

εργατική αλληλεγγυη

Κάθε Τετάρτη. Εφημερίδα
της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

No 1322, 2 Μάρ 2018 www.sekonline.gr τιμή 2 ευρώ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 2018
Η εργατιά έδειξε τη

Γυρίστε
στις σελίδες
2, 3 και 10-11

ΔΥΝΑΜΗ ΓΙΑ ΕΞΟΔΟ

από το σύστημα που γεννάει φτώχεια και πόλεμο

Εργατική Πρωτομαγιά 2018

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2018
4 μέρες με επαναστατικές ιδέες & συζητήσεις
Ο Μάρς του '68
Τότε και τώρα

- Εξέγερση από Ανατολή σε Δύση
- Το αντιπολεμικό κίνημα
- Ο ελληνικός Μάρς
- Οι Μαρξισμοί του Μάρ

17-20 Μάρ ΝΟΠΕ
Νομική σχολή, Σόλωνος 57

Οργανώνεται από το
Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα

Μαρξισμός 2018
σελ. 6, 7, 8, 9

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2018
4 μέρες με επαναστατικές ιδέες & συζητήσεις
200 χρόνια Μαρξ
Ένας επαναστάτης για το σήμερα

- Οι κρίσεις
- Ο ιστορικός νεκροθάφτης
- Καταπίεση και απελευθέρωση
- Οι εργατικές επαναστάσεις

17-20 Μάρ ΝΟΠΕ
Νομική σχολή, Σόλωνος 57

Οργανώνεται από το
Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα

ΑΔΕΔΥ 11 Μάη Απεργία για τους συμβασιούχους

Στάση εργασίας σε όλο το δημόσιο στις 11 Μάη και πανελλαδικό συλλαλητήριο αποφάσισε η ΑΔΕΔΥ διεκδικώντας μόνιμη και σταθερή δουλειά και μαζικές προσλήψεις.

Η απόφαση για την πανδημοσιούπαλληλική απεργιακή κινητοποίηση πάρθηκε τη Δευτέρα 30/4, στη σύσκεψη που οργάνωσε το τριτοβάθμιο συνδικάτο με τις ομοσπονδίες κλάδων που εργάζονται συμβασιούχοι. Ο **Αντώνης Σκαρπέλης**, γραμματέας του **Πανελληνίου Σωματείου Έκτακτου Προσωπικού του ΥΠΠΟ**, συμμετείχε στη σύσκεψη και μεταφέρει στην Εργατική Αλληλεγγυή:

“Αντικείμενο της σύσκεψης ήταν η οργάνωση κινητοποιήσεων πάνω στο ζήτημα της ελαστικής εργασίας. Έγινε μεγάλη συζήτηση για τους τρόπους που μπορεί να οργανωθεί ο αγώνας για μόνιμες προσλήψεις.

Στην παρέμβασή μας διεκδικήσαμε τη συμπαράσταση των μονίμων συναδέλφων με την οργάνωση κοινών κινητοποιήσεων, όπως επίσης να πάρει απόφαση η ΑΔΕΔΥ για να γράφονται οι συμβασιούχοι στα πρωτοβάθμια σωματεία.

Η σύσκεψη αποφάσισε ότι θα στηρίξει το αίτημα για μόνιμη και σταθερή εργασία κηρύσσοντας πανελλαδική στάση εργασίας στις 11 Μάη, από τις 12μες μέχρι λήξη ωραρίου. Συγκέντρωση θα πραγματοποιηθεί στη 1μμ στα Προπύλαια. Σημαντικό ότι αρκετοί τοποθετήθηκαν για την ανάγκη κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων αμέσως μετά τη στάση εργασίας. Έπεσαν ιδέες όπως το να οργανωθούν οι Έκτακτοι Παρασκευές των συμβασιούχων, δηλαδή απεργιακή κινητοποίηση κάθε Παρασκευή ειδικά για τη διεκδίκηση της μόνιμης και σταθερής δουλειάς”.

ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΣ Στηρίζουμε την «Καμαριέρα»

Από την 1η έως τις 10 Μάη θα κρατήσουν οι εκλογές στο Συνδικάτο Τουρισμού-Επισιτισμού. Δυνατά κατεβαίνει στις εκλογές η ομάδα των αντικαπιταλιστών εργαζόμενων στον κλάδο με το ψηφοδέλτιο “Η Καμαριέρα”.

“Την χρονιά που ο Τουρισμός σπάει όλα τα ρεκόρ και τα κέρδη των αφεντικών εκτοξεύονται οι εργαζόμενοι στον επισιτισμό και τον τουρισμό χρειάζεται να διεκδικήσουν τα εργασιακά τους δικαιώματα.

Την τελευταία διετία 2016-2018 είδαμε μια σειρά μικρούς και μεγαλύτερους αγώνες να ξεσπάνε στον κλάδο, είτε σε μεμονωμένα μαγαζιά, είτε μεγαλύτερες απεργίες. Μετά από δυο χρόνια μαχών φτάνουμε στις εκλογές του Συνδικάτου Επισιτισμού Τουρισμού του Νομού Αττικής.

Η Καμαριέρα - αντικαπιταλιστικό δίκτυο των εργαζόμενων στον Επισιτισμό-Τουρισμό - συμμετέχει για δεύτερη συνεχόμενη φορά στις εκλογές με στόχο την συνέχιση της σύγκρουσης με τις επιθέσεις των αφεντικών” ανέφερε μιλώντας στην ΕΑ ο **Μιχάλης Θεοδωράκης** υποψήφιος στις εκλογές με την “Καμαριέρα”.

Δείξαμε τη δύναμη εξόδου

Γενική Απεργία ενάντια σε μνημόνια, πόλεμο, ρατσισμό και φασίστες ήταν η φετινή Εργατική Πρωτομαγιά, με μαζικές διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα.

Στην Αθήνα από νωρίς το πρωί εκατοντάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι, ντόπιοι και μετανάστες, ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του Συντονισμού Ενάντια στα Μνημόνια και της ΚΕΕΡΦΑ για συγκέντρωση στα Χαυτεία.

Το παρών έδωσαν σωματεία νοσοκομείων όπως τα **Γεννηματάς** και **Αγ.Σάββας** (αλλά και αγωνιστές/τριες από αρκετά ακόμα νοσοκομεία που βάδισαν με το **Συντονιστικό Νοσοκομείων**) σωματεία κι εργατικές πρωτοβουλίες του ιδιωτικού τομέα όπως το **Σωματείο της Ιντρακόμ** και οι **μετανάστες εργάτες της Κάβας Κότερα Α.Ε.**, η **Πακιστανική Κοινότητα**, οι **συνταξιούχοι της Εθνικής Τράπεζας**, η **Ανατρεπτική Συσπείρωση Ηθοποιών, εργαζόμενοι των ΜΚΟ, φοιτητές και φοιτήτριες** από πολλές σχολές που στελέχωσαν το φοιτητικό πανό του **Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος**, αγωνιστές κι αγωνίστριες της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** κ.α.

Το μπλοκ που συγκροτήθηκε μετά τους χαιρετισμούς εκπροσώπων από μια σειρά χώρους, βάδισε τη Σταδίου, πέρασε από τη συγκέντρωση των συνδικάτων που ήταν σε εξέλιξη στην πλατεία Κλαυθμώνος και ανέβηκε στο Σύνταγμα. Λίγο πιο πίσω ξεκινών-

τας από διαφορετικές συγκεντρώσεις –στην Ομόνοια και το Μουσείο– ακολουθούσαν μια σειρά οργανώσεις και συλλογικότητες της Αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου. Οι διαδηλωτές συνέχισαν μέχρι την Αμερικανική Πρεσβεία δίνοντας ξεκάθαρα αντιπολεμικά χαρακτηριστικά στη φετινή απεργιακή πρωτομαγιά. Συγκέντρωση είχε πραγματοποιήσει νωρίτερα στο Σύνταγμα το **ΠΑΜΕ**.

Παντού

Μαζικές ήταν οι κινητοποιήσεις και στη **Θεσσαλονίκη**. Όπως μας μεταφέρει ο **Ευκλείδης Μακρόγλου** “στη συγκέντρωση που καλούσε το **ΕΚΘ** συμμετείχαν σωματεία από τους χώρους που δίνουν τις μάχες ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, όπως η **ΔΕΗ**, αλλά και για μόνιμη και σταθερή δουλειά, όπως το **σωματείο εργαζομένων των ΕΛΠΕ** και οι **συμβασιούχοι της ΕΥΑΘ** που συνεχίζουν για 9η βδομάδα τις κινητοποιήσεις τους. Ο **Συντονισμός Ενάντια στα Μνημόνια**, το **Συντονιστικό των Νοσοκομείων** και η **ΚΕΕΡΦΑ** παρέμβηκαν μαζικά και δυναμικά, καλώντας τους συγκεντρωμένους σε πορεία και ανοίγοντας τη συζήτηση για την ανάγκη συντονισμού και κλιμάκωσης των αγώνων. Αυτό σήμανε ότι κομμάτια εργαζομένων διαδήλωσαν παρά τις προθέσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας σε ένα μεγάλο και ενωτικό

συλλαλητήριο,ενάντια στα μνημόνια, το ρατσισμό και τον πόλεμο, περνώντας από το αμερικανικό προξενείο για να καταλήξει στο μνημείο του καπνεργάτη. Χωριστές πορείες πραγματοποίησε το **ΠΑΜΕ**, καθώς και η **ΛΑΕ”**.

Στην **Πάτρα** “χιλιάδες κόσμου ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα των συνδικάτων για τον εορτασμό της εργατικής πρωτομαγιάς” μεταφέρει η ανταπόκριση της **Κατερίνας Αγγέλη**, από το Σωματείο του νοσοκομείου στο Ρίο. “Στη συγκέντρωση μπροστά στο Εργατικό Κέντρο της πόλης συμμετείχαν μαζικά με ταξιά άλλων το συνδικάτο οικοδόμων, το συνδικάτο στο μέταλλο, ο σύλλογος εμποροϋπαλλήλων, οι εκπαιδευτικοί, οι εργαζόμενοι στους δήμους και τα νοσοκομεία, φοιτητικοί σύλλογοι, μετανάστες και πολλοί άλλοι φορείς και συλλογικότητες. Η φετινή Πρωτομαγιά εξελίχθηκε σε μια μεγαλειώδη διαδήλωση ενάντια στη συνεχιζόμενη λιτότητα και στις μνημονιακές εργατοκτόνες πολιτικές, αλλά και ενάντια στην ιμπεριαλιστική επιθετικότητα της ΕΕ και του ΝΑΤΟ στην περιοχή”.

Απεργιακές διαδηλώσεις έγιναν σε πολλές ακόμα πόλεις, όπως το **Ηράκλειο** της Κρήτης, τα **Χανιά**, τα **Γιάννενα**, το **Βόλο**, τη **Μυτιλήνη** κ.α.

Γιορτάζουμε την Πρωτομαγιά φέτος 50 χρόνια μετά το Μάη του ’68 όπου παντού σε όλο τον κόσμο οι εργάτες και η νεολαία ξεσηκώθηκαν για ένα καλύτερο κόσμο. Και 100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ και της ΓΣΕΕ, και μάλιστα σε μια περίοδο ιμπεριαλιστικών πολέμων. Μην τα ξεχνάμε αυτά. Σημαίνουν μεγάλους αγώνες ενάντια σε σκληρή καταπίεση και σε πολεμοκάπηλους.

Η σημερινή περίοδος έχει ομοιότητες. Ο καπιταλισμός σε κρίση οδηγεί την περιοχή μας σε πολεμικό παροξυσμό. Βλέπουμε την ένταση στη Μέση Ανατολή, τις επεμβάσεις, τις ρουκέτες, τις απειλές, τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών. Αλλά κι εδώ τον ανταγωνισμό της άρχουσας τάξης σε Ελλάδα και Τουρκία για τις ΑΟΖ και τις βραχονησίδες. Θέλουν να ρίξουν βορά τους εργάτες στα κανόνια τους. Δεν θα τους χαρίσουμε την τάξη μας.

Ζούμε έναν βάρβαρο εσωτερικό πόλεμο ενάντια στην εργαζόμενη πλειοψηφία τα τελευταία 8 χρόνια των μνημονίων. Στερούν κάθε μέλλον από τη νεολαία για να εξασφαλίζουν υπερκέρδη. Ο αγώνας που δίνουμε όλα αυτά τα χρόνια μπαίνει σήμερα σε μια καινούργια φάση. Δένεται με τους αγώνες ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο. Για να κλείσουν οι βάσεις. Για να φύγουν το ΝΑΤΟ και η Φρόντεξ. Για να ανοίξουν τα σύνορα στους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Η Πρωτομαγιά κάθε χρόνο συμβολίζει την ενότητα της εργατικής τάξης απέναντι σε κάθε καταπίεση, το φασισμό, τον πόλεμο. Από αυτή την αφετηρία ξεκινάμε κι εμείς σήμερα για να δώσουμε τους επόμενους νικηφόρους αγώνες. Για να ανατρέψουμε αυτό το σάπιο σύστημα και να χτίσουμε το σοσιαλισμό. Θα νικήσουμε!

Βασίλης Συλαϊδής,

Σωματείο Εργαζομένων INTPAKOM, μέλος ΔΣ του ΕΚΑ

Η Πακιστανική Κοινότητα είναι στο δρόμο τη μέρα του εργάτη. Ξέρουμε πολύ καλά ότι χωρίς να παλέψουμε δεν μπορούμε να έχουμε τίποτα. Το είδαμε πολύ καλά αυτό από τη Μανωλάδα μέχρι τη Σκάλα Λακωνίας και τον Ασπρόπυργο. Χωρίς μάχη ούτε δικαιώματα θα έχουμε ούτε το σεβασμό που δικαιούμαστε.

Γι’ αυτό και τα θύματα της ρατσιστικής βίας από τη Γκορυσά είναι εδώ ανάμεσά μας στη διαδήλωση. Δυο χρόνια δεχόντουσαν επιθέσεις και το αστυνομικό τμήμα δεν έκανε τίποτα. Όταν σηκώσαμε τη φωνή μας, όταν κάναμε διαδηλώσεις αναγκάστηκαν να πιάσουν τους εννιά φασίστες που έκαναν τις επιθέσεις.

Γι’ αυτό και σήμερα δεν δουλεύουμε. Απεργούμε για να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά μας σαν εργάτες. Είναι δυνατόν να είναι κάποιοι από μας ακόμα και 22 χρόνια στην Ελλάδα και να μην έχει δικαίωμα ψήφου; Είναι απαράδεκτο. Διεκδικούμε από αυτή την κυβέρνηση που λέγεται αριστερή να κλείσει τα κέντρα κράτησης. Διεκδικούμε να νομιμοποιήσει τους μετανάστες. Αν είμαστε ενωμένοι οι εργάτες μπορούμε να τα κερδίσουμε όλα.

Τζαβέντ Ασλάμ,

πρόεδρος Πακιστανικής Κοινότητας Ελλάδος “η Ενότητα”

Εμείς οι συνταξιούχοι της Εθνικής Τράπεζας αγωνιζόμαστε απλήρωτοι εδώ κι επτά μήνες ενάντια στην αυθαίρετη απόφαση της ΕΤΕ, να περικόψει το 50% της σύνταξής μας. Οι εργαζόμενοι της Εθνικής Τράπεζας από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα αγωνίστηκαν κερδίζοντας κατακτήσεις που οφέλησαν όλο το εργατικό κίνημα. Σήμερα είμαστε ξανά στους δρόμους για να υπερασπιστούμε το ταμείο μας, το ΛΕ-ΠΙΕΤΕ. Αγωνιζόμαστε στο πλευρό όλων που παλεύουν ενάντια στα μνημόνια και τα μέτρα τους, τις ιδιωτικοποιήσεις, τις επιλογές των κυβερνήσεων να δίνουν λεφτά για πολέμους κι εξοπλισμούς αντί για συντάξεις, Υγεία, Παιδεία και συνολικά για τις ανάγκες μας.

Ιωάννα Παυλοπούλου, *συνταξιούχος ΕΤΕ*

ΑΘΗΝΑ

Ανάμεσα στους ομιλητές της Πρωτομαγιάς ήταν:

Κώστας Καταρακιάς
Πρόεδρος σωματείου στον Αγ. Σάββα

Τζαβέντ Ασλάμ
Πρόεδρος Πακιστανικής Κοινότητας

Ιωάννα Παυλοπούλου
Συνταξιούχος Εθνικής Τράπεζας

Πέτρος Κωνσταντίνου
δημοτικός σύμβουλος Αθήνας

Χρήστος Αργύρης
Συντονιστικό Νοσοκομείων

Αν θέλει να δει κάποιος την πραγματικότητα της ελληνικής κοινωνίας πρέπει να έρθει στην εφημερία ενός δημόσιου νοσοκομείου. Στην προηγούμενη μας εφημερία εκτός από το μεγάλο αριθμό των ασθενών, είχαμε ασθενείς με πολύ μεγάλα προβλήματα υγείας, παραμελημένους, φτωχούς, χωρίς άλλη δυνατότητα φροντίδας και πρόληψης, με αποτέλεσμα να φτάνουν στο νοσοκομείο όταν τα πράγματα είναι πάρα πολύ δύσκολα.

Δεν μπορώ να καταλάβω από που πηγάζει αυτή η “αισιοδοξία” του Τσίπρα ότι τον Αύγουστο θα φτιάξουν όλα, από τη στιγμή που ο απλός άνθρωπος τραβάει τόσες δυσκολίες καθημερινά. Συνεχώς ακούμε φίλους, συναδέλφους, συγγενείς να φεύγουν στο εξωτερικό. Που είναι η έξοδος από τα μνημόνια που λένε; Σε ποιούς νομίζουν ότι μιλάνε; Ποιός μπορεί να τα πιστέψει αυτά; Γι’ αυτό και είμαστε σήμερα 1η του Μάη εδώ. Απεργούμε και διαδηλώνουμε και θέλουμε η σημερινή απεργία να είναι σκαλοπάτι για την επιτυχία των επόμενων κινητοποιήσεων, όπως η απεργιακή κινητοποίηση του δημοσίου στις 11 Μάη και η πανεργατική απεργία στις 30 Μάη.

Μαρία Χαρχαρίδου, μέλος Δ.Σ Σωματείου Εργαζομένων ΓΝΑ Γεννηματάς

Είμαστε εργάτες στα κόττερα στη μαρίνα Αλίμου. Το αφεντικό μας εκλέβει λεφτά κι ένσημα από όλους τους εργάτες. Κι από μας τους μετανάστες κι από τους Έλληνες εργάτες. Όμως εμείς δεν σκύβουμε το κεφάλι. Οι εργάτες ενωμένοι μπορούμε να νικήσουμε.

Αρίφ, εργάτης Κάβας Κότερα ΑΕ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

ΧΑΝΙΑ

ΛΕΣΒΟΣ Δεν περνάει ο φασισμός

Μια μαζική πρώτη απάντηση πήραν την Παρασκευή 27 Απρίλη στη Μυτιλήνη, οι φασιστικές συμμορίες που την προηγούμενη Κυριακή επιχείρησαν πογκρόμ δολοφονικών επιθέσεων εναντίον προσφύγων στη πλατεία Σαπφούς, καθώς και οι θεσμικοί και πολιτικοί τους προστάτες.

Εκατοντάδες εργαζόμενοι-ες και νέοι-ες συμμετείχαν στην κινητοποίηση που κάλεσε το **Εργατικό Κέντρο Λέσβου** και στηρίξαν με πανό η **Ένωση Ιατρών ΕΣΥ** νομού Λέσβου και το **ΜΑΣ**, ενώ η συνέχεια αναμένεται να δοθεί στις συγκεντρώσεις που καλούν το Ε.Κ, οργανώσεις και σωματεία την Πρωτομαγιά και την Πέμπτη 3 Μάη, μέρα επίσκεψης του Τσίπρα στο νησί.

Ανακοινώσεις καταδίκης των φασιστικών επιθέσεων έχουν βγάλει κινήσεις, σωματεία και συλλογικότητες ανάμεσα τους η **KEEP-ΦΑ** αλλά και το **Κεντρικό Συμβούλιο του Συλλόγου ΔΕΠ Πανεπιστημίου Αιγαίου**. Σε ανακοίνωσή της, η τοπική επιτροπή της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ Λέσβου** καταδίκασε «την στάση της Δημοτικής Αρχής του Σ. Γαληνού, της ΝΟ-ΔΕ Λέσβου, της “Πατριωτικής Κίνησης”, της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ και της Αστυνομικής Δ/σης Λέσβου ως συνυπεύθυνους για την εγκληματική τροπή των γεγονότων καθώς και για τον τραυματισμό των ατόμων που οδηγήθηκαν στο νοσοκομείο».

Μέσα σε αυτήν τη γενική κατακραυγή και με καθυστέρηση τεσσάρων ημερών, σχηματίστηκε επιτέλους από την αστυνομία Λέσβου δικογραφία σε βάρος πέντε ακροδεξιών για τις κακουργηματικές πράξεις του εμπρησμού και της απόπειρας βαριάς σκοπούμενης σωματικής βλάβης και κατά άλλων 12 για μια σειρά από πλημμεληματικές κατηγορίες. Πρόκειται για μια θετική εξέλιξη, που όμως δεν πρόκειται να ξεπλύνει με τίποτα τις ευθύνες για την ανοχή σε αυτό το φασιστικό πογκρόμ.

Ευθύνες της αστυνομίας και της δικαστικής αρχής που ενώ ήταν παρούσες το επέτρεψαν: Οι χρυσαυγίτες και λοιποί ακροδεξιοί και φασίστες (που φωνάζοντας «κάψτε τους» βομβάρδισαν την περασμένη Κυριακή πετώντας μάρμαρα και φωτοβολίδες γυναικες και παιδιά, οδηγώντας 28 πρόσφυγες στο νοσοκομείο) γλύτωσαν το αυτόφωρο

από μια αστυνομία που την ώρα των επιθέσεων συνελάμβανε τα θύματα (120 πρόσφυγες και 2 συμπαραστάτες) ενώ άφηνε ελεύθερους τους δράστες γιατί τάχα «μία σύλληψη, θα ενέτεινε ακόμα περισσότερο την έκρυθμη κατάσταση»!

Ευθύνες του δεξιού δήμαρχου Γαληνού, που δύο μέρες πριν τις επιθέσεις καλούσε με επιστολή του την κυβέρνηση να «αποκαταστήσει την τάξη» η οποία τάχα «διασαλεύτηκε» με την «κατάληψη της κεντρικής πλατείας της πόλης της Μυτιλήνης από αιτούντες άσυλο μετανάστες» και ενώ γνώριζε πολύ καλά τα φασιστικά «καλέσματα» για επιθέσεις ενάντια στους πρόσφυγες. Του δημάρχου, που αφού, οι φασίστες και οι ακροδεξιοί έκαιγαν την «πόλη του» ένα ολόκληρο βράδυ, δεν τόλμησε την επόμενη μέρα καν να τους κατονομάσει!

Ευθύνες της Νέας Δημοκρατίας, που αμέσως μετά τις επιθέσεις, έσπευσε να τις καλύψει μέσω του τοπικού της βουλευτή και πρώην υπουργού Αθανασίου που αναφέρθηκε στην Πατριωτική Κίνηση Λέσβου, που φανερά διαδραματίζει ρόλο στην οργάνωση κινητοποιήσεων γύρω από το προσφυγικό (και στηρίζεται μεταξύ άλλων και από δηλωμένους υποστηρικτές της Χρυσής Αυγής), ως «μίας κίνησης πολιτών που έχει σκοπό να προασπιστεί το νησί από τις ανεξέλεγκτες προσφυγικές ροές» (Μαρίνος Ορφανός, εφημερίδα Εμπρός).

Και βέβαια ευθύνες όχι μόνο του υπουργού Δημοσίας Τάξης, αλλά συνολικότερα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και της πολιτικής που ασκεί πάνω στο προσφυγικό εφαρμόζοντας την ρατσιστική πολιτική στρατοπέδων συγκέντρωσης και απελάσεων που επιβάλλει η συμφωνία ΕΕ-Ελλάδας-

Τουρκίας. Είναι πραγματικό μνημείο διπρωσπίας η στάση του νέου υπουργού Μετανάστευσης Βίτσα που έσπευσε να χαρακτηρίσει απαράδεκτη την στάση της αστυνομίας στη Λέσβο, την ίδια στιγμή που έχει θέσει σε διαβούλευση ένα ακόμη ρατσιστικό νομοσχέδιο που βάζει στο στόχαστρο τους πρόσφυγες επιβάλλοντάς τους ανάμεσα σε άλλα την απαγόρευση εξόδου από τα νησιά, σε αυτό το νέο τύπου απαρτχάιντ της ΕΕ (βλέπε <https://ergatiki.gr/article.php?id=18233&issue=1321>).

Η Διεθνής Αμνηστία και άλλες οργανώσεις, σε κοινό δελτίο τύπου, καταγγέλλουν την κυβέρνηση γιατί: «αντί να εκτελέσει την απόφαση της 17ης Απριλίου του Συμβουλίου της Επικρατείας, του ανώτατου διοικητικού δικαστηρίου της χώρας, η κυβέρνηση εξέδωσε διοικητική απόφαση που επαναφέρει την πολιτική - γνωστή ως “πολιτική γεωγραφικού περιορισμού”. Επίσης, στις 19 Απριλίου εισήγαγε νομοσχέδιο προκειμένου να προλειάνει το έδαφος για την επαναφορά της εν λόγω πολιτικής στο ελληνικό δίκαιο».

Πρόκειται για κατάντια. Η διοικητική απόφαση και το νομοσχέδιο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έρχονται να υπερκεράσουν από τα δεξιά ακόμη και το ΣτΕ που η απόφαση του στις 17 Απριλίου ανέφερε ότι «δεν συντρέχουν επιτακτικοί λόγοι δύναμει της ενωσιακής και της ελληνικής νομοθεσίας που να δικαιολογούν τον περιορισμό της ελευθερίας κινήσεων των αιτούντων άσυλο» - παρά το γεγονός ότι ήταν μια απόφαση που στην πράξη αφορούσε μόνο στις νέες αφίξεις.

Γιώργος Πίττας

ση διαβατηρίου. Ταυτόχρονα, προχώρησε σε απειλές, με επιστολές-τελεσίγραφα, σε φορείς και οργανώσεις της αριστεράς με τις οποίες έχει εδώ και χρόνια σχέσεις ο Τζαβέντ Ασλάμ.

Στην εκδήλωση το παρών έδωσαν εκπρόσωποι αντιρατσιστικών και αριστερών οργανώσεων, ενώ τον λόγο για να χαιρετήσουν πήραν ανάμεσα σε άλλους ο **Πέτρος Κωνσταντίνου** εκ μέρους της KEEPΦΑ και ο **Γιάννης Σηφακάκης** εκ μέρους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ Τελεσίδικα ένοχοι

Τελεσίδικα ένοχοι κρίθηκαν από το Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων οι χρυσαυγίτες Νικόλαος Αποστόλου και Νεκτάριος Σαλούφας για την επίθεση σε μέλη της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας Πειραιά στις 15 Σεπτεμβρίου 2012. Το δικαστήριο έκρινε ομόφωνα ένοχους τους δύο κατηγορούμενους για απλή σωματική βλάβη μέλους της Πρωτοβουλίας και επέβαλε ποινή φυλάκισης 5 μηνών σε κάθε κατηγορούμενο με αναστολή (από 7 μήνες που ήταν η ποινή φυλάκισης στον πρώτο βαθμό).

Στη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας, οι μάρτυρες αναγνώρισαν τους δύο κατηγορούμενους Σαλούφα και Αποστόλου (οι οποίοι δεν ήταν παρόντες) ως δράστες της επίθεσης και περαιτέρω ταυτοποίησαν τους δύο ακόμα δράστες που δεν είχαν αναγνωριστεί κατά την υποβολή της μήνυσης και πρωτόδικα, δηλαδή τους Θεόδωρο Κολιογιάννη και Γρηγόρη Δεμέστιχα.

Ο Κολιογιάννης καταδικάστηκε πρόσφατα σε ποινή φυλάκισης 20 μηνών για άλλη επίθεση σε μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-MAPΣ στις 25/1/2015, ενώ ο Δεμέστιχας είναι γραμματέας της τ.ο. της Χρυσής Αυγής Πειραιά. Θυμίζουμε ότι ο Αποστόλου είναι κατηγορούμενος με την κατηγορία της ένταξης σε εγκληματική οργάνωση στη δίκη της Χρυσής Αυγής και ότι σε συνομιλίες του έχει ομολογήσει πλήθος βίαιων επιθέσεων της οργάνωσης, καθώς και το γεγονός ότι υπήρξε στρατολόγος του Ρουπακιά.

Πηγή: jailgoldendawn

ΑΣΠΡΟΠΥΡΓΟΣ Νέες επιθέσεις

Νέες επιθέσεις της φασιστικής ομάδας στη Γκορυσά Ασπροπύργου κατά των Πακιστανών εργατών γης καταγγέλει με ανακοίνωσή της η KEEPΦΑ. Όπως αναφέρει:

«Η γνωστή ομάδα των φασιστοειδών στην Γκορυσά Ασπροπύργου προχωρά ξανά σε ρατσιστικές επιθέσεις κατά των Πακιστανών εργατών γης. Στο στόχαστρο έχουν μπει τα θύματα τα οποία έχουν καταγγείλει τις δεκάδες ρατσιστικές επιθέσεις οι οποίες συνέβησαν από τον Αύγουστο του 2016 μέχρι τον Ιούνη του 2017.

Την Δευτέρα στις 23 Απρίλη ομάδα 5-6 ατόμων επιτέθηκε με πέτρες στο σπίτι του Μοχάμεντ Λατίφ, ενός από τα πρώτα θύματα των επιθέσεων. Φώναζαν “ακόμη εδώ είσαι;” και έβριζαν χυδαία. Στις 27 Φλεβάρη είχε προηγηθεί επίθεση ομάδας 10-12 ατόμων στο σπίτι του Ναφίζ και του Βαρίς. Οι φασίστες φόραγαν όλοι κουκούλες. Αφού πέταξαν πέτρες εισέβαλαν στην αυλή και χτυπούσαν την πόρτα για να την σπάσουν. Φώναζαν και έβριζαν διαρκώς. Οι μετανάστες έφυγαν από την πίσω έξοδο προς τα χωράφια. Τους καταδίωξαν για δέκα λεπτά περίπου χωρίς να μπορέσουν να τους εντοπίσουν.

Μετά και τις συλλήψεις των ρατσιστών τον περασμένο Ιούνη, ανάμεσα στους οποίους υπήρξε και ένα μέλος της Χρυσής Αυγής Ασπροπύργου, έχουν γίνει αναγνωρίσεις τουλάχιστον πέντε από τους δράστες των ρατσιστικών επιθέσεων.

Ωστόσο, δεν έχει προσδιοριστεί ακόμη η δίκη των φασιστών αφού η εισαγγελία δεν έχει ολοκληρώσει την σύνταξη της σχετικής δικογραφίας.

Είναι καιρός να μπουν στη φυλακή οι φασίστες που έχουν οργανώσει πάνω από πενήντα επιθέσεις».

Κάτω τα χέρια από τον Τζαβέντ Ασλάμ

Με άφθονο φαγητό, μουσική, χορό και τη συμμετοχή εκατοντάδων Πακιστανών μεταναστών και συμπαραστατών τους, έγινε την περασμένη Παρασκευή 27 Απριλίου η πολιτιστική εκδήλωση που οργάνωσε η Πακιστανική Κοινότητα Ελλάδας η Ενότητα.

Η εκδήλωση είχε σαν στόχο την έκφραση της αλληλεγγύης στον πρόεδρο της κοινότητας, Τζαβέντ Ασλάμ, ενάντια στις απειλές και στις συκοφαντίες που εξαπολύει την τελευταία περίοδο εναντίον του ο πρέσβης του Πακιστάν στην Ελλάδα, Χαλέντ Ουσμάν.

Ο πρέσβης (που δεν έχει κρύψει την συμπάθειά του προς την Χρυσή Αυγή καλώντας τους βουλευτές της ναζιστικής συμμορίας στην πρεσβεία και συναντώντας τον ίδιο τον Μιχαλολιάκο) έχει απειλήσει με διεθνές ένταλμα σύλληψης τον Τζαβέντ Ασλάμ και ένταξη όλων των μελών της Κοινότητας σε μαύρη λίστα -δηλαδή με στερή-

Οι «στρατηγικοί στόχοι» του «αρχηγού»...

«Υπάρχουν οι λεγόμενοι τακτικοί και οι στρατηγικοί στόχοι. [...] Ο στρατηγικός, ο απώτερος στόχος είναι να πάρουμε την εξουσία. Δεν υπάρχει άλλος. Κι όταν πάρουμε την εξουσία σημαίνει να καταργήσουμε τη δημοκρατία», δηλώνει ο αρχηγός της Χρυσής Αυγής Νίκος Μιχαλολιάκος σε ομιλία του, της οποίας βίντεο βρέθηκε στο σκληρό δίσκο του και προβλήθηκε κατά την 245η δικάσιμο της δίκης της εγκληματικής οργάνωσης. Δεν αφήνει κανένα περιθώριο παρερμηνείας και είναι μόνο μία από τις δεκάδες αντίστοιχες δηλώσεις που άκουσε το δικαστήριο την ίδια μέρα.

Στο υλικό του δίσκου αποκαλύπτεται και ο τρόπος με τον οποίο σκόπευαν να υλοποιήσουν αυτόν τον στρατηγικό στόχο. Ο αρχηγός της ναζιστικής συμμορίας είχε πλήρη έλεγχο και επίγνωση του σχηματισμού, της εκπαίδευσης και της βίαιης δράσης των ταγμάτων εφόδου που έστηνε σε όλη την Ελλάδα. Αλλά ξεκαθάρισε τακτικά στα μέλη του ότι το χτίσιμο του τρόμου είναι μια διαδικασία χρονοβόρα, που χρειάζεται υπομονή και απόλυτη πειθαρχία. Συνδυασμένο αυτό με την, επίσης πέρα από κάθε αμφιβολία επιβεβαιωμένη από τόνους υλικού, «αρχή του Αρχηγού» (κανείς δεν αμφισβητεί ποτέ τον Μιχαλολιάκο), το συμ-

πέρασμα είναι ξεκάθαρο: το τάγμα εφόδου της Νίκαιας, όπως και κανένα άλλο τάγμα, δεν υπερβαίνει εντολές. Όταν πραγματοποιήσε τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, η εντολή που είχε ήταν ακριβώς η δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

Η πλήρης επίγνωση και ο έλεγχος προκύπτει από ομιλίες του στις οποίες μιλάει ξανά και ξανά για βίαιες πράξεις που έγιναν ή που θα γίνουν. Από τις φωτογραφίες από ορκωμοσίες, τελετές με ναζιστικούς χαιρετισμούς, εκπαιδεύσεις, όπλα. Από τα βίντεο με τα παραταγμένα τάγματα εφόδου που φοράνε τις χαρακτηριστικές στολές -για τις οποίες όλα

ανεξαιρέτως τα θύματα έχουν κάνει λόγο- και υπακούν σε παραγγέλματα και παρατηρήσεις για τη στοίχισή τους. Από τα εσωοργανωτικά δελτία με τα οποία ο αρχηγός παρακολουθούσε τις δραστηριότητες των πυρήνων σε όλα τα επίπεδα, από το ποιοι μπαίνουν σε ποιες θέσεις, μέχρι τα οικονομικά και από τις υποδοχές των νέων μελών μέχρι τις «δράσεις». Από τις ομιλίες Κασιδιάρη και Μάστορα για τον ενεργό και οργανωτικό ρόλο της Χρυσής Αυγής στο αιματηρό πογκρόμ του Μάη του 2011, με απολογισμό πάνω από 20 βαριά τραυματίες και 1 νεκρό, μέχρι την ομιλία του Μιχαλολιάκου όπου κοκορευόταν για

τη συμμετοχή του στην ρατσιστική επιδρομή στο Παλιό Εφετείο σε βάρος προσφύγων που είχαν βρει στέγη εκεί, πολύωρη επίθεση που κατέληξε σε εμπρησμό της κατάληψης και πολλούς τραυματίες.

Αλλά ταυτόχρονα με την οργάνωση και την ενθάρρυνση βίαιων δράσεων, ο Μιχαλολιάκος λέει: «Τι καλύτερο θα ήταν γι' αυτούς μια προβοκάτσια. Ένας να θερίσει 5-6 και να το χρεώσουν στη Χρυσή Αυγή. Ε, λοιπόν όχι, θα έχουμε υπομονή» και «Δεν θα τους αφήσουμε. Με νου, με γνώση. [...] δεν ήρθε ο καιρός ακόμη της μεγάλης σύγκρουσης [...] Αν φτάσει ο καιρός όπου οι λόγχες θα

ακονίζονται στα πεζοδρόμια τότε θα δούμε ποιοι είναι οι Χρυσαιγιτες». Στη συγκέντρωση των Θερμοπυλών, με το τάγμα εφόδου της Νίκαιας παραταγμένο σε περίοπτη θέση στις μπροστινές σειρές, ο Μιχαλολιάκος ωρύεται: «Εσείς είστε τα τάγματα εφόδου! [...] Περιμένουμε την ώρα να γίνουμε αρκετά δυνατοί, για να διεκδικήσουμε το δικαίο των Ελλήνων!»

Το τάγμα εφόδου της Νίκαιας δολοφόνησε τον Παύλο Φύσσα με την ενεργοποίηση ενός μηχανισμού που κινητοποίησε δεκάδες μέλη αστραπιαία. Για να φέρει σε πέρας την αποστολή του, τη δολοφονία, χρειάστηκε μόλις 55 λεπτά από τον εντοπισμό της παρέας και μόλις 14 λεπτά από το τελικό sms του περιφερειάρχη Λαγού. Είναι σαφές ότι η δυνατότητα για την άμεση κινητοποίηση των μελών του τάγματος στις 12 παρά το βράδυ μιας οποιασδήποτε εργάσιμης μέρας υπήρχε από πριν και είχε ήδη δοκιμαστεί. Η ναζιστική οργάνωση που για δεκαετίες εκπαιδεύει τα μέλη της «προσεκτικά» (αλλά όχι λιγότερο δολοφονικά), και που το τελευταίο διάστημα άρχισε να οργανώνει τον τρόπο σε περιοχές κλειδιά (Άγιος Παντελεήμονας, Πέραμα, Νίκαια), έκρινε ότι πλέον «είχε έρθει ο καιρός».

Αφροδίτη Φράγκου

20/4/15, Αντιφασιστική απεργία και διαδήλωση στην έναρξη της δίκης της Χρυσής Αυγής

Αξίζει να θυμηθούμε το άρθρο «2 χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα», του Θ. Καμπαγιάννη, που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Σοσιαλισμός από τα Κάτω (Σεπτέμβρης-Οκτώβρης 2015): «Σε αντίθεση με τις ιδεολογικές αναλύσεις που αντιμετωπίζουν τον φασισμό αποκλειστικά ως “το μακρύ χέρι του κράτους και του κεφάλαιου”, το φασιστικό κόμμα δεν είναι απλώς “παρακράτος”: έχει το δικό του πολιτικό σχέδιο. Αυτό ακριβώς συνέβη τον Σεπτέμβρη του 2013: σε μια μακρόσυρτη περίοδο οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης, με την κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ αδυνατισμένη και αντιμέτωπη με ένα νέο κύμα δυσαρέσκειας και εργατικών αγώνων, η Χρυσή Αυγή αποφάσισε να διεκδικήσει έναν αναβαθμισμένο πολιτικό ρόλο, στόχος που περνούσε μέσα από την κλιμάκωση των βίαιων ενεργειών της οργάνωσης».

Από την 1η μέχρι τις 18 Σεπτεμβρίου οι επιθέσεις των ταγμάτων εφόδου γίνονταν καθημερινά και είχαν σαν στόχο ομάδες και ανθρώπους η εξόντωση των οποίων συμβόλιζε την κυριαρχία τους σε όλα τα επίπεδα. Μέσα από επιθέσεις ακόμη και σε ακροδεξιούς (Βίτσι, Μελιγαλάς) δόθηκε το σήμα «εναντίον όλων» που τότε φορές είχε ουρλιάξει ο Μιχαλολιάκος στις ομιλίες που είχε βιντεοσκοπημένες στο δίσκο του. Μέσω του προέδρου του Σωματείου της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης και μέλος του ΚΚΕ Σωτήρη Πουλικόγιαννη το μήνυμα ήταν ότι θα τσακιστεί ο συνδικαλισμός και ρυθμι-

...και πώς ανατράπηκαν

στής των σχέσεων εφοπλιστών – εργατών θα γίνει το δουλεμπορικό σωματείο της Χ.Α. Τέλος, στο πρόσωπο του Παύλου Φύσσα η ναζιστική οργάνωση προσπάθησε να σπείρει πια τον γενικευμένο τρόμο σε όλους όσους αντιστέκονται: αντιφασίστας, εργάτης της Ζώνης, μουσικός γνωστός στη νεολαία για την κοινωνική δράση του.

Πλέον και τα ίδια τα στοιχεία της δίκης αποτυπώνουν το γιατί η Χρυσή Αυγή έκρινε ότι το Σεπτέμβριο του 2013 ήταν «αρκετά δυνατή» για να κλιμακώσει τη βία της: δεκάδες μάρτυρες –αστυνομικοί και μη- έδειξαν –θέλοντας και μη- ότι η αστυνομία ήταν στην καλύτερη περίπτωση απλός θεατής όποτε η Χρυσή Αυγή έβγαине για το δολοφονικό της έργο. Την κρίσιμη περίοδο η συνεργασία ήταν στο απόγειό της, πράγμα που φαίνεται από τα λεγόμενα πολλών χρυσαυγιτών (ανάμεσά τους και οι προστατευόμενοι μάρτυρες – πρώην μέλη) για το ρόλο πληροφοριοδοτών όπως ο Γιοβανίδης από το ΑΤ Νίκαιας, από το γεγονός ότι λίγες ώρες μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα ο Λαγός είχε στα χέρια του τη δικογραφία (όπως φάνηκε από το τηλεφώνημά Λαγού – Πατέλη), ακόμη και από τις επικοινωνίες του Δεβελέκου με τον αστυνομικό των ΜΑΤ μέρες αργότερα. Και αυτά είναι μόνο ενδεικτικά.

Επιπλέον το πολιτικό στερέωμα την περίοδο

εκείνη έκανε λόγο για «σοβαρή Χρυσή Αυγή», ενώ με τις ρατσιστικές κορώνες και τον Ξένο Δία νομιμοποιούσε τη δράση των ταγμάτων εφόδου. Από τη δίκη πέρασαν μάρτυρες που μίλησαν εκτενώς για την αντιμετώπιση που είχαν οι μετανάστες από την αστυνομία και πώς αυτό οδήγησε σε μια οδυνηρή απροθυμία να καταγγεληθούν ρατσιστικές επιθέσεις των φασιστών (μάρτυρες από τους Γιατρούς του Κόσμου, το ΣΕΜ Αθήνας, το Δίκτυο Καταγραφής Περιστατικών Ρατσιστικής Βίας, το Δημοτικό συμβούλιο Αθήνας, την ΚΕΕΡΦΑ).

Όπως έχουν καταθέσει οι μάρτυρες που μίλησαν για την επίθεση στη Ζώνη του Περάματος, οι εφοπλιστές βρήκαν στη Χρυσή Αυγή τη διέξοδο από τις διεκδικήσεις των εργατών, κι αυτό το επιβεβαιώνουν τα ίδια τα υψηλόβαθμα στελέχη της ΧΑ. Μέσα στο δικαστήριο έχουν πλέον ακουστεί σε βίντεο οι προαναγγελίες της επίθεσης από τον Λαγό και οι απόψεις των χρυσαυγιτών «για τους εφοπλιστές μας», ενώ πολλοί μάρτυρες έχουν τονίσει την θετική προς τους εφοπλιστές ψήφο των χρυσαυγιτών στη Βουλή, καθώς και τον ρόλο που φιλοδοξούσε να παίξει το εργοδοτικό σωματείο που έστησε η Χ.Α στη Ζώνη την ίδια περίοδο.

Η Χρυσή Αυγή έκανε λάθος στην εκτίμησή της, γιατί είχε υποτιμήσει το εργατικό και αντιφασιστικό κίνημα. Το εργατικό κίνημα που με

τις αντιστάσεις του είχε κλονίσει την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας το 2013, είχε δώσει αντιφασιστικές μάχες που ενώθηκαν μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα σε έναν γενικευμένο ξεσηκωμό σε όλη τη χώρα. Τα αντανακλαστικά του κινήματος οδήγησαν στην αντιφασιστική απεργία της 25/9/13 και ανάγκασαν τον Σαμαρά να ξεχάσει τη «σοβαρή» Χρυσή Αυγή και να προχωρήσει στη δίωξή της.

Και αυτό φαίνεται γλαφυρά στο υλικό της δίκης. Ο Δεβελέκος, αμέσως μετά την επίθεση στους συνδικαλιστές στο Πέραμα (14/9/13), λέει όλος χαρά σε άλλον χρυσαυγίτη στο τηλέφωνο ότι ετοιμάζεται δεύτερη επίθεση στη Ζώνη μόλις περάσει το αυτόφωρο: «θα πέσει ραβδί χοντρό». Λίγες μέρες μετά, μιλάει με τον αστυνομικό των δυνάμεων καταστολής ενώ βρίσκεται σε εξέλιξη η αντιφασιστική απεργία και πορεία στα «γραφεία». Όπου πλέον παραδέχονται έντρομοι ότι «ούτε το Δεκέμβρη του 2008 δεν είχε τόσους».

Το «ραβδί» στη Ζώνη αναβλήθηκε επ' αόριστον...

Επόμενες δικάσιμοι

Μάη: 2/5, 15/5, 17/5, 24/5, 29/5 και 30/5 στον Κορυδαλλό.
9/5, 16/5 και 21/5 στο Εφετείο.

Πιο επίκαιρος παρά

Ο Καρλ Μαρξ πέθανε στην αφάνεια τον Μάρτη του 1883. Καμιά δωδεκαριά άνθρωποι παρευρέθηκαν στην κηδεία του στο Κοιμητήριο Highgate. Παρά την άγρια καταδίωξή του από τον ευρωπαϊκό τύπο για τον ρόλο που είχε παίξει στην υπεράσπιση της Παρισινής Κομμούνας του 1871, η εφημερίδα The Times έμαθε την είδηση του θανάτου του από τα δημοσιεύματα των γαλλικών εφημερίδων.

Ο Μαρξ θάφτηκε ξανά, συμβολικά, πολλές φορές από τότε. Την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου ο κοινωνιολόγος **Ντάνιελ Μπελ** ανακοίνωσε το "Τέλος της Ιδεολογίας" - με το οποίο εννοούσε πάνω απ' όλα το τέλος του Μαρξισμού. Το 1989, όταν άρχισαν τα Σταλινικά καθεστώτα της Ανατολικής Ευρώπης και της Σοβιετικής Ένωσης να καταρρέουν ο **Φράνσις Φουκουγιάμα**, ένας αξιωματούχος του αμερικανικού υπουργείου Εξωτερικών, πήγε ένα βήμα παρακάτω. Ανακοίνωσε το "Τέλος της Ιστορίας". Ο φιλελεύθερος καπιταλισμός είχε νικήσει θριαμβευτικά τους ανταγωνιστές του και θα καθόριζε το μέλλον.

Γράφει ο
Άλεξ Καλλινίκος

Και όμως η 200στή επέτειος της γέννησης του Μαρξ φέτος στις 5 Μάη έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και έχει σημαδευτεί από πολλά συνέδρια -συμπεριλαμβανομένης της εκδήλωσης Marx@200 που οργανώνει στις 19 Μάη το Socialist Workers Party στο Λονδίνο. Ακόμα και ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κομισιόν, ο αλλοπρόσαλλος **Ζαν-Κλοντ Γιουνκέρ**, θα κάνει τα αποκαλυπτήρια ενός αγάλματος του Μαρξ στην γεννήτρά του, το Τριρ.

Γιατί λοιπόν έχει αποδειχθεί τόσο δύσκολο να θαφτεί ο Μαρξ; Η βασική απάντηση είναι ο καπιταλισμός. Το Τέλος της Ιστορίας του Φουκουγιάμα αντικατόπτριζε το ξενίθ της νεοφιλελεύθερης θριαμβολογίας που έλεγε ότι ο καπιταλισμός της ελεύθερης αγοράς που προωθούσαν η **Μάργκαρετ Θάτσερ** και ο **Ρόναλντ Ρέγκαν** θα έφερνε την ειρήνη και την ευημερία. Έγραφε: "τον ταξικό ζήτημα έχει ουσιαστικά λυθεί με επιτυχία στη Δύση... η ισότητα της σύγχρονης Αμερικής αντιπροσωπεύει την ουσιαστική επίτευξη της αταξικής κοινωνίας που οραματίστηκε ο Μαρξ."

Αυτές οι λέξεις ακούγονται πολύ κούφιες σήμερα. Η Αμερικανική εργατική τάξη βιώνει εδώ και μια γενιά μια στασιμότητα στα επίπεδα διαβίωσης. Η εποχή του νεοφιλελευθερισμού χαρακτηρίζεται από αυξανόμενη οικονομική ανισότητα η οποία,

όπως έδειξε η έρευνα του **Τόμας Πικετί** πλησιάζει τα επίπεδα που κυριαρχούσαν πριν από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Το νεοφιλελεύθερο "ακραίο κέντρο" που κυριαρχεί στην πολιτική της Δύσης από τη δεκαετία του 1980 βρίσκεται τώρα κάτω από την ολοένα και μεγαλύτερη πίεση των ονομαζόμενων "λαϊκιστικών" εξεγέρσεων και από τα δεξιά και από τα αριστερά.

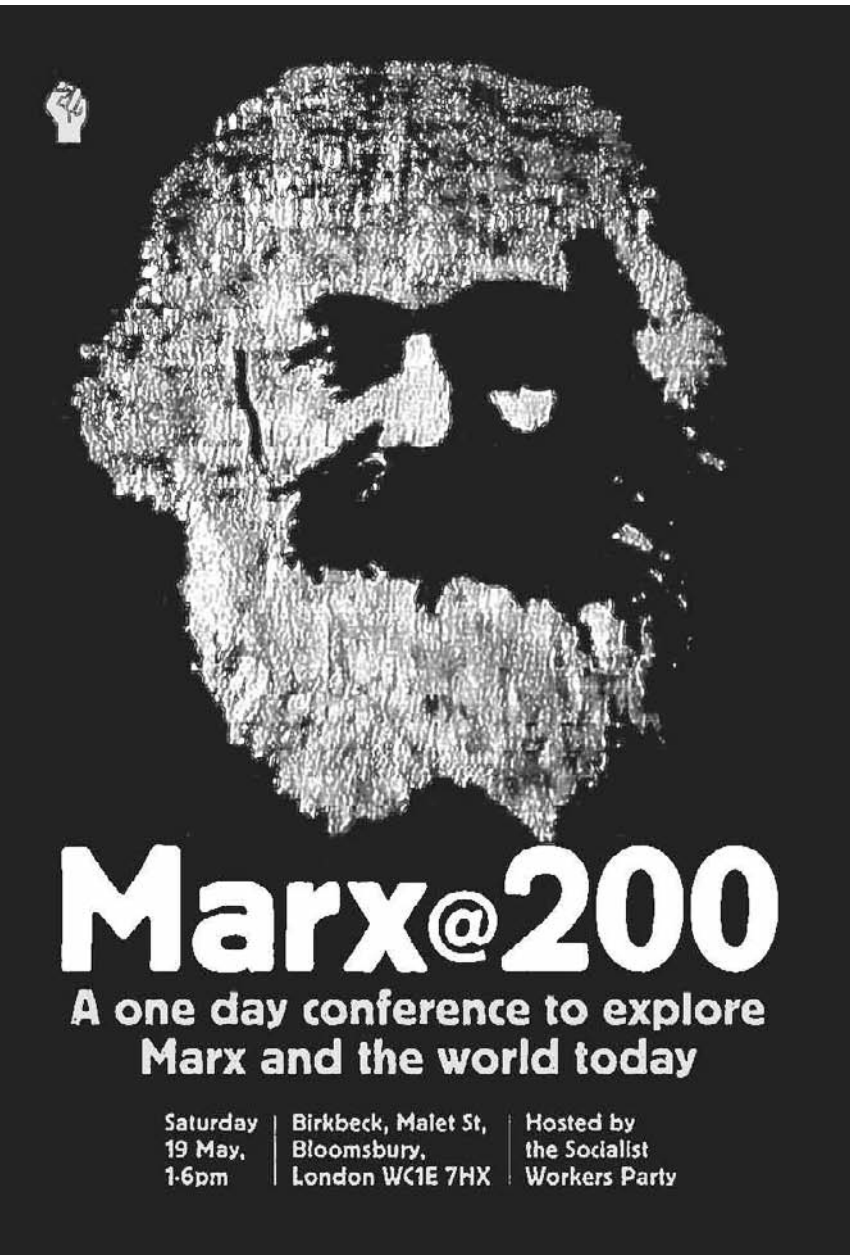
Όλα αυτά τα προβλήματα είναι αποτυχίες του καπιταλισμού, ο οποίος βρίσκεται ακόμα στη φάση της ανάρρωσης από την χειρότερη κρίση που έχει αντιμετωπίσει από τη δεκαετία του 1930. Και ο καπιταλισμός ήταν το μεγάλο θέμα του Μαρξ. Τη δεκαετία του 1840, την εποχή που ήταν ακόμα ένας νεαρός ριζοσπάστης δημοκράτης στη Γερμανία, βρέθηκε, όπως το έλεγε αργότερα ο ίδιος, "στην δυσάρεστη θέση να πρέπει να συζητάει για αυτά που είναι γνωστά ως υλικά συμφέροντα".

Ανθρώπινη χειραφέτηση

Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι μεγάλες σύγχρονες επαναστάσεις -Αγγλία 1640, Αμερική 1776, Γαλλία 1789- είχαν αυτοπεριοριστεί σε ρηχές πολιτικές αλλαγές. Αυτό που ο ίδιος ονόμαζε "ανθρώπινη χειραφέτηση" απαιτούσε έναν μετασχηματισμό στις "υλικές συνθήκες της ζωής" ή σε αυτό που ο Χέγκελ ονόμαζε "κοινωνία των πολιτών". Ο Μαρξ ανακάλυψε ακόμα ότι "η ανατομία αυτής της κοινωνίας των πολιτών, όμως, πρέπει να αναζητηθεί στην πολιτική οικονομία".

Οι μελέτες του Μαρξ πάνω στους κλασσικούς οικονομολόγους -**Σερ Τζέιμς Σπιούαρτ**, **Άνταμ Σμιθ**, **Ντέβιντ Ρικάρντο**- τον οδήγησαν, όμως, σε αυτό που ονόμαζε κριτική της πολιτικής οικονομίας. Αυτό περιλάμβανε όχι μόνο μια κριτική των θεωρητικών κατηγοριών αλλά και του οικονομικού συστήματος που αυτές αποκαλύπταν και ταυτόχρονα μυθοποιούσαν - αυτού που ο Μαρξ ονόμαζε καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής.

Το αριστούργημά του, το **Κεφάλαιο**, αναπτύσσει μια συστηματική ανάλυση και κριτική του βιομηχανικού καπιταλισμού. Την εποχή που το έγραφε, αυτό το σύστημα είχε καταλάβει μόνο μερικά προγεφυρώματα -στη Βρετανία και σε μερικά ακόμα τμήματα της βορειοδυτικής Ευρώπης και στα βορειοανατολικά παράλια των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο Μαρξ όμως αντιλαμβανόταν ότι αυ-

Τα 200 χρόνια από τη γέννηση του Μαρξ
θα γιορταστούν ταυτόχρονα στην Αθήνα και στο Λονδίνο.
Στο τετράημερο Μαρξισμός 2018 στις 17-20 Μάη στην Αθήνα
και στο μονοήμερο Marx@200 στο Λονδίνο στις 19 Μάη.

τό το σύστημα βρισκόταν στη διαδικασία της κατάληψης ολόκληρου του κόσμου.

Στο πιο διάσημο έργο του, το **Κομμουνιστικό Μανιφέστο**, ο Μαρξ σχεδόν εκθειάζει τον καπιταλισμό: "Η αστική εποχή διακρίνεται απ' όλες τις προηγούμενες για την συνεχή ανατροπή της παραγωγής, τον αδιάκοπο κλονισμό όλων των κοινωνικών καταστάσεων και για την αιώνια αβεβαιότητα και κινητικότητα". Πολλοί έχουν παρατηρήσει ότι η περιγραφή του καπιταλισμού στο Μανιφέστο του Μαρξ ταιριάζει πάρα πολύ με τον σύγχρονο καπιταλισμό της εποχής της παγκοσμιοποίησης: "Με την εκμετάλλευση της παγκόσμιας αγοράς η αστική τάξη έχει διαμορφώσει πανομοιότυπα την παραγωγή και την κατανάλωση σ' όλες τις χώρες".

Ο Μαρξ έπρεπε να φτάσει όμως στο Κεφάλαιο για να αποκαλύψει την βαθύτερη λογική που κάνει τον καπιταλισμό να συμπεριφέρεται με αυτόν τον τρόπο. Αρχίζει με ένα κεφάλαιο που ονομάζεται "Εμπόρευμα". Στην αρχή μπορεί να μοιάζει σαν να συμφωνεί με τους επίσημους οικονομολόγους που ταυτίζουν τον καπιταλισμό με την αγορά. Ενώ όμως σύμφωνα με αυτούς η αγορά είναι αυτό που μας επιτρέπει να ικανοποιούμε τις επιθυμίες μας, για τον Μαρξ ο καπιταλισμός είναι το βασίλειο της ανελευθερίας και της εκμετάλλευσης.

“Εχθρικοί αδελφοί”

Τα μέσα παραγωγής ελέγχονται από τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις που επιβιώνουν και ανθίζουν στο

βαθμό μόνο που καταφέρνουν να πουλάνε τα προϊόντα τους. Αυτό σημαίνει ότι καθοδηγούνται από τον ανταγωνισμό. Οι καπιταλιστές, σαν "εχθρικοί αδελφοί" προσπαθούν να υποσκάψουν ο ένας τον άλλο, να κλέψουν τις αγορές τους και αν είναι αναγκαίο να πετάξουν ο ένας τον άλλο εκτός δουλειάς.

Σε αυτή τη θανάσιμη αναμέτρηση το κέρδος είναι το μέτρο της επιτυχίας. Πατώντας πάνω στον Σμιθ και τον Ρικάρντο, ο Μαρξ έδειξε ότι το κέρδος δημιουργείται από τους εργάτες που απασχολούν οι καπιταλιστές για να παράξουν τα προϊόντα τους. Με αυτό που ονομάζει το "κρυμμένο μυστικό" της παραγωγής οι εργάτες υφίστανται συστηματική εκμετάλλευση με στόχο να "στύψουν" όσο το δυνατόν περισσότερο κέρδος από αυτούς.

Οι εργάτες μπορεί να μοιάζουν ελεύθεροι να διαλέξουν τον εργοδότη τους. Αλλά όπως δείχνει ο Μαρξ το μόνο που τους ανήκει είναι η εργατική τους δύναμη και ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορούν να εξασφαλίσουν τα μέσα της επιβίωσής τους και των εξαρτώμενων από αυτούς είναι να παραδοθούν στην εκμετάλλευση. Σε ένα από τα πιο θαυμαστά κομμάτια του Κεφάλαιου (μέρος 8, τόμος Ι) δείχνει πως δημιουργήθηκαν οι συνθήκες για την καπιταλιστική παραγωγή -με την εκδίωξη των αγροτών από τη γη έτσι ώστε να γίνουν εργάτες αλλού και μέσω της κατάκτησης, της ληστείας και της υποδούλωσης που έκαναν την Ευρώπη κυρίαρχο του κόσμου.

Πρόκειται για ένα σύστημα που δεν ελέγχεται από κανέναν. Για να επιβιώσουν οι καπιταλιστές δεν αρκεί να εκμεταλλεύονται. Πρέπει και να συσσωρεύουν, να επανεπενδύουν τα κέρδη τους με στόχο την επέκταση και την αύξηση της αποδοτικότητας της παραγωγής. Αυτός είναι ο μηχανισμός που οδηγεί στην δυναμική που εκθειάζει ο Μαρξ στο Μανιφέστο. Η ανταγωνιστική συσσώρευση, όμως, γεννάει και τις κρίσεις που στιγματίζουν συστηματικά την ιστορία του καπιταλισμού. Οι εταιρείες επενδύουν ολοένα και περισσότερο σε τεχνολογίες υποκατάστασης της ανθρώπινης εργασίας με συνέπεια να συμπιέζουν το ποσοστό κέρδους και να σπρώχνουν τον καπιταλισμό προς την κρίση.

Όμως, όπως υποστηρίζει ο Μαρξ, "ταυτόχρονα αυξάνει και η εξέγερση

ΠΟΤΕ

της εργατικής τάξης, μιας τάξης που πληθαίνει, εκπαιδεύεται, ενοποιείται και οργανώνεται από τον ίδιο τον μηχανισμό της καπιταλιστικής παραγωγής". Ο καπιταλισμός χρειάζεται μια αυξημένη συνεργασία στην παραγωγή αλλά προσπαθεί ταυτόχρονα να διαιρέσει και να εκμεταλλευτεί τους εργάτες που επιτελούν την παραγωγή.

Αυτό σημαίνει ότι οι εργάτες έχουν συμφέρον να δρουν συλλογικά ενάντια στα αφεντικά. Η αλληλεγγύη είναι η ουσία της αποτελεσματικής εργατικής δράσης. Ταυτόχρονα όμως είναι και η βάση για τη δημιουργία μιας εναλλακτικής απέναντι στον καπιταλισμό - του κομμουνισμού, μιας κοινωνίας που θα κυβερνιέται από τους "ενωμένους παραγωγούς" στην οποία οι άνθρωποι που δουλεύουν θα είναι αυτοί που θα παίρνουν και τις αποφάσεις.

Σε αντίθεση με τις παραμορφώσεις του Σταλινισμού, ο Μαρξ αντιλαμβανόταν την ανατροπή του καπιταλισμού σαν μια βαθιά δημοκρατική διαδικασία. Η Πρώτη Διεθνής, την οποία καθοδηγούσε από το 1864 ως το 1872 διακήρυττε ότι "η χειραφέτηση των εργατικών τάξεων πρέπει να κατακτηθεί από τις ίδιες τις εργατικές τάξεις".

Η Διεθνής, όμως, ήταν αναγκασμένη να κοντράρει και τις διαιρέσεις που μπορούν να εμποδίσουν τους εργάτες να κάνουν την επανάσταση. Το 1870, ο Μαρξ σημείωνε ότι ο φυλετικός ανταγωνισμός ανάμεσα στους "ντόπιους" Βρετανούς εργάτες και τους Ιρλανδούς μετανάστες εργάτες ήταν το "μυστικό της αδυναμίας της Αγγλικής εργατικής τάξης, παρά την οργάνωσή της. Είναι το μυστικό της διατήρησης της εξουσίας από την αστική τάξη".

Η σκέψη του Μαρξ, λοιπόν, διατηρεί την επικαιρότητά της όχι μόνο χάρη στην κριτική του καπιταλισμού. Αντιλαμβανόταν ότι ο δρόμος για τον σοσιαλισμό περνούσε μέσα από την ενότητα των εργατών ενάντια στα αφεντικά τους και ενάντια στις διαφορετικές μορφές καταπίεσης που τους διαιρούν.

Λίγο πριν τον θάνατό του, ο Μαρξ έδωσε μια συνέντευξη στον Αμερικανό δημοσιογράφο **Τζον Σουίντον**, ενώ βρισκόταν σε διακοπές στο Ραμσγκέιτ. Ο Σουίντον έγραψε: "Ανέκρινα τον επαναστάτη και φιλόσοφο με αυτές τις μοιραίες λέξεις: "Και τώρα,". Και έμοιασε σαν να άλλαξε το μυαλό του για μια στιγμή ενώ κοιτούσε την αφρισμένη θάλασσα μπροστά του και το ακίνητο πλήθος στην παραλία... με βαθύ και επίσημο τόνο απάντησε: Αγώνας!".

Αυτή τη βδομάδα, στις 5 του Μάη, συμπληρώνονται ακριβώς δυο αιώνες από την γέννηση του Καρλ Μαρξ. Αυτή η «στρογγυλή» επέτειος δεν έχει περάσει απαρατήρητη. Όλη τη φετινή χρονιά δημοσιεύονται άρθρα και βιβλία, οργανώνονται συνέδρια και εκδηλώσεις που ασχολούνται με το έργο και τις ιδέες του Μαρξ. Από διαφορετικές διαδρομές θέτουν το ερώτημα: **είναι ο Μαρξ επίκαιρος σήμερα, και για ποιους λόγους;**

Ο κόσμος που αναλύει ο Μαρξ στο έργο του μοιάζει εκπληκτικά με τον σημερινό. Ένα σύστημα που έχει αναπτύξει τρομερά τις παραγωγικές δυνάμεις, τις αλλάζει και τις επαναστατικοποιεί διαρκώς μαζί με όλες τις κοινωνικές σχέσεις, έτσι που «ό,τι έμοιαζε σταθερό μοιάζει να διαλύεται στον αέρα», ένα σύστημα παγκοσμιοποιημένο. Ταυτόχρονα είναι ένα σύστημα που το ταξικό χάσμα βαθιάει αντί να γεφυρώνεται. Σήμερα, οι ταξικές ανισότητες είναι μεγαλύτερες από την εποχή του Μαρξ. Το πλουσιότερο 1% του πληθυσμού στις ΗΠΑ κατέχει το 90% του πλούτου. Στην Ευρώπη το 70%. Η Κίνα έχει περισσότερους δισεκατομμυριούχους από τις ΗΠΑ.

Ο Μαρξ είναι ο θεωρητικός που ανακάλυψε το «μυστικό» αυτού του χάσματος. Τα βουνά των κερδών των καπιταλιστών παράγονται από την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης. Οι εργάτες και οι εργάτριες δεν αμείβονται για την αξία των προϊόντων που παράγουν, αλλά για την αξία της ικανότητάς τους να εργάζονται. Η απλήρωτη εργασία, η υπεραξία όπως την ονόμασε ο Μαρξ, είναι η πηγή του κέρδους.

Απ' όλους τους πόρους

Ο καπιταλισμός δεν είναι μόνο ένα σύστημα που βασίζεται στην εκμετάλλευση. Είναι ένα σύστημα που το χαρακτηρίζει η κούρσα ανάμεσα στους καπιταλιστές για μεγαλύτερα κέρδη. Διάκόσια χρόνια μετά τη γέννηση του Μαρξ αυτό το γνώρισμα συνεχίζει να χαρακτηρίζει το σύστημα: τεράστιες εταιρείες, στηριγμένες στην ισχύ των κρατών που είναι δεμένες ανταγωνίζονται στην παγκόσμια αγορά με κάθε μέσο. «Το κεφάλαιο γεννιέται βουτηγμένο από την κορυφή ως τα νύχια στο αίμα και στη βρωμιά και στάζοντας αίμα απ' όλους τους πόρους» έγραφε ο Μαρξ στο Πρώτο Τόμο του Κεφαλαίου, κι αυτό δεν έχει αλλάξει.

Το τυφλό κυνήγι του κέρδους, της «ανταγωνιστικής συσσώρευσης κεφαλαίου» είναι το στοιχείο που δίνει το δυναμισμό του στο σύστημα, αλλά και η αιτία που το οδηγεί συστηματικά στις κρίσεις. Αυτή ήταν η άλλη μεγάλη συνεισφορά του Μαρξ, και δεν είναι τυχαίο ότι κάθε φορά που το σύστημα γνωρίζει ένα τέτοιο μεγάλο κλονισμό, όπως η σημερινή, τον Μαρξ τον «θυμούνται» ακόμα και οι αναλυτές των οικονομικών εφημερίδων, τραπεζίτες και βιομήχανοι που θέλουν να δείξουν πνευματικό «βάθος».

Όμως, ο Μαρξ δεν ήταν απλά ένας οξυδερκής οικονομολόγος. Ήταν κριτικός και πολέμιος της αστικής κοινωνίας συνολικά. Η επαναστατική ανατροπή αυτού του συστήματος ήταν ο σκοπός της ζωής του. Το υποκείμενο αυτής της ανατροπής, η δύναμη που μπορούσε να την κάνει πράξη και να χτίσει μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, ήταν για τον Μαρξ η εργατική τάξη. Είναι η τάξη που κινεί τη μηχανή που παράγει το κέρδος στον καπιταλισμό και αυτή μπορεί να την σταματήσει και να το συντρίψει. Γιατί είναι μια τάξη συλλογική, που μπορεί -κι αυτό για πρώτη φορά στην ιστορία των ταξικών κοινωνιών- να παλέψει συνειδητά για τα δικά της συμφέροντα που εκφράζουν και τα συμφέροντα όλων των κα-

“Η απελευθέρωση της εργατικής τάξης είναι έργο της ίδιας”

ταπισμένων.

Ο Μαρξ κι ο Ένγκελς αποκαλούν το προλεταριάτο, την εργατική τάξη, «ιστορικό νεκροθάφτη» του καπιταλισμού στο Κομμουνιστικό Μανιφέστο. Κι αυτή η θέση του Μαρξ είναι εκείνη που έχει δεχτεί και συνεχίζει να δέχεται τη μεγαλύτερη κριτική. Δεν υπάρχει η εργατική τάξη της εποχής του Μαρξ είναι το συνηθισμένο επιχείρημα, κι αν τέλος πάντων υπάρχει, δεν έχει επαναστατική δυναμική.

Η αλήθεια είναι ότι η εργατική τάξη του Μαρξ (όχι η καρικατούρα που στήνουν οι επικριτές του) όχι μόνο συνεχίζει να υπάρχει αλλά είναι πιο μεγάλη, πιο συγκεντρωμένη και πιο ισχυρή από τα μέσα του 19ου αιώνα. Στις μέρες μας, το εργοστάσιο της Volkswagen στο Βόλφσμπουργκ της Γερμανίας απασχολεί 73.000 εργάτες και εργάτριες. Μερικές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά το βιομηχανικό σύμπλεγμα της Foxconn στο Σενζέν της Κίνας, απασχολεί περίπου 400.000 εργάτες και εργάτριες που παράγουν προϊόντα της Apple.

Αυτά τα προϊόντα στα καταστήματα τα πουλάνε εργάτες και εργάτριες που δουλεύουν με πανομοιότυπες συνθήκες από την Αθήνα μέχρι τη Ν. Υόρκη και τη Μουμπάι. Για να φτάσουν εκεί, περνάνε από «εφοδιαστικές αλυσίδες» οι οποίες στηρίζονται στην εργασία χιλιάδων ακόμα εργατών και εργατριών. Πέρσι το Νοέμβρη 500 περίπου εργάτες στο κέντρο διανομής της Αμαζόν στη βόρεια Ιταλία κατέβηκαν σε απεργία σε συντονισμό με τους συναδέλφους του σε άλλα τέτοια κέντρα στην Γερμανία. Επέλεξαν να απεργήσουν τη μέρα των μεγάλων εκπρώσεων την «μαύρη Παρασκευή». Και ανάγκασαν τη γιγάντια πολυεθνική να κάτσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Ο Μαρξ επέμενε ότι το προλεταριάτο γεννιέται

σαν «τάξη απέναντι στο κεφάλαιο» και γίνεται «τάξη για τον εαυτό της», δηλαδή αποκτάει ταξική συνείδηση μέσα από την εμπειρία των αγώνων του. Για τον Μαρξ, και τον αχώριστο φίλο του τον Φ. Ένγκελς, αυτά δεν ήταν απλά λόγια γραμμένα στο χαρτί. Η κριτική του στον καπιταλισμό και η ανακάλυψη των νόμων κίνησής του, πήγαινε από την αρχή χέρι-χέρι με την «ανακάλυψη» των εργατών και των εργατριών που πάλευαν ενάντια σ' αυτό το σύστημα.

Αυτή είναι η πλευρά του Μαρξ που επίσης παραγνωρίζεται σήμερα, αλλά τον κάνει τόσο επίκαιρο, τόσο «κοντινό» μας. Ο Μαρξ έγραψε το Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος μαζί με τον Ένγκελς για λογαριασμό της επαναστατικής οργάνωσης που ήταν μέλη, της Ένωσης των Κομμουνιστών. Όταν ξέσπασαν οι επαναστάσεις του 1848, ρίχτηκε με όλη του την ψυχή στην μαζική πολιτική δράση στην Γερμανία. Η πρώτη συστηματική ανάλυση του καπιταλισμού, η μπροσούρα Μισθωτή Εργασία και Κεφάλαιο, δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά το 1849 στη Νέα Εφημερίδα του Ρήνου που διηύθυνε ο Μαρξ την περίοδο που προσπαθούσε να συντονίσει τις εργατικές ενώσεις των διαφορετικών περιοχών της Γερμανίας σε ενιαία οργάνωση. Η δρά-

ση τροφοδοτούσε τη θεωρία.

Κι όταν το κίνημα γνώρισε μια νέα άνοδο στη δεκαετία του 1860 ο Μαρξ ήταν πάλι παρόν: στους αγώνες που έχτιζαν νέα συνδικάτα, στα πολιτικά κινήματα για το δικαίωμα της ψήφου, τις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στους Ιρλανδούς αγωνιστές που πάλευαν ενάντια στη βρετανική αποικιοκρατία, στο κίνημα ενάντια στη δουλεία στις ΗΠΑ και υπέρ του Βορρά ενάντια στο δουλοκτητικό Νότο στον Αμερικάνικο Εμφύλιο.

Τον Σεπτέμβρη του 1864, ο Μαρξ συνέβαλε στην οργάνωση μιας εκδήλωσης αλληλεγγύης στον αγώνα των Πολωνών ενάντια στο ρώσικο τσαρισμό στην οποία συμμετείχαν γαλλικές και αγγλικές εργατικές οργανώσεις. Αυτή η εκδήλωση γέννησε τη Διεθνή Ένωση των Εργατών, που έμεινε στην ιστορία ως Πρώτη Διεθνής. Ο Μαρξ ήταν από την αρχή ηγετικό της στέλεχος, εκείνος που έγραψε τα ιδρυτικά της ντοκουμέντα.

«Η απελευθέρωση της εργατικής τάξης είναι έργο της ίδιας» ήταν η φράση που έγραψε ο Μαρξ σε ένα από αυτά που συμπληρωνόταν από μια άλλη: «η κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας πρέπει να γίνει ο σκοπός της εργατικής τάξης». Κι αυτή ήταν η καρδιά της στρατηγικής του για την ανατροπή του καπιταλισμού. Μια στρατηγική ταυτόχρονα βαθιά δημοκρατική και βαθιά επαναστατική. Ο καπιταλισμός θα ανατραπεί, δεν θα μεταρρυθμιστεί, κι αυτό είναι έργο εκατομμυρίων εργατών και εργατριών, όχι μιας μειοψηφίας «σωτήρων».

Αυτή τη στρατηγική τη χρειαζόμαστε και σήμερα, στους αγώνες μας ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση που φουντώνουν σε όλο τον κόσμο.

Λεάνδρος Μπόλαρης

Μη χάσετε αυτές τις συζητήσεις

ΠΕΜΠΤΗ 17/5

Αμφιθέατρο Παπαρρηγοπούλου /
19.00-21.00

200 χρόνια Μαρξ –ένας
επαναστάτης για το σήμερα

Κώστας Βλασόπουλος,
Αλεξάνδρα Μαρτίνη,
Αλέξανδρος Χρύσης,
Πάνος Γκαργκάνας

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18/5

Αίθουσα Πολίτου / 14.30-16.00

Ο Μαρξ και ο Δαρβίνος

Βασίλης Δρουκόπουλος

Αίθουσα Πολίτου / 19.00-21.00

Ελλάδα, Τουρκία, Κύπρος,
Μακεδονία: Οι εργάτες
είναι αδέρφια μας

Ντίνος Αγιομαμίτης,
Μελτέμ Οράλ,
Μπράνκο Ρίστοβ,
Νίκος Λούντος

Αίθουσα Χατζηδάκη /
19.00-21.00

Η έξοδος από τα μνημόνια
στα χέρια των εργατών

Τάσος Αναστασιάδης,
Κώστας Καταραχιάς,
Μανώλης Μαστοράκης,
Ειρήνη Φωτέλλη,
Ιωάννα Παυλοπούλου

Αίθουσα Β Μαθηματικών /
19.00-21.00

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και
η εργατική εναλλακτική

Αντώνης Δραγανίγος,
Θανάσης Διαβολάκης,
Δέσποινα Κουτσούμπα,
Δημήτρης Κοσκινάς,
Γιάννης Σηφακάκης

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2018
4 μέρες με επαναστατικές ιδέες & συζητήσεις

200 χρόνια Μαρξ
Ένας επαναστάτης για το σήμερα

- Οι κρίσεις
- Ο ιστορικός νεκροθάφτης
- Καταπίεση και απελευθέρωση
- Οι εργατικές επαναστάσεις

17-20 Μάρη ΝΟΠΕ
Νομική σχολή, Σόλωνος 57

ΣΕΚ www.sekonline.gr sek@otenet.gr τηλ. 2105221509

Οργανώνεται από το
Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα

ΣΑΒΒΑΤΟ 19/5

Αίθουσα Α Μαθηματικών /
14.30-16.00

Από το κυνήγι των
μαγισσών στο #metoo –
Η πάλη των γυναικών
ενάντια στην καταπίεση
Μαρία Στύλλου

Αίθουσα Α Μαθηματικών /
19.00-21.00

200 χρόνια Μαρξ –
Το Κεφάλαιο
και οι κρίσεις
Μάικλ Ρόμπερτς

Αίθουσα Πολίτου /
19.00-21.00

Όχι στην Ευρώπη-
φρούριο,
Σύνορα ανοιχτά
Δημήτρης Αγγελίδης,
Μαρία Ανδρέου,
Ορφέας Μαχντί,
Τζαβέντ Ασλάμ,
Πέτρος Κωνσταντίνου

Αίθουσα Θεολογικής /
19.00-21.00

Η περιβαλλοντική
κρίση της Αττικής
Αντώνης Μαούνης,
Δημήτρης Πετρόπουλος,
Κώστας Πίττας,
Ελένη Πορτάλιου,
Νίκος Σμπαρούνης

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2018
4 μέρες με επαναστατικές ιδέες & συζητήσεις

Ο Μάρης του '68
Τότε και τώρα

- Εξέγερση από Ανατολή σε Δύση
- Το αντιπολεμικό κίνημα
- Ο ελληνικός Μάρης
- Οι Μαρξισμοί του Μάρη

17-20 Μάρη ΝΟΠΕ
Νομική σχολή, Σόλωνος 57

ΣΕΚ www.sekonline.gr sek@otenet.gr τηλ. 2105221509

Οργανώνεται από το
Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα

ΚΥΡΙΑΚΗ 20/5

Αμφιθέατρο 1 Νομικής / 18.30-20.00

Από την εξέγερση του '68
στην αντίσταση του 2018 –
ο αγώνας συνεχίζεται

Αργυρή Ερωτοκρίτου,
Μάκης Καβουριάρης,
Φόλκαρτ Μόζλερ,
Μαρία Στύλλου,
Gabriel Cardoen

Λιθ, σιδηροδρομικοί περιφρουρούν την απεργία
των εργαζομένων στα Καρφόυρ

50 ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΗΣ 68

Μια δημοσκοπήση του 1959 διαπίστωνε ότι η μεγάλη πλειοψηφία των φοιτητών στη Γερμανία δεν ενδιαφερόταν για την πολιτική. Το 1957 ο Κόνραντ Αντενάουερ (ηγέτης του Χριστιανοδημοκρατικού CDU) είχε κερδίσει τις εκλογές με ποσοστό 51%. Το Κομμουνιστικό Κόμμα και το Σοσιαλδημοκρατικό SPD είχαν χάσει ανάμεσα στο 1947 και το 1956 εξακόσιες χιλιάδες μέλη, περίπου τα μισά από το σύνολο που διέθεταν. Δέκα χρόνια αργότερα, όμως, η Γερμανία ζούσε ένα επαναστατικό κύμα αγώνων της νεολαίας.

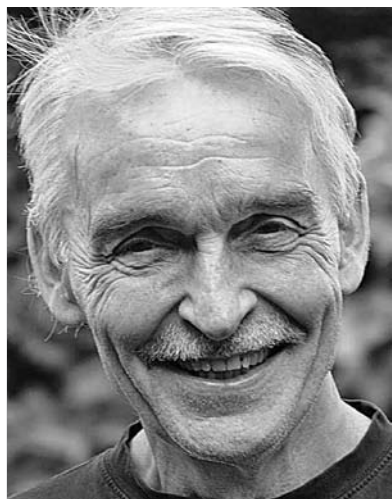
Ηγετική δύναμη εκείνου του κύματος ήταν μια αριστερή σοσιαλιστική φοιτητική οργάνωση, το SDS, που είχε διαγραφεί το 1961 από το SPD ως «αριστερή παρέκκλιση». Μέχρι το 1964 το SDS είχε περίπου 600 μέλη σε 30 πανεπιστήμια. Όταν εγώ έγινα μέλος το 1963, η δράση του ήταν περιορισμένη σχεδόν αποκλειστικά στη διοργάνωση «μαρξιστικών σεμιναρίων». Αλλά από το 1964 στο 1967, το SDS έφτασε τα 2.000 μέλη και μεταμορφώθηκε σε επαναστατικό ρεύμα.

Υπήρχαν αντικειμενικοί λόγοι για αυτή την αλλαγή. Χωρίς αυτούς δεν θα είχε συμβεί. Μπορούμε να απαριθμήσουμε, παραδείγματος χάρη, την εξασθένιση της αντικομμουνιστικής ιδεολογίας μέσα στην κοινωνία, τον πόλεμο των ΗΠΑ στο Βιετνάμ, την πρώτη οικονομική ύφεση από το 1949 που εμφανίστηκε το 1966-67, το σχηματισμό του πρώτου «μεγάλου συνασπισμού» των δυο μεγάλων κομμάτων CDU και SPD την ίδια περίοδο και βέβαια τη μαζικοποίηση των πανεπιστημίων. Αλλά οι αλλαγές στις αντικειμενικές συνθήκες δεν οδηγούν αυτόματα σε επαναστατικές ιδέες και δεν αρκούν για να εξηγήσουν την αριστερή στροφή του SDS.

Το 1965 μια ομάδα από επτά φοιτητές με αναρχική προέλευση («Υπονομευτική Δράση») μπήκαν στο SDS, ανάμεσά τους ο Ρούντι Ντούτσκε που προερχόταν από την Ανατολική Γερμανία. Υπολόγιζαν ότι θα στρατολογήσουν μερικούς φοιτητές από αυτό το χώρο. Αλλά η εξέλιξη αποδείχθηκε διαφορετική. Κάποιοι από αυτούς σχημάτισαν μια «κομμούνα» επηρεασμένη από τις ιδέες του Βίλχελμ Ράιχ. Ο Ρούντι Ντούτσκε προχώρησε κοντά στον επαναστατικό Μαρξισμό. Μέσα σε τρία χρόνια η επιρροή του μέσα στο SDS έγινε πλειοψηφική.

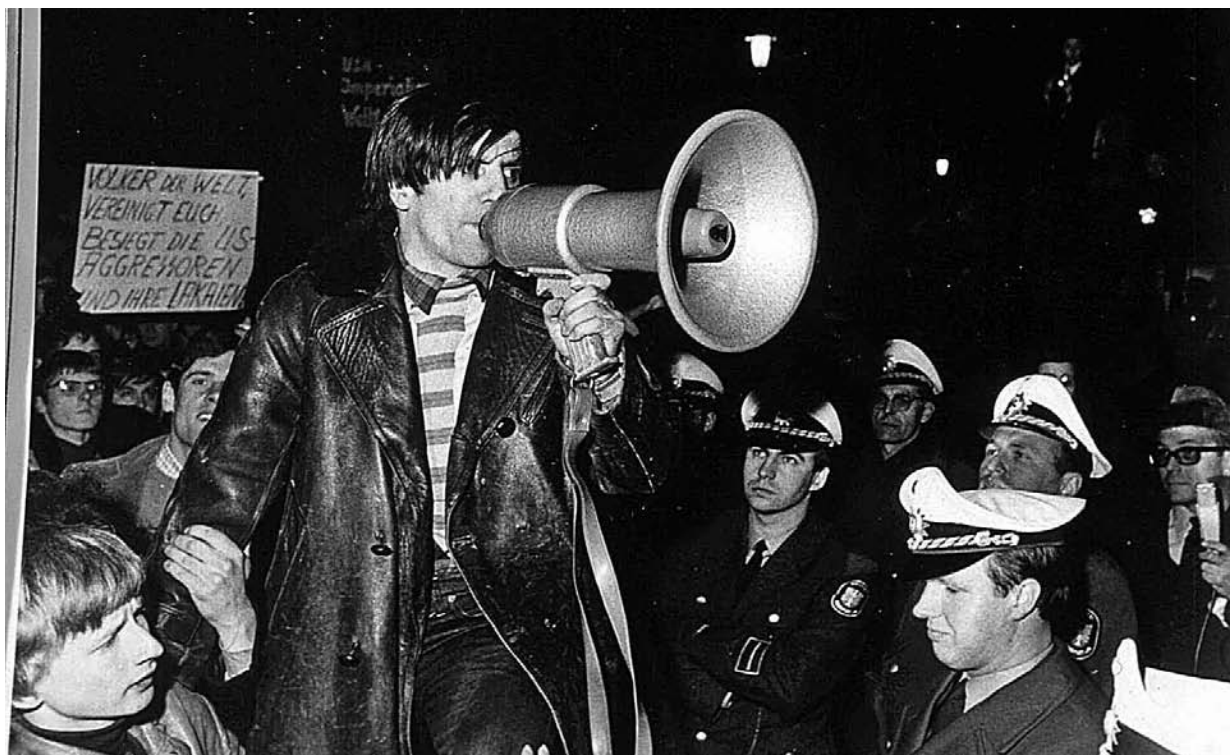
Το 1966 μέσα στο SDS συγκρούστηκαν δυο τάσεις. Από τη μια μεριά ήταν η ομάδα των πιο παλιών στελεχών (οι «Παραδοσιακοί») και από την άλλη οι νεώτεροι με επικεφαλής τον Ρούντι, ο οποίος είχε αρχίσει να

Ο «Μάης» στη Γερμανία

Ο Φόλκαρτ Μόζλερ είναι ένας από τους αγωνιστές που αναδείχθηκαν μέσα από το κίνημα του «Μάη του 1968» στη Γερμανία. Ήταν μέλος του SDS, της νεολαίας του SPD που έσπασε από το κόμμα και πρωταγωνίστησε στην έκρηξη του κινήματος στη Γερμανία. Η πιο γνωστή ηγετική μορφή του SDS και του κινήματος εκείνου ήταν ο Ρούντι Ντούτσκε. Η απόπειρα δολοφονίας του Ρούντι (που τελικά του κόστισε τη ζωή δέκα χρόνια αργότερα) ήταν μια από τις κορυφαίες στιγμές που ξεσήκωσαν τη νεολαία στο δρόμο του Μάη. Στο κείμενο που ακολουθεί, ο Φόλκαρτ Μόζλερ θυμίζει τη δράση, τις ιδέες αλλά και τις αντιφάσεις του Ρούντι Ντούτσκε. Σήμερα, ο Φόλκαρτ είναι στέλεχος της κίνησης Marx21, και έρχεται στην Αθήνα για να πάρει μέρος στο τετράήμερο Μαρξισμός 2018.

επηρεάζεται από τις ιδέες του Λούκατς. Ταξίδεψε μάλιστα στη Βουδαπέστη για να συναντήσει τον Λούκατς. Μέσα από αυτές τις αναζητήσεις διαμόρφωσε την κριτική του για τους «Παραδοσιακούς» δείχνοντας ότι ήταν μονόπλευρα υλιστές, οπαδοί μιας αντίληψης για την πορεία της ιστορίας πάνω σε «αντικειμενικές» ράγες σαν του Κάουτσκι. Νόμιζαν ότι οι φοιτητές θα πολιτικοποι-

ήθούν μέσα από διδακτικές δραστηριότητες. Ο Ντούτσκε επέμενε ότι ο κόσμος μαθαίνει μέσα από τις εμπειρίες του στη δράση. Και αποδείχθηκε ότι είχε δίκιο.

Ο Ντούτσκε εμπνεύστηκε επίσης από τις ιδέες του Χέρμπερτ Μαρκούζε (του φιλόσοφου που έγραψε το βιβλίο «Μονοδιάστατος άνθρωπος»). Ο Μαρκούζε δίδασκε στο πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϊ στην Καλιφόρνια αλλά έκανε συχνά διαλέξεις σε μαζικές συγκεντρώσεις φοιτητών στη Γερμανία. Σε ένα κείμενό του το 1966, ο Μαρκούζε τόνιζε ότι «Όταν οι καταπιεσμένοι χρησιμοποιούν βία, δεν ετοιμάζουν νέες αλυσίδες, αντίθετα: σπάνε τις παλιές». Ο νόμος και η τάξη πάντα προστατεύουν την κατεστημένη κοινωνική ιεραρχία. Όποιος καταγγέλλει προκαταβολικά τη βία «από όπου κι αν προέρχεται» έχει ήδη αποδεχθεί την ήττα.

Επιρροή

Η επιρροή του Ρούντι Ντούτσκε μεγάλωνε ραγδαία μέσα στους φοιτητές του Βερολίνου. Τον Σεπτέμβριο του 1967 κέρδισε την πλειοψηφία απέναντι στους «Παραδοσιακούς» σε μια Συνδιάσκεψη όπου συμμετείχα και εγώ σαν αντιπρόσωπος από τον πυρήνα της Φρανκφούρτης.

Όταν ο Σάχης της Περσίας επισκέφτηκε το Βερολίνο τον Ιούνιο του 1967, το SDS οργάνωσε διαδηλώσεις ενάντια στον δικτάτορα που παρίστανε τον ήρωα του «ελεύθερου

κόσμου» πάνω στο Τείχος του Βερολίνου. Οι σφαίρες της αστυνομίας έριξαν νεκρό τον διαδηλωτή Μπέννο Όνεζοργκ στις 2 Ιούνη και αμέσως ξέσπασε το πρώτο γενικευμένο κύμα φοιτητικής διαμαρτυρίας που συγκλόνισε τα πανεπιστήμια και τις μεγάλες πόλεις της Δυτικής Γερμανίας.

Τις επόμενες μέρες ο φιλόσοφος Γιούργκεν Χάμπερμας κατηγόρησε τον Ντούτσκε για «βολονταρισμό» και αυτό το άρπαξαν αμέσως οι εφημερίδες. Χρειάστηκε να περάσουν δέκα χρόνια για να ζητήσει συγγνώμη ο Χάμπερμας. Παρά τις προβοκάτσιες των ΜΜΕ, όμως, ο Χάμπερμας δεν είχε εντελώς άδικο.

Ο Ντούτσκε επηρεαζόταν από τις ιδέες του Τσε Γκεβάρα και στο ημερολόγιό του είχε γράψει ότι «η υποκειμενική πρωτοβουλία μπορεί να δημιουργήσει τις αντικειμενικές συνθήκες για την επανάσταση». Αυτό δεν σήμαινε ότι ο Ντούτσκε ταυτιζόταν με την ομάδα Μπάντερ-Μάινχοφ που προσπαθούσε να οργανώσει αντάρτικο πόλης στη Γερμανία. Ήταν επικριτικός απέναντί τους και υποστήριζε τη μαζική δράση. Η μεγάλη πολιτική αδυναμία του ήταν ότι υποτιμούσε την εργατική τάξη στον αναπτυσσόμενο καπιταλισμό.

Θεωρούσε, όπως και ο Μαρκούζε, ότι σε μια αναπτυσσόμενη χώρα σαν τη Γερμανία η εργατική τάξη είχε εξαγοραστεί χάρη στο ανεβασμένο βιοτικό επίπεδο και τη χειραγώγηση από την άρχουσα τάξη και τα ΜΜΕ. Αυτό τον οδηγούσε στη σκέψη ότι η

φοιτητική πρωτοπορία έπρεπε να χρησιμοποιήσει τα πανεπιστήμια ως «ασφαλείς ζώνες» και κοινωνικές βάσεις για να προωθήσει τον αγώνα ενάντια στους θεσμούς.

Η τεράστια μαζική απεργία του Μάη 1968 στη Γαλλία έδωσε την απάντηση σε εκείνες τις αμφιβολίες. Η εργατική τάξη ήταν παρούσα. Στο μεταξύ, όμως, ο Ρούντι είχε λαβωθεί. Τον Φλεβάρη του 1968 έγινε στο Βερολίνο ένα συνέδριο ενάντια στον πόλεμο στο Βιετνάμ. Ήταν εκεί 5.000 επαναστάτες φοιτητές και νεολαίοι εργάτες. Ήμουν κι εγώ εκεί μαζί με αντιπροσωπεία 20 εργατών και μαθητευόμενων της χημικής βιομηχανίας. Η αστική υστερία ενάντια στο κίνημα οδήγησε στην απόπειρα δολοφονίας του Ντούτσκε το Πάσχα του 1968. Η εφημερίδα Bild καλούσε τους αναγνώστες της «να κάνουν κάτι» εναντίον του. Μετά την απόπειρα, 50.000 αγωνιστές μπλοκάρισαν την κυκλοφορία της Bild. Ένα μήνα αργότερα, ένα νέο κύμα καταλήψεων στα πανεπιστήμια και διαδηλώσεων στους δρόμους συγκρούστηκε με την απόφαση της κυβέρνησης να ψηφίσει νομοθεσία για κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης.

Ο Ρούντι πέθανε δέκα χρόνια αργότερα γιατί οι σφαίρες είχαν καταστρέψει μεγάλο μέρος από τον εγκέφαλό του. Πολλοί από τους φίλους του πήγαν προς τα δεξιά με τους Πράσινους τη δεκαετία του '80. Αλλά υπάρχουν αρκετοί που είμαστε ενεργοί με την Αριστερά. Ο αγώνας συνεχίζεται!

Ποιος απειλείται από τα δικαιώματα της μειονότητας;

Το τελευταίο διάστημα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έρχεται αντιμέτωπη με μια πολυμέτωπη αντίσταση του εκπαιδευτικού κινήματος στην Παιδεία των περικοπών. Από την απαίτηση για δίχρονη προσχολική εκπαίδευση, που σκοντάφτει στα στενά δημοσιονομικά μεγέθη και τη διεκδίκηση μαζικών διορισμών στα σχολεία, με μονιμοποίηση όλων των αναπληρωτών, μέχρι τους αγώνες που δίνουν οι φοιτητικοί σύλλογοι ενάντια στις συγχωνεύσεις πανεπιστημιακών τμημάτων που προωθεί ο νόμος Γαβρόγλου.

Στον αέρα βρίσκεται επίσης, και η παρέμβαση του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής (ΙΕΠ) για την υλοποίηση πιλοτικού προγράμματος προσχολικής εκπαίδευσης σε δημόσια νηπιαγωγεία που λειτουργούν σε αμιγώς μειονοτικούς οικισμούς της Θράκης με «σκοπό την ισορροπημένη γλωσσική ανάπτυξη και την επιδίωξη τα νήπια να κατακτήσουν σταδιακά την “προσθετική διγλωσσία” (γνωστική επάρκεια στην άνετη χρήση δύο γλωσσών προφορικά και γραπτά), σε εκπαιδευτικό περιβάλλον όπου η μητρική γλώσσα χρησιμοποιείται ως γλώσσα στήριξης για την εκμάθηση της ελληνικής».

Σε αυτή την πιλοτική παρέμβαση του ΙΕΠ υπήρξαν σφοδρές αντιδράσεις και ενστάσεις από τους Διδασκαλικούς Συλλόγους Ροδόπης και Ξάνθης και από τη ΔΟΕ. Στα επιχειρήματα που προβάλλει ο Διδασκαλικός Σύλλογος Ξάνθης, σωστά ζητά τη διευκρίνιση των εργασιακών σχέσεων του/της συνεργάτη νηπιαγωγού και οπωσδήποτε δεν θα πρέπει να μείνει αναπάντητη η προσπάθεια της κυβέρνησης να εισαγάγει (μέσα από την εργασία με μπλοκάκι παροχής υπηρεσιών) τους πιο άθλιους εργασιακούς όρους στην εκπαίδευση.

Αβάσιμα

Αλλά είναι εντελώς αβάσιμη και επικίνδυνη η προσπάθεια να αποδώσει στην παρουσία του/της συνεργάτη εκπαιδευτικού μια υποτιθέμενη «υποβάθμιση του ρόλου της νηπιαγωγού» ή/και «παρεμπόδιση της παιδαγωγικής αλληλεπίδρασης της εκπαιδευτικού με τα νήπια» και, πολύ περισσότερο, το ρόλο του «Δούρειου Ίππου για τη γενίκευση της τουρκικής ως μητρικής γλώσσας».

Ο ρόλος των σωματείων είναι να υπερασπίζονται τα συμφέροντα όλων των εργαζόμενων, ανεξάρτητα από εθνικό ή άλλο αυτοπροσδιορισμό, και να παλεύουν για την εξίσωση των εργασιακών τους δικαιωμάτων. Άλλωστε, τα πλεονεκτήματα της διγλωσσης/πολύγλωσσης ανάπτυξης είναι πολλαπλά και επιστημονικά τεκμηριωμένα και η μόνη... ιδιαιτερότητα στην “εκπαιδευτική (και συνολικότερη) πραγματικότητα της Θράκης” είναι η άρνηση του ελληνικού κράτους να αναγνωρίσει το δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού της μειονότητας, το δικαίωμά της να έχει την εθνική συνείδηση που θέλει και να μιλάει όποια γλώσσα θέλει.

Είναι καθήκον της εκπαιδευτικής αριστεράς να απαντήσει ξεκάθαρα στην απόπειρα της δεξιάς να χύσει το δηλητήριο του εθνικισμού στα σχολεία και να στηρίξει το αίτημα της μειονότητας για τη θεσμική κατοχύρωση του διγλωσσου νηπιαγωγείου με μόνιμες προσλήψεις νηπιαγωγών, οι οποίοι/-ες θα πρέπει να προέρχονται από τη μειονότητα ή/και να γνωρίζουν σε άριστο επίπεδο τη μητρική γλώσσα των παιδιών. Να παλέψει για ένα σχολείο όπου όλα τα παιδιά, ανεξάρτητα από καταγωγή, φυλή, φύλο, τάξη, σωματικές ικανότητες θα έχουν ισότιμη πρόσβαση σε αυτό και στη γνώση. Για ένα σχολείο με αποδοχή και σεβασμό στην κουλτούρα και τις ιδιαιτερότητες των παιδιών.

Τζεμαλή Μηλιαζήμ

ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ ΕΤΕ Μαζική συνέλευση αγώνα

Συγκλονιστική ήταν η Τακτική Γενική Συνέλευση του Συλλόγου Συνταξιούχων της Εθνικής Τράπεζας (ΣΣΕΤΕ) στο ξενοδοχείο Τιπάνια την Τετάρτη 25/4. Πάνω από 2.000 συνταξιούχοι κατέκλυσαν όλους τους χώρους του ξενοδοχείου διαμαρτυρόμενοι για την олиγορία της διοίκησης του Συλλόγου σε όλη την μεγάλη μάχη για το ΛΕΠΕΤΕ και το ΤΥΠΕΤ τους τελευταίους μήνες και την λανθασμένη, όπως την χαρακτηρίζουν, κίνηση του ΔΣ του ΣΣΕΤΕ να μπει σε διάλογο με την διοίκηση Φραγκιαδάκη.

Οι συνταξιούχοι της αντιπολίτευσης κόντεψαν μάλιστα να πιάσουν το ΔΣ στον ύπνο με την παρολίγο εκλογή δικού τους αντιπολιτευόμενου προεδρείου, ωστόσο τελευταία στιγμή και με λίγες δεκάδες ψήφους διαφορά η πλειοψηφία του ΔΣ κατάφερε να το κερδίσει. Στις εκλογές που ακολούθησαν για την έγκριση του Διοικητικού και του Οικονομικού απολογισμού η έκπληξη ήταν ακόμα μεγαλύτερη. Με 52% υπέρ και 48% κατά, μπορεί η πλειοψηφία του ΔΣ να κατάφερε να κερδίσει τη συνέλευση ωστόσο το αποτέλεσμα ήταν τόσο οριακό που ακόμα μέχρι σήμερα το ΔΣ του ΣΣΕΤΕ δεν έχει εκδώσει ανακοίνωση που να σχολιάζει το αποτέλεσμα.

“Φτάσαμε μέχρι εδώ με τους αγώνες μας και δυστυχώς με πολύ λίγη στήριξη από τον ΣΣΕΤΕ. Κανένας δεν μας χάρισε τίποτα. Σήμερα οι χιλιάδες συνάδελφοι απέδειξαν πως δεν κάνουμε πίσω από τις διεκδικήσεις μας: ΛΕΠΕΤΕ αδιαπραγμάτευτος και εγγυημένων παροχών! Διαχειριστικός Έλεγχος ΤΩΡΑ, για να δούμε που πήγαν οι εισφορές μας. Σύγκρουση με την διοίκηση της τράπεζας αλλά και με την μνημονιακή κυβέρνηση που τους κάνει πλάτη.

Ούτε βήμα πίσω

Δεν τους επιτρέπουμε να κάνουν βήμα πίσω. Εκλέχθηκαν με την υπόσχεση να προστατέψουν το ΛΕΠΕΤΕ, αν δεν μπορούν να το κάνουν, να φύγουν. Αυτός είναι και ο λόγος που καταψηφίσαμε και τον οικονομικό και τον διοικητικό απολογισμό. Από εδώ και πέρα δεν μπορούμε να συνεχίσουμε με ολιγορίες και πισωγυρίσματα. Πρέπει να δημιουργηθεί Επιτροπή Αγώνα που θα συντονίζει και θα οργανώνει μαζί με τον Σύλλογο όλα τα αγωνιστικά βήματα της επόμενης -τόσο κρίσιμης- περιόδου”, ανέφερε στην Εργατική Αλληλεγγύη η **Ιωάννα Παυλοπούλου** συνταξιούχος της Εθνικής, μέλος της Ανοιχτής Επιτροπής Εργαζόμενων και Συντα-

ξιούχων και του Συντονιστικού Δράσης για το ΛΕΠΕΤΕ και το ΤΥΠΕΤ και μέλος του Συντονισμού Ενάντια στα Μνημόνια.

“Το αποτέλεσμα ήταν ένα μεγάλο σοκ για το ΔΣ που δεν περίμεναν τέτοια δυναμική αντιπολίτευση” είπε η **Ξένια Καραπιπέρη** από το Συντονιστικό Δράσης για το ΛΕΠΕΤΕ και το ΤΥΠΕΤ. “Μπορεί μέσα από τις διάφορες ομάδες – ένας κόσμος που έχουμε λειτουργήσει συλλογικά και κινηματικά όλο αυτό το χρονικό διάστημα, μέσα από τις κινητοποιήσεις, τις παρεμβάσεις και τα κείμενα μας –να είχαμε δημιουργήσει θόρυβο γύρω από την παρουσία μας, ωστόσο συνεχίζαμε να είμαστε η μειοψηφία.

Στη ΓΣ όμως ήρθε ένα μεγάλο κομμάτι συναδέλφων που με την ψήφο του έδειξε πως διαφωνεί με τα πεπραγμένα του ΔΣ. Το μήνυμα που έστειλε ο κόσμος, και παρά τις προσπάθειες του ΔΣ να μας απομονώσει σαν γραφικούς και ακραίους, είναι πως είναι υποχρεωμένοι πλέον να κλιμακώσουν τις κινητοποιήσεις πανελλαδικά. Το αποτέλεσμα της συνέλευσης όχι μόνο μας δικαίωσε, αλλά μας πείσωσε και μας έδωσε ακόμα περισσότερο κουράγιο αφού πλέον έχουμε μαζί μας ένα τεράστιο κομμάτι. Όλοι μαζί θα δώσουμε τη συνέχεια στη μεγάλη αυτή αναμέτρηση”.

ΥΠΠΟ

Έξω από το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης συγκεντρώθηκαν συμβασιούχοι του Υπουργείου Πολιτισμού στις 25/4, οι οποίοι βρίσκονταν σε 24ωρη απεργία.

Οι απεργοί του ΥΠΠΟ ενώθηκαν με τη διαδήλωση των υγειονομικών και στη συνέχεια συμμετείχαν στο συλλαλητήριο των εργατών της ΔΕΗ. “Είμαστε στο πλευρό κάθε συμβασιούχου που απαιτεί μόνιμη και σταθερή εργασία. Διεκδικούμε άμεσες προσλήψεις παντού, να συμπληρωθούν όλες οι κενές θέσεις, στην Υγεία, στην Παιδεία, στον πολιτισμό. Οι ΔΕΚΟ πρέπει να μείνουν στο δημόσιο. Να κρατήσουμε μακριά τους ιδιώτες. Γι’ αυτό πρέπει να είμαστε όλοι μαζί στους αγώνες. Κι αν είμαστε όλοι μαζί, θα κερδίσουμε” είπε στη συγκέντρωση του Συντάγματος ο **Μιχαήλ Ζερβός**, πρόεδρος Πανελληνίου Σωματείου Έκτακτου Προσωπικού ΥΠΠΟ.

ΥΠΟΜΕΔΙ

Στη Συνέλευση του Συλλόγου του Υπουργείου Υποδομών και Μεταφορών που έγινε στις 26 Απριλίου και είχε καθολική συμμετοχή, σε σύνολο 300 παρευρεθέντων οι εργαζόμενοι ψήφισαν μαζικά ΟΧΙ, (με 9 ναι υπό προϋποθέσεις και 2 λευκά) στη μετεγκατάσταση του Υπουργείου στο Γραφείο Τύπου στο Μαρούσι.

Ο Σύλλογος τόσους μήνες κωλυσιεργούσε και αρνιόταν επιμόνως την πρόταση της Συσπείρωσης να καλέσει Γενική Συνέλευση με θέμα τη μετεγκατάσταση, με αποτέλεσμα να χαθεί πολύτιμος χρόνος. Δώσαμε μάχη ώστε να μπει σε ψηφοφορία μέσα στη Συνέλευση το θέμα της μετεγκατάστασης. Η πλειοψηφία των εργαζομένων ήταν εξαγριωμένη με τη στάση του Συλλόγου και την αδράνειά του.

Μας ζητούσαν να πάμε από τις υπηρεσίες τους να μαζέψουμε υπογραφές. Όλος ο κόσμος θα υπογράψει γιατί το κτίριο είναι ακατάλληλο και δεν πληρεί καθόλου όρους υγιεινής και ασφάλειας.

Δεν υπάρχει πόσιμο νερό, κλιματισμός, εξαερισμός, έξοδος κινδύνου, χώροι πάρκιν, επαρκής φωτισμός, ενώ λειτουργεί 1 wc για 400 άτομα. Το Υπουργείο Υγείας υπέγραψε την μνημονιακή σύμβαση για υπενοικίαση του κτιρίου για να μετεγκαταστήσει εκεί τον ΕΟΠΥΥ που τελικά έφυγε άρον άρον γιατί η τεχνική έκθεση των εμπειρογνομημόνων έβγαλε το κτίριο παντελώς ακατάλληλο. Ο αγώνας για ανθρώπινες συνθήκες εργασίας ενάντια στα μνημόνια των τραπεζιτών, ντόπιων και ξένων, συνεχίζεται.

Βάγια Γκούμα,

Συσπείρωση Αριστερών Εργαζομένων Συλλόγου Υπαλλήλων ΥΠΟΜΕΔΙ/ΓΓΔΕ

Όχι Mall στην Ακαδημία Πλάτωνα

Σε μια μεγάλη κινητοποίηση έξω από το Δημαρχείο της Αθήνας, την Πέμπτη 3/5, στις 2μμ την ώρα που το θέμα για την οικοδόμηση Mall στην Ακαδημία Πλάτωνα θα συζητείται στο Δημοτικό Συμβούλιο, καλούν τα μέλη του Συντονιστικού κατά του Mall.

Σε ανακοίνωση που εξέδωσε η **Ανταρσία στις γειτονιές της Αθήνας** και ο Δημοτικός Σύμβουλος **Πέτρος Κωνσταντίνου** στηρίζοντας την συγκέντρωση διαμαρτυρίας, τονίζεται μεταξύ άλλων πως: «η "επένδυση" της Artume-Black Rock με την οικοδόμηση ενός φαραωνικού Mall 55.000 τ.μ σε 22 στρέμματα στο πρώην εργοστάσιο Μουζάκη έρχεται να υπενθυμίσει το ακριβές περιεχόμενο της διαπλοκής συμφερόντων των καπιταλιστών και στη συγκεκριμένη περίπτωση των αρπακτικών FUNDS με τα πολιτικά κόμματα, τους Δημάρχους, τα υπουργεία και κρατικές υπηρεσίες.

Η σύγκρουση με την ασυδοσία του καπιταλιστικού κέρδους χρειάζεται να γίνει υπόθεση του εργατικού κινήματος και του κινήματος για να σώσουμε τις γειτονιές από την άγρια εμπορευματοποίηση των ελεύθερων χώρων και του πρασίνου. Αυτές οι ανάγκες είναι πάνω από τα κέρδη τους. Τσιμέντο+αυτοκίνητο+εμπορεύματα+ανάπτυξη είναι η εξίσωση Σταθάκη. Ανάπτυξη για ποιόν;

Χρειαζόμαστε μια άλλη πορεία όπου οι ανθρώπινες ανάγκες και μόνο αυτές είναι πάνω από τα κέρδη τους, με εργατικό έλεγχο στη παραγωγή και τις Τράπεζες, με διαγραφή του χρέους, με τις γειτονιές να κερδίζουν ελεύθερους χώρους και πράσινο. ΟΧΙ Mall στην Ακαδημία Πλάτωνα», αναφέρει η ανακοίνωση.

Στέλιος Διαβοηάκης 1928–2018

Την Τετάρτη 25/4, έφυγε από τη ζωή ο πατέρας μου Στέλιος Διαβολάκης. Η κηδεία του έγινε την Παρασκευή 27/4 στο νεκροταφείο του Σχιστού. Στη μνήμη του και στη μνήμη όλων των αγωνιστών της γενιάς του, αφήνω εδώ δυο λόγια για τη ζωή του.

Γεννήθηκε το 1928 στον Πειραιά. Ο πατέρας του ήταν από χωριό της Λάρισας, πέθανε στην Κατοχή, η μάνα του προσφυγοπούλα από τη Σμύρνη. Πήρε μέρος στην Αντίσταση από τις γραμμές της ΕΠΟΝ. Το 1945 πιάνει δουλειά στην Εταιρεία Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα, εκλέγεται στη Συνεργιακή και Εργοστασιακή Επιτροπή. Το 1952 δουλεύει στον παράνομο μηχανισμό του ΚΚΕ μέχρι τη διάλυσή του το 1958, επανασυνδέεται το 1961. Το 1953 πρωτοστατεί στην ίδρυση της Ένωσης Εργατοτεχνιτών Κοπής και Συσκευασίας Υαλοπινάκων και αργότερα του Συνδικάτου της Εταιρείας Λιπασμάτων (με 13 Σωματεία-μέλη). Εκλέγεται συνεχώς Πρόεδρος τους μέχρι τη δικτατορία του 1967. Συμμετέχει στο ΔΣ της Ομοσπονδίας Εργαζομένων Χημικής Βιομηχανίας, στην ΚΕ του Δημοκρατικού Συνδικαλιστικού Κινήματος (Δ.Σ.Κ.-συνδικαλιστική παράταξη της ΕΔΑ), στο προεδρείο των 115 Συνδικαλιστικών Οργανώσεων του Πειραιά, οργανωτικός γραμματέας του Εργατικού Τομέα Δραπετσώνας της ΕΔΑ που καλύπτει σχεδόν όλο το βιομηχανικό προλεταριάτο του Πειραιά (Λιπάσματα, Τσιμέντα, Πετρέλαια, φορτοεκφορτωτές κλπ). Πρωτοπόρος στο εργατικό κίνημα στις δύσκολες συνθήκες της μετεμφυλιακής περιόδου, συμμετέχει στην οργάνωση των πολύ σημαντικών και σκληρών εργατικών αγώνων της περιόδου (μεγάλες απεργίες, απεργία 30 ημερών στα Λιπάσματα που καταλήγει σε απεργία πείνας) με σημαντικές εργατικές κατακτήσεις (ανθυγιεινό επίδομα, ταμείο επικουρικής ασφάλισης, αλλαγή ωραρίου, συσσίτιο, μέτρα ασφαλείας κλπ). Η παρακολούθησή του από το "συνδικαλιστικό" της Ασφάλειας Πειραιά είναι καθημερινή, συνεχείς οι συλλήψεις και οι προσαγωγές στην Ασφάλεια. Απελευθερώνεται πάντα μετά από κινητοποιήσεις των συναδέλφων του. Η εργοδοσία της Εταιρείας Λιπασμάτων (Μποδοσάκης) τον κατηγορεί για εμπρησμό του εργοστασίου, τον διώχνει από το εργοστάσιο. Ξαναγυρίζει στη δουλειά μετά από δύο χρόνια και τρία απαλλακτικά βουλεύματα.

Τόπος μαρτυρίας

Τη δεύτερη μέρα του πραξικοπήματος της 21/4/1967 συλλαμβάνεται καθώς πήγαινε σε παράνομο ραντεβού. Βασανίζεται σκληρά στην Ασφάλεια Πειραιά, τόπο μαρτυρίου για τους αγωνιστές του Πειραιά, με φάλαγγα και άγριο ξύλο. Με σπασμένη την κάτω γνάθο (δεν μπορούσε να φάει) φυλακίζεται μαζί με χιλιάδες αγωνιστές στη Γυάρο και αργότερα στη Λέρο. Μετά τις συνεχείς διαμαρτυρίες της επιτροπής Στρατοπέδου και του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, μεταφέρεται, έπειτα από δυο χρόνια, στο Γενικό Κρατικό Αθηνών, όπου νοσηλεύεται εννεα μήνες. Χωρίς να αποκατασταθεί η υγεία του τον ξαναγυρίζουν στη Λέρο. Όλο αυτό το διάστημα αρνείται να υπογράψει δήλωση μετανοίας" για να απελευθερωθεί, παρά τις συνεχείς πιέσεις σ' αυτόν και την οικογένειά του. Απολύεται με τις Επιτροπές Υγείας, με "ανήκεστο βλάβη", το Μάρτη του 1971. Ο ίδιος ο Μποδοσάκης τού αρνείται να ξαναδουλέψει στα Λιπάσματα. Για να επιβιώσει στήνει μαγαζί, τζαμάδικο, στο Κερατσίνι. Συνεχείς ενοχλήσεις από την Ασφάλεια. Συνδέεται με τον παράνομο μηχανισμό του ΚΚΕ, μέχρι τη μεταπολίτευση.

Στη μεταπολίτευση, με άλλους συνδικαλιστές, στήνουν το γραφείο της ΕΣΑΚ Πειραιά (συνδικαλιστική παράταξη του ΚΚΕ) και παίρνει μέρος στους εργατικούς αγώνες της νέας περιόδου. Το 1978 εκλέγεται δημοτικός σύμβουλος στο Κερατσίνι, επανεκλέγεται άλλες δυο φορές. Ήταν για αρκετά χρόνια πρόεδρος του παραρτήματος Κερατσινίου της Πανελληνίας Ένωσης Αγωνιστών και φίλων Εθνικής Αντίστασης και Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας. Μέχρι πριν 3-4 χρόνια ήταν μπροστά σε κάθε πορεία του Πολυτεχνείου με το πανό του ΣΦΕΑ (Σύλλογος Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων Αντιστασιακών 1967-1974) του οποίου ήταν μέλος.

Ο πατέρας μου ήταν ένας ωραίος, τίμιος, περήφανος άνθρωπος. Του άρεσε η καλή παρέα, τα λαϊκά γλέντια, τραγουδούσε και χόρευε πολύ όμορφα. Αγαπούσε και βοηθούσε την οικογένειά του, φίλους και συγγενείς. Ήταν κομμουνιστής, πίστευε ότι με τον αγώνα μπορούμε να κάνουμε τον κόσμο καλύτερο. Ένας λαϊκός αγωνιστής εργάτης, όπως χιλιάδες και χιλιάδες άλλοι.

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ, ΣΤΑ ΧΝΑΡΙΑ ΤΟΥΣ ΒΑΔΙΖΟΥΜΕ

Θανάσης Διαβολάκης

“Παρτιζάνοι των Αθηνών”

Οι “Παρτιζάνοι των Αθηνών” βγάζουν στην επιφάνεια μια ιδιαίτερα υποφωτισμένη πλευρά της Αντίστασης την περίοδο της ναζιστικής κατοχής. Για δεκαετίες ολόκληρες η συλλογική μνήμη που διαμορφωνόταν από τις κυρίαρχες δυνάμεις της αριστεράς για τη συγκεκριμένη περίοδο περιοριζόταν στην αντίσταση στο “βουνό” και την εικόνα του ελασίτη με το άλογο, τα γένια και τα φυσεκλίκια. Χρειάστηκε να γίνει μια ολόκληρη προσπάθεια τα τελευταία χρόνια, από νέους ιστορικούς, συγγραφείς αλλά και εκδηλώσεις οργανώσεων της επαναστατικής αριστεράς, για να αναδειχθεί η μάχη που έδωσε η εργατική τάξη στα μεγάλα αστικά κέντρα ενάντια στους ναζί. “Οι Παρτιζάνοι των Αθηνών”, το ντοκιμαντέρ του Ξενοφώντα Βαρδαρού, Γιάννη Ξυδά και της ομάδας Συλλογική Μνήμη, προσθέτει άλλο ένα -πολύτιμο λιθάρι- σε αυτή την προσπάθεια.

Στην – κάτι παραπάνω από – μία ώρα της ταινίας, μιλούν 14 αγωνιστές κι αγωνίστριες εκείνης της περιόδου. Τα γεγονότα εκείνων των χρόνων τους βρήκαν άλλους μαθητές, άλλους φοιτητές. Άνθρωποι απλοί. Στο ντοκιμαντέρ δεν γίνεται καμία προσπάθεια ειδωλοποίησης, ή αναγωγής των αγωνιστών αυτών σε ύψη που δεν μπορούν να φτάσουν οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες της κάθε περιόδου. Αντίθετα κυριαρχεί η εικόνα ότι “άλλος δρόμος δεν υπήρχε”, παρά της αντίστασης -εκτός κι αν γινόσουν γερμανοτσολιάς, χίτης, ή χαφίης, η μάχη ενάντια στους οποίους είναι κομμάτι της ταινίας.

Μέσα από τις συγκλονιστικές αφηγήσεις τους και το πλούσιο αρχειακό υλικό περνάει από μπροστά μας όλη η περίοδος της κατοχής. Από την παράδοση της Αθήνας και την παθητική αντίσταση της έρημης πόλης εκείνη την ημέρα του Απριλίου του '41, στα πρώτα δίκτυα νεολαίας, αυτά που ίδρυσαν λίγο αργότερα την ΕΠΟΝ, τις οργανώσεις γυναικών, τον αγώνα ενάντια στην πείνα με τις απαλλοτριώσεις των τροφίμων από τους μαυραγορίτες και την αναδιανομή τους στο λαό. Διανομές που “με δέκα ρεβύθια να επιπλέουν σε ένα μαύρο ζουμί” έσωσαν χιλιάδες ανθρώπους από το θάνατο, την περίοδο του λιμού τα πρώτα χρόνια της κατοχής. “Θέλουμε φαγητό με λάδι και ξηρούς καρπούς το βράδυ” είναι ένα από τα χαρακτηριστικά συνθήματα που διαβάζει ο θεατής σε μία από τις εαμικές προκηρύξεις που περνάνε από την οθόνη, ακούγοντας παράλληλα για το πως οργανώνονταν διαδηλώσεις ενάντια στην πείνα.

Οι απεργίες είναι η συνέχεια. Ο θεατής έχει τη δυνατότητα να ακούσει γλαφυρές περιγραφές για τις απεργίες που ακολούθησαν το '42 και ειδικά τη μεγά-

λη απεργία ενάντια στην επιστράτευση το Μάρτη του 1943. Σπάνιο υλικό από την ταινία “Γωνία Αρμπάτ και Μπουμπουλίνας” του επίσης συνεντευξιαζόμενου Μάνου Ζαχαρία, προβάλλει τις διαδηλώσεις που εισέβαλαν στο υπουργείο Εργασίας, έκαψαν τους καταλόγους και τσάκισαν την επιστράτευση.

Πολύτιμες είναι οι διηγήσεις που έχουν να κάνουν με την αντίσταση στις γειτονιές. Οι ιστορίες πίνουν όλη την Αθήνα. Από την Κηφισιά, στην Καλογρέζα,, την Καισαριανή, το Χαϊδάρι, το Δουργούτι, τα Εξάρχεια, δίνεται η εικόνα μιας πρωτεύουσας που αντιστέκεται. Αγωνιστές κι αγωνίστριες που δεν παλεύουν για λογαριασμό των κατοίκων αλλά μαζί με όλο τον κόσμο. Για το πως θα βρει όπλα ο ΕΛΑΣ της Αθήνας “πιστόλι, το πιστόλι” από σκοτωμένους ναζί ή ντόπιους συνεργάτες τους. Για το πώς θα γραφτούν τα συνθήματα στους τοίχους που θα μεταφέρουν τη “γραμμή” στις γειτονιές, τα χωνιά που θα μεταφέρουν τις ειδήσεις, τις μικρές “παρελάσεις” στις γειτονιές για να κρατήσουν υψηλό το ηθικό του λαού, το ξεπάστρεμα των χαφιέδων και των δοσίλογων. Αλλά και το ρίσκο, τις συλλήψεις, τα κυνηγητά, τα μπλόκα, τις εκτελέσεις.

“Για να χτίσουμε τον κόσμο που θέλαμε”

Το ντοκιμαντέρ φτάνει στα Δεκεμβριανά, την προδοσία και την έκρηξη που όπως τη χαρακτηρίζει μία από τις μαρτυρίες “ήταν αναπόφευκτη”. “Γιατί δεν παλεύαμε απλά για να διώξουμε τους ναζί αλλά για να χτίσουμε τον κόσμο που θέλαμε”. Στην Αθήνα των Παρτιζάνων δεν πολεμούσαν απλά οι Έλληνες εναντίον Γερμανών, αλλά η τάξη των από πάνω, εναντίον της τάξης των από κάτω. Και γι’αυτό παρά την πείνα και το θάνατο, “δεν ήμασταν άνθρωποι δυστυχισμένοι” θα πει μια αγωνίστρια. “Πιστεύαμε ότι θα νικήσουμε και θα χτίσουμε μian άλλη Ελλάδα”.

Το ντοκιμαντέρ ούτε αποτιμά ούτε κριτικάρει τη γραμμή του ΕΑΜ ΕΛΑΣ και του ΚΚΕ εκείνης της περιόδου. Ένας παράγοντας που είναι απαραίτητος αν θέλουμε να κατανοήσουμε τις Βάρκιζες που ακολούθησαν. Αλλά δεν είναι αυτός ο σκοπός του. Και μόνο για το γεγονός ότι διασώζει 14 πολύτιμες μαρτυρίες, τις δένει με ένα σπάνιο αρχειακό υλικό και φωτίζει μια “θαμμένη” πτυχή της Αντίστασης, είναι μια πολύτιμη ταινία. Και δικαιολογημένα – με ελάχιστη έως μηδενική διαφήμιση – έχει μεγάλη ανταπόκριση.

“Οι Παρτιζάνοι των Αθηνών” που έκανε πρεμιέρα στο 20ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ της Θεσσαλονίκης τον Φεβρουάριο που μας πέρασε και από τα μέσα Απριλίου παίζεται στον κινηματογράφο Μικρόκοσμος, αποτέλεσε μια μικρή έκπληξη από την αποδοχή του κόσμου

που πλημμύρισε τις αίθουσες στις οποίες παίχτηκε. Ειδικά στην Αθήνα η παράσταση ξεκίνησε για τέσσερις μόλις προβολές και έχει φτάσει δεκαπέντε μέρες μετά να κάνει σολντ αουτ και να κόβει εκατοντάδες εισιτήρια. Στα πολλά θετικά της ταινίας είναι και η πρωτότυπη μουσική των drag-A-tek, που ντύνει τις διηγήσεις.

Η ταινία παίζεται στο Σινέ Μικρόκοσμος στο Κουκάκι (Λ. Συγγρού 106, μετρό Συγγρού-Φιξ), καθημερινά στις 8:45μμ και στις 10:15μμ, ενώ την Κυριακή 6 Μάη θα ταξιδέψει μέχρι τις ΗΠΑ και το κινηματογραφικό φεστιβάλ Workers Unite της Νέας Υόρκης.

Σ.Μ.

Όχι άλλη υποκρισία!

Αναδοχή και παιδοθεσία για όλες τις οικογένειες τώρα!

Το νομοσχέδιο «Μέτρα για την προώθηση της Αναδοχής και της Υιοθεσίας», που κατατέθηκε πρόσφατα στη Βουλή έχει στόχο να διευκολύνει και να επιταχύνει τις διαδικασίες για την αναδοχή ενός παιδιού. Καθώς στις προϋποθέσεις για την αναδοχή (προσωρινή φιλοξενία παιδιού παράλληλα με την βιολογική οικογένεια) περιλαμβάνονται και ζευγάρια που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης, δίνεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα η δυνατότητα σε ΛΟΑΤΚΙ+ ανθρώπους να γίνουν ανάδοχοι γονείς. Υπάρχουν ελλείψεις και αντιφάσεις, με σοβαρότερη τον αποκλεισμό των ΛΟΑΤΚΙ+ και των ανάπηρων από την παιδοθεσία (πιο σωστός όρος από υιοθεσία). Αντί να το υποδεχτούν σαν ένα βήμα στη σωστή κατεύθυνση (αποιδρυματοποίηση), που χρειάζεται να διευρυνθεί για να περιλαμβάνει όλους όσους ενδιαφέρονται τόσο για αναδοχή όσο και για πλήρη παιδοθεσία, τα κατεστημένα πολιτικά κόμματα το κατακρίνουν με τα πιο συντηρητικά και ομοφοβικά επιχειρήματα.

Νέα Δημοκρατία και ΑΝΕΛ δήλωσαν ότι θα καταψηφίσουν το επίμαχο άρθρο. Δεν περιμέναμε κάτι καλύτερο από την Δεξιά, η οποία σταθερά εκφράζει τις πιο οπισθοδρομικές απόψεις στο πλαίσιο «Πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια» αντηχώντας ουσιαστικά τις κραυγές της Ιεράς Συνόδου που έσπευσε να αποκηρύξει το νομοσχέδιο, καθώς «αντίκειται στην Ευαγγελική Διδασκαλία και στις παραδόσεις του Λαού μας σε ό,τι αφορά στον ιερό θεσμό της οικογένειας και του γάμου».

Το πιο απογοητευτικό είναι ότι αντίπαλοι της δυνατότητας αναδοχής από ΛΟΑΤΚΙ+ εμφανίστηκαν και με-

Κραυγές μαύρης αντίδρασης

Μπλόκ της LGBTQI+ ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις 17 Μάρτη, Διεθνή Μέρα Δράσης ενάντια στο ρατσισμό και το φασισμό

σα στον ΣΥΡΙΖΑ, με επικεφαλής τον ανεκδιήγητο **Μιχελογιαννάκη** που δηλώνει ότι «δεν είναι έτοιμη η κοινωνία» (ενώ ο ίδιος υποτίθεται ότι είναι!) και στο ΚΚΕ, σύμφωνα με το οποίο τα παιδιά «είναι απαραίτητα να μεγαλώσουν μέσα σε ένα πλαίσιο όπου είναι διακριτή η σχέση άνδρα - γυναίκας, πατέρα - μητέρας». Απέναντι στις δεξιές πιέσεις η υπουργός **Φωτίου** απολογείται δηλώνοντας ότι «δεν μπορούν να αποκλειστούν τα ζευγάρια που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης», και άρα (αναγκαστικά) θα περιληφθούν και τα ομόφυλα, τα οποία ρητά αποκλείονται από την υιοθεσία. Ωστόσο το «Ναι στην αναδοχή – όχι στην παιδοθεσία» σημαίνει ότι οι ΛΟΑΤΚΙ+ είναι «ολίγον» ικανοί-ές για γονείς, προσωρινά αλλά όχι μόνιμα. Τέλεια υποκρισία! Η οποία αφήνει το περιθώριο να δημαγωγούν σαν υποστηρικτές των ΛΟΑΤΚΙ+ δικαιωμάτων κόμματα όπως η ΔΥΣΥ και το Ποτάμι, αλλά και η ίδια η Ε.Ε.

Όλα τα επιχειρήματα κατά της αναδοχής/παιδοθεσίας από ΛΟΑΤΚΙ+ είναι σάπια:

Προϋποθέσεις

Το ερώτημα κατά πόσο οι ΛΟΑΤΚΙ+ άνθρωποι μπορούν να είναι καλοί γονείς έχει απαντηθεί όχι μόνο από τους «ειδικούς», τις στατιστικές έρευνες, τους προοδευτικούς ακαδημαϊκούς αλλά και από την ίδια την πραγματικότητα των ΛΟΑΤΚΙ+ ανθρώπων που μεγαλώνουν τα βιολογικά παιδιά τους. Οι προϋποθέσεις για την επιτυχία καθόλου δεν σχετίζονται με τον σεξουαλικό προσανατολισμό. Οι σεξιστικοί φόβοι ότι «αν είσαι γκέι θα βγει και το παιδί σου γκέι», εκτός από το ότι κάτι τέτοιο δεν είναι προβληματικό, είναι ανυπόστατοι και διαψεύδονται και από το γεγονός ότι τα γκέι παιδιά έχουν κυρίως στρέιτ γονείς. Ο σεξουαλικός προσανατολισμός καθορίζεται από εντελώς διαφορετικούς παράγοντες από τον προσανατολισμό των γο-

νιών ενός ανθρώπου.

Το επιχείρημα ότι ένα παιδί χρειάζεται 2 σαφώς καθορισμένα και διαχωρισμένα πρότυπα υπερασπίζεται τα αστικά στερεότυπα για τους ρόλους των δύο φύλων. Το παιδί δεν χρειάζεται να έχει δυο πρότυπα μέσα στο σπίτι, από την κοινωνία μπορεί να παρατηρεί διαφορετικούς τύπους και προσανατολισμούς. Στην πραγματικότητα η συντριπτική πλειοψηφία των ζευγαριών –ανδρών και γυναικών– αποτυγχάνουν να εκπληρώσουν τις συμβάσεις της πυρηνικής οικογένειας. Δεν είναι όλες οι γυναίκες τρυφερές και ευαίσθητες και καλές νοικοκυρές και δεν είναι όλοι οι άντρες δυναμικοί και επιτυχημένοι επαγγελματικά.

Αυτός που οφελείται από την κατανόηση των ρόλων είναι το καπιταλιστικό σύστημα. Στο όνομα της ένωσης δυο ανθρώπων αξιοποιεί την πυρηνική οικογένεια για την αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με ευθύνη και κόστος στις πλάτες των εργα-

τικών οικογενειών, αλλά και για τη διαιώνιση της αστικής ιδεολογίας. Η ύπαρξη και μόνο ΛΟΑΤΚΙ+ ανθρώπων αποτελεί διαρκή αμφισβήτηση σε αυτή την πατερναλιστική εικονα-πρότυπο, πόσο μάλλον όταν αυτοί-ές διεκδικούν και κερδίζουν δικαιώματα. Γι' αυτό η εκκλησία και τα συντηρητικά κόμματα πολέμησαν λυσσαλέα τα ΛΟΑΤΚΙ+ δικαιώματα όπως το σύμφωνο συμβίωσης, την αναγνώριση του αυτοπροσδιορισμού φύλου κλπ.

Μήπως η κοινωνία δεν είναι έτοιμη για κάτι τέτοιο; Μήπως οι ΛΟΑΤΚΙ+ οικογένειες θα υποστούν την περιφρόνηση και το bullying μιας ομοφοβικής κοινωνίας; Στην πραγματικότητα ισχύει το αντίθετο: Η κοινωνία προχωράει μπροστά κύρια μέσα από τη δράση της εργατικής τάξης και των κινημάτων, που αντιπαλεύουν τις παλιές σκουριασμένες ιδέες και προκαταλήψεις και διεκδικούν δικαιώματα και αξιοπρέπεια. Έτσι φτάσαμε ως εδώ και έτσι συνεχίζουμε, όχι ικετεύοντας τα πολιτικά κόμματα που κυβερνούν, αλλά αλλάζοντας την κατάσταση μέσα στην κοινωνία. Είναι ντροπή για κομμάτια της αριστεράς να αναπαράγουν τα αστικά ιδεολογήματα και τις διακρίσεις κατά των καταπιεσμένων.

Χρειάζεται να απαιτήσουμε πλήρη δικαιώματα για να είναι όλοι οι άνθρωποι και όλες οι οικογένειες ίσες στην αναδοχή και παιδοθεσία, ανεξάρτητα από σεξουαλικό προσανατολισμό και αρτιμέλεια. Για να μπορούν οι ΛΟΑΤΚΙ+ που ανατρέφουν τα βιολογικά παιδιά των συντρόφων τους να γίνονται πλήρεις γονείς τους και για να μπορούν όλοι και όλες να παιδοθετούν χωρίς διακρίσεις.

Δήμητρα Κυρίλλου

Ο Γουές Άντερσον έγινε γνωστός και αγαπητός για το ξεχωριστό ύφος των ταινιών του, την διασταύρωση της πραγματικότητας με έναν άλλο κόσμο, με το παράλογο και την φαντασία αλλά και για την εμμονή του να βάζει στο κέντρο των ιστοριών του ανθρώπους με ιδιόρρυθμη –σε σχέση με τα κυρίαρχα πρότυπα– συμπεριφορά. Παράξενες οικογένειες (Οικογένια Τέν-νενμπαουμ), άνθρωπους δυσλειτουργικούς, «αντικοινωνικούς» (Υδάτινος κόσμος, Ξενοδοχείο Μεγάλη Βουδαπέστη, Ο έρωτας του Φεγγαριού κ.α.). Με τον δικό του τρόπο υπαινισσόταν την αλλοτρίωση του σύγχρονου ανθρώπου, τη μοναξιά και την έλλειψη επικοινωνίας. Η τελευταία του ταινία «Το νησί των σκύλων», ένα καρτούν που ενθουσίασε τους πάντες στην τελευταία Μπερλινάλε, εκτός από οπτικο-ακουστικό ποιήμα αποτελεί την πιο ουσιαστική και ολοκληρωμένη του δημιουργία.

KINEMATOGRAFOS

Το νησί των σκύλων του Γουές Άντερσον

Η ιστορία μας μεταφέρει στην φανταστική πόλη της Ιαπωνίας Μεγκασάκι, όπου ο τυραννικός γατόφρων δήμαρχος Κομπαγιασί κατηγορεί τα σκυλιά της πόλης ότι μεταφέρουν μια μολυσματική αρρώστεια και τα εξορίζει σε ένα νησι-σκουπιδότοπο με τελική λύση να τα εξοντώσει με δηλητηριώδες αέριο! Η ομοιότητα με ιστορικά πρόσωπα και καταστάσεις είναι φανερή και είναι η πρώτη φορά που ο Άντερσον δεν υπονοεί αλλά πολιτικολογεί. Απέναντι στη φασίζουσα στάση του δημάρχου θα σταθεί ο ορφανός δωδεκά-

χρονος ανηψιός του, ο οποίος πετάει παράνομα στο Νησί των σκύλων για να σώσει αρχικά το δικό του σκυλί, στην πορεία όλα τα αγαπημένα τετράποδα που θα σταθούν στο πλευρό του. Ο αδέσποτος Chief, ο Rex, ο King, ο Boss αντιπροσωπεύουν χαρακτήρες με προεκτάσεις στο ανθρώπινο βασίλειο. Στη συνέχεια η εξέγερση απλώνεται σε όλη την πόλη και οι φοιτητές ξεσηκώνονται βάζοντας επικεφαλής μια φοιτήτρια που προέρχεται από ανταλλαγή ξενων σπουδαστών.

Η ταινία συνδυάζει πολλά διαφορετικά

στοιχεία: Το παραμύθι με την πολιτική αλληγορία, την πλούσια εικαστική παράδοση της Ιαπωνίας που εδώ μνημονεύει το σινεμά του ανθρωπιστή Ακίρα Κουροσάβα αλλά και τα άνιμε του Μιγιαζάκι, τον εικαστικό μινιμαλισμό στην αισθητική και τη μουσική υπόκρουση του Αλεξάντρ Ντεσπλά. Έτσι φτιάχνει ένα επίκαιρο σχόλιο για το σήμερα, όπου η διαφορετικότητα βρίσκεται στο στόχαστρο της πολιτικής και στρατιωτικής εξουσίας, σε έναν κόσμο που απειλείται από τον φασιστικό κίνδυνο και την οικολογική καταστροφή...

Ο Άντερσον δήλωσε ανοιχτά ότι το σενάριο του ξεκίνησε με στόχο να συνδυάσει τη ζωοφιλία με τον φόρο τιμής στην Ιαπωνική κουλτούρα, αλλά στην πορεία έλαβε υπόψη την πολιτική επικαιρότητα. Μια ζωντανή απόδειξη ότι η τέχνη μπορεί να συναντηθεί με την πραγματικότητα με σπουδαία αποτελέσματα.

Δ.Κ.

Εκδηλώσεις

Ο Μάης του '68 τότε και σήμερα – Μαρξισμός 2018

Προβολή βίντεο – έκθεση αφίσας από το «Atelier Populaire 1968» και βιβλία για τα 200 χρόνια από τη γέννηση του Μαρξ και τον Μάη του '68

ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 αιθ. 613, 12μ

Ομιλήτρια: Φύλλια Πολίτη, δημοσιογράφος

ΝΟΠΕ

ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 αίθ. 5, 2μμ

Ομιλήτρια: Λίλιαν Μπουρίτη

ΠΑΝΤΕΙΟ

ΠΕΜΠΤΗ 3/5 αμφ. 2 έναντι κτιρίου Σάκη Καραγιώργα 3μμ

Ομιλητές: Άλκης Ρήγος, μέλος αντιδικτατορικού φοιτητικού κινήματος, Γεωργία Πατεράκη, καθ. τμήματος κοινωνικής πολιτικής, διευθύντρια εργαστηρίου σπουδών φύλου, Γιώργος Πίττας, δημοσιογράφος Εργατική Αλληλεγγύη

ΙΑΤΡΙΚΗ ΠΑΤΡΑΣ

ΠΕΜΠΤΗ 3/5 αμφ. Κυλικείου 2μμ

Ομιλητής: Παντελής Παναγιωτακόπουλος

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4/5 2μμ

Ομιλητής: Στέλιος Μιχαηλίδης, δημοσιογράφος Εργατική Αλληλεγγύη – παρουσιάζει το βίντεο

ΒΟΛΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4/5 Θόλος 2μμ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4/5 αμφ. Φυσικού 1μμ

ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ 7/5

Ομιλήτρια: Φύλλια Πολίτη, δημοσιογράφος

ΙΑΤΡΙΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ 9/5 αιθ. 2ου έτους 2μμ

Ομιλητές: Λάμπρος Φιτούρης, καθ. Ιστορικού, Λουίζα Γκίκα, φοιτήτρια Ιατρικής

ΣΕ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ

ΕΡΤ

ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 γραφεία ΠΟΣΠΕΡΤ 1μμ

ΜΕΤΡΟ

ΠΕΜΠΤΗ 3/5 γραφεία ΣΕΛΜΑ, Σεπόλια 12μ

Ομιλητής: Τάσος Αναστασιάδης, Συντονισμός ενάντια στα Μνημόνια

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΣΩΤΗΡΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ 7/5 αμφ. 6η Πνευμονολογική 1.30μμ

Ομιλητής: Χρίστος Αργύρης

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΑΓ.ΟΛΓΑ

ΤΡΙΤΗ 8/5 γραφεία σωματείου 1.30μμ

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΑΓ.ΣΑΒΒΑΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 9/5 αμφιθέατρο 1.30μμ

Ομιλητές: Κώστας Καταραχιάς, πρόεδρος συλλόγου εργαζομένων, Γιώργος Πολυχρονόπουλος, τεχνολόγος

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΕΡΥΘΡΟΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 9/5 αμφιθέατρο 1.30μμ

Ομιλήτρια: Θένια Ασλανίδη

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ

ΠΕΜΠΤΗ 10/5 αμφ. Κόφκα 1.30μμ

Ομιλήτριες: Μαρία Χαρχαρίδου, Αργυρή Ερωτοκρίτου

Φοιτητικές εκλογές 16 Μάη

Στις 16 Μάη θα γίνουν οι φοιτητικές εκλογές. Η κυβέρνηση-ση όλη αυτή την περίοδο μιλά για την έξοδο από τα μνημόνια, για την κανονικότητα που έρχεται. Οι εμπειρίες χιλιάδων φοιτητών και φοιτητριών βέβαια είναι στην αντίθετη κατεύθυνση. Όλη τη χρονιά δώσαμε μια σειρά από μάχες σε όλες τις σχολές πανελλαδικά.

Αγωνιστήκαμε για το δικαίωμα στη φοιτητική μέριμνα, για να κρατήσουμε ανοιχτές τις λέσχες σίτισης από την Κρήτη ως την Ξάνθη. Παλέψαμε για το δικαίωμα στη στέγαση απέναντι στις άθλιες συνθήκες της απόλυτης διάλυσης που επικρατούσαν σε όλες τις εστίες. Διαδηλώσαμε ενάντια στην επιβολή διδάκτρων από το Πολυτεχνείο Θεσσαλονίκης μέχρι το Πάντειο για να έχουμε δωρεάν συγγράμματα. Παλέψαμε για σχολές με καθηγητές. Δώσαμε μάχη ενάντια στις συγχωνεύσεις του Νόμου Γαβρόγλου και στην κατάργηση των ΤΕΙ, όπου οι γενικές συνελεύσεις και οι καταλήψεις διαρκείας ενέπνευσαν χιλιάδες νέους και νέες. Η σπίθα του αγώνα πέρασε στις Φιλοσοφικές σχολές για το δικαίωμα στην εργασία και ενάντια στην απόσπαση της διδακτικής επάρκειας. Συνδεθήκαμε με τους εργαζόμενους σε όλες τις γενικές απεργίες, με τους εκπαιδευτικούς για μαζικές προσλήψεις, με τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία και τους δήμους.

Στις εκλογές αυτές θα αποτυπώσουμε

την επανεμφάνιση του φοιτητικού κινήματος. Απέναντι στη χρεοκοπία του ΣΥΡΙΖΑ δεν θα αφήσουμε τη ΔΑΠ και τη Νέα Δημοκρατία να εμφανιστούν ως εναλλακτική λύση. Μαυρίζουμε τις δυνάμεις της ΔΑΠ και της ΠΑΣΠ, δυναμώνουμε την αντικαπιταλιστική αριστερά που πρωτοστάτησε σε όλους αυτούς τους αγώνες.

Τη στιγμή που η κυβέρνηση λέει πως δεν έχει λεφτά, δεν σταματάει να δίνει δι-

σεκατομμύρια για νέες φρεγάτες, για αεροπλάνα, για τη βάση της Σούδας από όπου ξεκίνησαν τα μαχητικά που βομβάρδισαν τη Συρία. Στις 16 Μάη λέμε όχι στον πόλεμο, λεφτά για την Παιδεία και για την Υγεία, για τις ανάγκες μας και όχι για τις επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών.

Τα σχήματα της ΕΑΑΚ δώσαμε τη μάχη ενάντια στον εθνικισμό και την πολεμοκαπηλία, για να τσακίσουμε τη φασιστική απειλή και τη συμμορία νεοναζί της Χρυσής Αυγής, για αλληλεγγύη και ανοιχτά σύνορα στους πρόσφυγες. Οργανώσαμε και συμμετείχαμε στις 17 Μάρτη, παγκόσμια ημέρα δράσης ενάντια σε ρατσισμό και φασίστες, ανοίξαμε τη συζήτηση και την πάλη ενάντια στο σεξισμό και την καταπίεση.

Στις 16 Μάη ψηφίζουμε όπως αγωνιζόμαστε για δυνατούς φοιτητικούς συλλόγους και στο κέντρο τους δυνατή αντικαπιταλιστική αριστερά. Δίνουμε αυτή τη μάχη με ενότητα και με την έμπνευση των 50 χρόνων από το Μάη του '68. Είμαστε μια παγκόσμια δύναμη από

τους εκπαιδευτικούς στην Αμερική με τις μεγάλες κινητοποιήσεις τους, μέχρι τις καταλήψεις εκπαιδευτικών και φοιτητών στην Αγγλία και το κίνημα φοιτητικών καταλήψεων στη Γαλλία. Τα θέλουμε όλα και θα τα διεκδικήσουμε. Στις 16 Μάη στηρίζουμε - ψηφίζουμε ΕΑΑΚ.

Μαριλένα Κουντούρη,
φοιτήτρια Πάντειο

Ο Μαρξισμός 2018 στο ΤΕΙ Αθήνας

Την Πέμπτη 26 Απρίλη, η ομάδα του ΣΕΚ στο ΤΕΙ Αθήνας οργάνωσε εκδήλωση για το Μάη του 1968 και το φετινό φεστιβάλ Μαρξισμός. Φοιτητές, φοιτήτριες, σύντροφοι-σισες από όλες τις σχολές του ιδρύματος παρακολουθήσαμε τη βιντεοπροβολή και τις εισηγήσεις που έκαναν η Μαρία Στύλλου -που είχε συμμετάσχει στις μάχες του Μάη- και η Τζώρτζια Τουλιάτου, εικαστικός και καθηγήτρια στη ΣΓΤΚΣ.

Από την πρώτη μέρα που άνοιξαν οι σχολές μετά το Πάσχα προβάλαμε το Μαρξισμό με ανακοινώσεις στις αίθουσες, με αφίσες και πανό εντός του κεντρικού διαδρόμου, ενώ για την προπαγάνδισή της εκδήλωσής μας βγάλαμε αφίσες, φτιάξαμε πανό με εικόνες και αποκόμματα της Εργατικής Αλληλεγγύης και χαρ-

τοπανό με αφίσες του Μάη και το πρόγραμμα του Μαρξισμού. Την ημέρα της εκδήλωσης, τους τοίχους και τα ταμπλό στην είσοδο της ΣΓΤΚΣ στόλισαν τα αντικαπιταλιστικά συνθήματα των αγώνων του '68 μέσα από μια μεγάλη ποικιλία αφισών. Επίσης, οργάνωσαμε έκθεση του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου.

Η εκδήλωση άνοιξε με βίντεο για το Μάη του Παρισιού, των ΗΠΑ και της Πράγας, και με το βίντεο-αφιέρωμα στο '68 και τη συμβολή του φεστιβάλ Μαρξισμός στις ιδέες της αριστεράς από το '88 μέχρι σήμερα. Η Μαρία Στύλλου μίλησε για την παγκόσμια διάσταση του Μάη, λέγοντας χαρακτηριστικά πως "έσπασε το παραπέτασμα της σταθερότητας παντού", και πιο συγκεκριμένα για το πώς εξελίχθηκαν οι αγώνες στη Γαλλία. Μας μετέφερε την έμπνευση μιας

νέας γενιάς επαναστατών που κίνησαν να οργανώσουν τη νεολαία και τους εργαζόμενους σε όλες τις χώρες. Το πώς αυτό το κίνημα έφτασε να αγκαλιάσει όλη την εργατική τάξη και να φτάσει στη μεγαλύτερη Γενική Απεργία, και το πώς μέσα από τις φλόγες του αγώνα γεννήθηκε μια νέα αριστερά.

Η Τζώρτζια Τουλιάτου επικεντρώθηκε στις μάχες της νεολαίας στο Παρίσι, σε ρεύματα όπως αυτό των Καταστασιακών κι έκλεισε με την παραδοχή πως παρότι ο Μάης χάθηκε, θύμισε περίοδο επανάστασης. Οι ερωτήσεις που ακολούθησαν είχαν να κάνουν με το γιατί ο Μάης δεν έφτασε στην επανάσταση και πώς επηρέασε το πολιτικό σκηνικό στην αριστερά και τις κυβερνήσεις. Στο κλείσιμο της συζήτησης, η Μαρία Στύλλου μίλησε και για το επαναστατι-

κό κόμμα από το 1917 μέχρι σήμερα, για το πώς μπορούν οι αγώνες μας πλέον να φτάσουν στην επανάσταση. Η επιτυχία της συζήτησης φάνηκε κι από το ότι αυτοί που συμμετείχαν έκλεισαν τη συμμετοχή τους στο φεστιβάλ.

Από Δευτέρα συνεχίζουμε τις εξορμήσεις με στόχο να είμαστε δεκάδες οι φοιτητές από τα ΤΕΙ στην εργατική αντιπολεμική κι αντιρατσιστική Πρωτομαγιά στις 10πμ στην Ομόνοια, καθώς και στο Μαρξισμό. Τέλος, οργανώνουμε τα σχήματά μας της ΕΑΑΚ για να εκφραστεί η αντικαπιταλιστική προοπτική στις φοιτητικές εκλογές, ειδικά στη σχολή που ανοίξαμε το δρόμο με καταλήψεις, διαδηλώσεις, γενικές συνελεύσεις και πολιτικές συζητήσεις.

Βασίλεια Χαρλαύτη,
φοιτήτρια ΣΓΤΚΣ

ΙΛΙΟΝ <ul style="list-style-type: none">
ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 στις Μηλιάς το Λάζο 7.30μμ Η συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ Ομιλητής: Χρήστος Βαρβέρης
ΤΕΤΑΡΤΗ 9/5 στις Μηλιάς το Λάζο 7.30μμ Βενεζουέλα – χρειάζεται εργατική εναλλακτική Ομιλητής: Γιάννης Μανωλάτος
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ <ul style="list-style-type: none">
ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 στέκι Αριστερής Κίνησης 7.30μμ Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο Ομιλητής: Κώστας Λάμπας
ΤΕΤΑΡΤΗ 9/5 στέκι Αριστερής Κίνησης 7.30μμ Αναρχισμός – μια μαρξιστική κριτική Ομιλητής: Θοδωρής Σπανέλης
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 Μεγάλου Αλεξάνδρου 59, 8μμ Η συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ Ομιλητής: Βαγγέλης Παπαδόγιαννης</p>
ΑΙΓΑΛΕΟ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ 18 γραμμάρια 7μμ Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο Ομιλήτρια: Λίλιαν Μπουρίτη</p>
ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ-ΧΑΜΟΣΤΕΡΝΑ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ Κρίκος 7μμ Το 1968 στις ΗΠΑ – το αντιπολεμικό κίνημα Ομιλήτρια: Σταυρούλα Ψυχογιπούλου</p>
ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ – ΘΗΣΕΟ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ Πικαπ 7μμ Η εργατική Πρωτομαγιά Ομιλήτρια: Ελεάννα Τσώλη</p>
ΚΑΛΛΙΘΕΑ <ul style="list-style-type: none">
ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ 1968 (στοά Βενιζέλου και Αγ.Πάντων) 7.30μμ Η εργατική Πρωτομαγιά Ομιλήτρια: Θάλεια Γεωργοπούλου
ΤΕΤΑΡΤΗ 9/5 καφέ 1968 (στοά Βενιζέλου και Αγ.Πάντων) 7.30μμ Καπιταλισμός και περιβάλλον – καταστροφικές σχέσεις Ομιλητής: Ανδρέας Αρταβάνης
ΧΑΛΑΝΔΡΙ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 Goody’s 8μμ Καμιά συμμετοχή στις ιμπεριαλιστικές επιθέσεις – σταματήστε την κλιμάκωση των ανταγωνισμών με την Τουρκία Ομιλητής: Σωτήρης Κοντογιάννης</p>
ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΟ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 Πολύκεντρο 8μμ Ο Μάης του ’36 Ομιλήτρια: Ντίνα Πετράκη</p>
ΚΥΨΕΛΗ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ Κοσμικών 7.30μμ Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο Ομιλήτρια: Φύλλια Πολίτη</p>
ΕΞΑΡΧΕΙΑ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ Αλντεμπαράν 8μμ Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο Ομιλητής: Σωκράτης Ταγγόπουλος</p>

Μαρξιστικά Φόρουμ

ΓΑΛΑΤΣΙ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 γρ. ΕΛΜΕ (Γκράβα) 7.30μμ Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο Ομιλητής: Γιώργος Πίττας</p>
ΧΑΡΙΛΑΟΥ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ Γιώτης 8.30μμ Το 1968 στις ΗΠΑ Ομιλητής: Γιάννης Κούτρας</p>
ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ Ποέτα 8μμ Από τον Πουλιόπουλο στον Ζαχαριάδη – ο σύντομος ελληνικός Μεσοπόλεμος Ομιλητής: Κώστας Σταματίου</p>
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 κυλικείο πολιτιστικού κέντρου «Χρ.Τσακίρης» 6μμ Η αντίσταση στα εγκλήματα του Ισραήλ δεν είναι «αντισημιτισμός» Κατερίνα Αβραμίδου</p>
ΓΙΑΝΝΕΝΑ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 στοά Σαρκά, Α' κτίριο, Β' ορ., 7.30μμ Ενας επαναστατικός οδηγός για τον Μαρξ Ομιλήτρια: Αρετή Κανελλου</p>
ΒΟΛΟΣ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 Θόλος 7μμ Πώς συνεχίζουμε τις μάχες κόντρα στα μνημόνια, το ρατσισμό και τον πόλεμο μετά την Πρωτομαγιά Ομιλητής: Γιάννης Σουμπάσης</p>
ΞΑΝΘΗ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ Βυζάντιο 7μμ Ενας επαναστατικός οδηγός για τον Μαρξ Ομιλητής: Παντελής Αποστολίδης</p>
ΗΡΑΚΛΕΟ ΚΡΗΤΗΣ (ΒΟΡΕΟΚΕΝΤΡΟ) <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 Εργατικό Κέντρο 7.30μμ Από τον Πουλιόπουλο στον Ζαχαριάδη – ο σύντομος ελληνικός Μεσοπόλεμος Ομιλητής: Κωνσταντίνος Δανακτής</p>
ΠΕΡΑΙΑΣ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ Ντι Καπιτάνο 6.30μμ 200 χρόνια από τη γέννηση του Μαρξ Ομιλήτρια: Τιάνα Ανδρέου</p>
ΧΑΝΙΑ ΔΥΤΙΚΑ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 γραφεία Ανταρσία στα Χανιά, Μέγαρο Πάνθεον 7.30μμ Το 1968 στις ΗΠΑ Ομιλητής: Χρήστος Κιούπης</p>
ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 Σύλλογος Ιμβρίων 8μμ Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ Ομιλητής: Πάνος Κατσαχνιάς</p>
ΒΥΡΩΝΑΣ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 Η μικρή Πλατεία 7.30μμ Η αντίσταση στα εγκλήματα του Ισραήλ δεν είναι «αντισημιτισμός» Ομιλητής: Δάνος Πηνιότογλου</p>

ΖΩΓΡΑΦΟΥ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ Σαρδανάπαλος 7.30μμ Τι κόμμα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ; Ομιλήτρια: Κατερίνα Σεβαστάκη</p>
ΕΛΛΗΝΙΚΟ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ Wake & Bake (Μετρό Ελληνικού) 7μμ Γυναίκες ενάντια στην καταπίεση – Από την ατομική αντίδραση στη συλλογική πάλη Ομιλήτρια: Στέλλα Βρεττάκη</p>
ΠΑΓΚΡΑΤΙ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 καφέ Άνω Πουρναρούσα 6.30μμ Γυναίκες ενάντια στην καταπίεση – Από την ατομική αντίδραση στη συλλογική πάλη Ομιλήτρια: Έλλη Πανταζοπούλου</p>
ΙΛΙΣΙΑ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 εστίες ΦΕΠΑ 7.30μμ Ο πόλεμος στη Συρία και η αντιπολεμική απάντηση Ομιλητής: Αντέμ Χουσεϊνκό</p>
ΒΡΙΛΗΣΙΑ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 Goody’s 7.30μμ Είναι η ανθρώπινη φύση εμπόδιο για το σοσιαλισμό; Ομιλήτρια: Μαρία Φώσκολου</p>
ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 στέκι Εκτός Σχεδίου 6.30μμ Η αντίσταση στα εγκλήματα του Ισραήλ δεν είναι «αντισημιτισμός» Ομιλητής: Άγγελος Μιχαηλίδης</p>
ΜΑΡΟΥΣΙ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 καφέ Βαβέλ 8μμ Καμιά συμμετοχή στις ιμπεριαλιστικές επιθέσεις – σταματήστε την κλιμάκωση των ανταγωνισμών με την Τουρκία Ομιλητής: Σωτήρης Κοντογιάννης</p>
ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ-ΜΕΝΙΔΙ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 καφέ Θεοσίτης (πλ. Αγ.Νικολάου) 7.30μμ Ο ιμπεριαλισμός και ο πόλεμος στη Συρία Ομιλητής: Σπύρος Γεωργακόπουλος</p>
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 καφέ Καλαμαριά 7.30μμ Το 1968 στις ΗΠΑ Ομιλήτρια: Αναστασία Παναγιώτου</p>
ΗΡΑΚΛΕΟ ΚΡΗΤΗΣ (ΝΟΤΙΟΚΕΝΤΡΟ) <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 καφέ Πολύκεντρο 7.30μμ Ομοφυλοφιλία, σεξουαλικότητα και η πάλη για την απελευθέρωση Ομιλήτρια: Νικολέτα Ζαχαράκη</p>
ΝΙΚΑΙΑ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 δημαρχείο 7μμ 200 χρόνια από τη γέννηση του Μαρξ Ομιλητής: Μιχάλης Πέππας</p>
ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 καφέ Pure 8μμ 200 χρόνια από τη γέννηση του Μαρξ</p>

Ομιλήτρια: Ευγενία Βρούσο

ΧΑΝΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 Σύλλογος Δασκάλων 7μμ Το 1968 στις ΗΠΑ Ομιλητής: Σεραφεΐμ Ρίζος</p>
ΠΑΤΡΑ <p>ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 Εργατικό Κέντρο 7μμ Από τον Πουλιόπουλο στον Ζαχαριάδη – ο σύντομος ελληνικός Μεσοπόλεμος Ομιλητής: Νεκτάριος Χαϊντάρ</p>
ΠΑΤΗΣΙΑ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 καφέ Λα Ροζέ (πλ. Αγ.Νικολάου) 7μμ Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο Ομιλήτρια: Νίκη Αργύρη</p>
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ – ΓΚΥΖΗ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 στέκι ΑΝΤΑΡΣΥΑ 7.30μμ Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο Ομιλητής: Χρήστος Μάραντος</p>
ΚΟΥΚΑΚΙ – ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 καφέ Λούπα (Ερεχθείου 12) 8μμ Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ Ομιλήτρια: Αργυρή Ερωτοκρίτου</p>
ΚΕΡΑΜΕΚΟΣ –ΚΟΛΟΝΟΣ <p>ΠΕΜΠΤΗ 3/5 καφέ Τρίπορτο 7μμ Η εργατική Πρωτομαγιά Ομιλητής: Δημήτρης Τσώλης</p>
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ <p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4/5 καφέ Σκαντζόχοιρος 8μμ Καμιά συμμετοχή στις ιμπεριαλιστικές επιθέσεις – σταματήστε την κλιμάκωση των ανταγωνισμών με την Τουρκία Ομιλήτρια: Αλεξάνδρα Μαρτίνη</p>
ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ <p>ΣΑΒΒΑΤΟ 5/5 ΕΡΤ-OPEN 7.30μμ Καμιά συμμετοχή στις ιμπεριαλιστικές επιθέσεις – σταματήστε την κλιμάκωση των ανταγωνισμών με την Τουρκία Ομιλητής: Κώστας Τόδουλος</p>

Εξορμήσεις

ΤΕΤΑΡΤΗ 2/5 <p>ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΗΣΑΠ 6μμ</p>
ΠΕΜΠΤΗ 3/5 <p>ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7.30πμ</p>
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4/5 <p>ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ Μνημείο Παύλου Φύσσα 6.30μμ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7μμ ΚΟΥΚΑΚΙ Μετρό ΦΙΞ 6.30μμ ΜΕΝΙΔΙ πλατεία Αγ. Βλάσης 6.30μμ ΑΙΓΑΛΕΟ Μετρό Αιγάλεω 6.30μμ ΖΩΓΡΑΦΟΥ Μάρκετ Ιν 7μμ ΕΛΛΗΝΙΚΟ Σκλαβενίτης 6.30μμ ΠΑΤΡΑ Κολοκοτρώνη και Ρήγα Φεραίου 7μμ ΒΟΛΟΣ πλατεία Αγ. Νικολάου 7μμ ΓΙΑΝΝΕΝΑ Πεζόδρομος Μιχαήλ Αγγέλου 6.30μμ</p>
ΣΑΒΒΑΤΟ 5/5 <p>ΕΞΑΡΧΕΙΑ Λαϊκή 12μεσ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ Πανόρμου Λαϊκή Λαρίσης 12μεσ ΓΑΛΑΤΣΙ Βεϊκού και Γαλασιού 11.30πμ ΚΥΨΕΛΗ Κυψέλης και πλατεία Κανάρη 11πμ ΠΑΤΗΣΙΑ ΗΣΑΠ Κάτω Πατήσια 12μεσ ΠΕΙΡΑΙΑΣ Σωτήρος και Καραϊσκού 11.30πμ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ πλατεία Ελευθερίας (Public) 11.30πμ ΒΥΡΩΝΑΣ Hondos Center 11πμ ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ Έβερεστ, κεντρική πλατεία 11.30πμ ΠΑΓΚΡΑΤΙ πλατεία Βαρνάβα 11.30πμ ΙΛΙΣΙΑ Σκλαβενίτης Ούλωφ Πάλμε 12μεσ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ πεζόδρομος “Κελάρι” 12μεσ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ “Τζαντε” Πετρουπόλεως 11.30πμ ΙΛΙΟΝ κεντρική πλατεία 12μεσ ΒΡΙΑΛΗΣΣΙΑ πλατεία Ανάληψης 12μεσ ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ πεζόδρομος Μ. Ασίας 12μεσ ΧΑΛΑΝΔΡΙ κεντρική πλατεία 12μεσ ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Έβερεστ 11πμ ΜΑΡΟΥΣΙ Πεζόδρομος Ερμού 12 μεσ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ Πλατεία Πατριάρχου 11.30πμ ΚΑΛΛΙΘΕΑ Σταθμός ΗΣΑΠ 11.30πμ μικροφωνική ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ Πλατεία Αυδή 7μμ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ Αγαμία Λαμπράκη 12 μεσ ΚΑΜΑΡΑ Τσιμισκή και Ναυαρίνου 12μεσ ΔΥΤΙΚΑ Λαϊκή Αμπελοκήπων 11.30πμ ΧΑΡΙΛΑΟΥ Παπαναστασίου και Μαρτίου 11.30πμ</p>
ΞΑΝΘΗ κεντρική πλατεία 11πμ ΧΑΝΙΑ Λαϊκή Μίνως 11πμ ΗΡΑΚΛΕΟ Λιοντάρια 11πμ
ΤΡΙΤΗ 8/5 <p>Θησείο Ηρακλειδών 6.30μμ</p>

εργατική αλληλεγγυή

Βδομαδιάτικη Εφημερίδα εκδίδεται από το ΣΕΚ

Ιδιοκτήτης: Αναστασιάδης Αναστάσιος του Βασιλείου, Φειδιού 14, 106 78 Αθήνα
Εκδότης: Αναστασιάδης Αναστάσιος
Διευθυντής: Γκαργκάνας Παναγιώτης, Αναεγάρα 14Α, 10552 Αθήνα τηλ. 210 5241001
Σύνταξη: Λένα Βερδέ, Κατερίνα Θωιδού, Σωτήρης Κοντογιάννης, Νίκος Λούντος, Στέλιος Μιχαηλίδης, Κυριάκος Μπάνος, Λεάνδρος Μπόλαρης, Γιώργος Πίττας, Αφροδίτη Φράγκου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση: Π. Γαβριηλίδης, Γ. Κούβαρης
Εκτύπωση: News Press Hold, παρ. Ορφέως 13, 194 00 Κορωπί
Γραφεία: Αναεγάρα 14Α, 105 52 Ομόνοια
e-mail: ergatikigmail.com
τηλ.: 210 5241001,
Διεύθυνση Αλληλογραφίας: ΤΘ 8161 Ομόνοια 102 10 Αθήνα
Κωδικός ΕΛΤΑ 7856

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ Παλεύουμε για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την **ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης** Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και **όχι ρεφορμισμό**

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια

τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ’ τους χώρους δουλειάς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ όχι "σοσιαλισμό σε μια χώρα" ή "σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα" Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση όπως ο Οκτώβρης του 1917 δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ μετά την επικράτηση του σταλινισμού, της Κίνας και των άλλων ανατο-

λικών χωρών ήταν κρατικοί καπιταλισμοί. Γι’ αυτό παλεύουμε για τη διεθνιστική ενότητα των εργατών σε όλον τον κόσμο χωρίς διακρίσεις εθνικότητας γλώσσας, θρησκείας, φύλου, φυλής ή σεξουαλικής προτίμησης. Υποστηρίζουμε όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα από την Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο. Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες. Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλεία της “δικής μας” άρχουσας τάξης υποστηρίζουμε το σύνθημα Ελληνες και Τούρκοι εργά-

τες ενωμένοι. Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σε αυτή την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ενα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ’ όπου και αν προέρχεται.

Η νίκη της ΕΔΑ στις εκλογές του 1958 δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία, παρότι η ελληνική Αριστερά φάνταζε πλήρως γονατισμένη μετά την ήττα του εμφυλίου πολέμου. Αντίθετα, ήταν το αποκορύφωμα μιας σταθερής διαδικασίας ανασυγκρότησης των πολιτικών συσχετισμών που είχε επιχειρήσει να ακυρώσει ο εμφύλιος και το ακραίο μετεμφυλιακό κράτος, τέτοιους που είχαν απορρεύσει μετά την αντιφασιστική νίκη στον Δεύτερο παγκόσμιο Πόλεμο. Γιατί η απήχηση που κέρδισε η Αριστερά εξαιτίας της Αντίστασης κατά τη διάρκεια της Κατοχής, δεν αποδυναμώθηκε όσο εκτεταμένα πίστευαν οι Αμερικανοί και οι εγχώριοι συνεργάτες τους, όταν της κατάφεραν ένα εξαιρετικά βίαιο πλήγμα με τον εμφύλιο πόλεμο. Να σημειωθεί ότι επρόκειτο πάντα για μια Αριστερά που είχε ως δεσποζούσά της τη μαρξιστική ιδεολογία.

Πράγματι, παρά τους χιλιάδες νεκρούς στον εμφύλιο, την εκδίωξη των οργανωμένων οπαδών της από τη χώρα μετά την πτώση του Γράμμου (πάνω από 70.000) και τον κατατρεγμό που υπέστη από το ακραία αυταρχικό μετεμφυλιακό καθεστώς, ήδη στα 1956 είχε σπάσει πλήρως τα στεγανά πολιτικού αποκλεισμού που της είχαν θέσει και ανακούσε εκ νέου έναν ηγεμονικό ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας. Έτσι, η Δημοκρατική Ένωση που ιδρύθηκε τον Ιανουάριο του 1956, όχι μόνο δέχτηκε στο εσωτερικό της την Αριστερά με την επωνυμία της Εθνικής Κίνησης Αλλαγής (ΕΔΑ και ΔΚΕΛ), επιβάλλοντας μια αναγκαστική εκλογική συνεργασία με το Κέντρο που πολέμησε ανηλεώς η πλειοψηφία των υψηλόβαθμων στελεχών του, αλλά συγκέντρωσε και την απόλυτη πλειοψηφία του εκλογικού σώματος, αν και η Δεξιά του Καραμανλή μέσω ενός ιδιότυπου εκλογικού νόμου, το «τριφασικό», εξασφάλισε τελικά μια πλαστή πλειοψηφία σε έδρες στη Βουλή. Επιπλέον, η ίδια η ΕΔΑ, παρότι εκπροσωπήθηκε με μόνο 20 υποψηφίους εξασφάλισε, όπως κατ'εκτίμηση μπορεί να συναχθεί, ποσοστά που κατά περιοχές άγγιζαν το 36% του εκλογικού σώματος (Θεσσαλονίκη) και 31% στην περιφέρεια πρωτεύουσας, αλλά και πλειοψηφική παρουσία εκεί που παρουσίασε δικούς της υποψηφίους (Αθήνα, Πειραιά, Λάρισα, Κέρκυρα, Καβάλα, Λέσβο). Ήταν μια δυναμική που είχε διαφανεί και στις αναπληρωματικές εθνικές εκλογές του 1953-54, αλλά και τις δημοτικές εκλογές του Νοεμβρίου του 1954.

Το πιο συγκλονιστικό συμπέρασμα από αυτές τις εκλογές ήταν ότι 6 χρόνια μετά το τέλος του εμφυλίου, και παρά τα έκτακτα μέτρα του κράτους, η μαρξιστική Αριστερά είχε κατορθώσει να επιβληθεί στον χώρο της Κεντρο-αριστεράς, υποσκελίζοντας τελείως το Κέντρο, προκαλών-

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ 12

ΜΑΪΟΥ 1958

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χ. Α. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ: ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΤΣΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Χαλκίδα 446/78, Αθ. 3

Τηλέφωνο: 38.321, 38.322, 38.323

ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ 13ος ΑΡ. 1979

ΤΙΜΗ ΕΤΥΛΟΥ ΑΡΧΑΙΑΙ 1,50

ΤΑ ΝΕΑ

ΩΡΑ 8 Μ.Μ.

ΝΕΩΤΕΡΑ ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΕΡΕ 41,1% ΕΔΑ 24,4% Κ.Φ. 20,7% ΠΑΔΕ 10,6%

Ο Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ

Η ΕΔΑ ΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ ΔΕΙΩΜΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΙΣ

Τελικά Αθηνών

πρώτης περιφέρειας

Αποτελέσματα 484 ψηφιστών

Επί συνόλου 415. Έγγραφο αριθ. 316.829. Έγγραφο αριθ. 271.999.

Ελάσαν: Φυλάκιστρο 48.419

Ε.Ρ.Ε. 85.596

Ε.Δ.Α. 87.818

Λαϊκόν Κόμμα 6.297

Π.Α.Δ.Ε. 21.385

Ανεξάρτητοι 346

ΕΙΣΗΛΘΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ Β' ΚΑΤΑΝΟΜΗΝ ΚΑΙ ΛΑΜΒΑΝΕΙ 78 ΕΔΡΑΣ

ΑΝΑ 5 ΕΔΡΑΣ ΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ Η ΕΡΕ ΚΑΙ Η ΕΔΑ

Ο κ. Μαρκεζίνης εἰς τὴν Βουλὴν. - Ἡ ΕΔΑ ἐτριπλασίασε τὴν δυνάμιν της

ΑΠΟΤΥΧΑΝΟΥΝ ΟΙ Κ. Κ. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ, ΑΠΟΓΕΤΑΙΩΝΗΣ, ΠΑΠΑΠΟΛΙΤΗΣ, ΚΟΤΣΑΜΑΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΒΑΣΙΛΗΣ

Συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευμένα εἰς τὴν παρατεταμένην στήλην ὁριστικὰ ἀποτελέσματα τοῦ συνόλου τῆς χώρας ἡ Ε.Ρ.Ε. καταλαμβάνουσα τὴν πρώτην θέσιν κερδίζει 173 βουλευτικὰς ἐδρας, γεγονός τοῦ οποίου θα τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ σχηματίσῃ αὐτοδύναμον Κυβέρνησιν. Ἡ κατάκτησις 76 μέρους τῆς Ε.Δ.Α. τῆς δευτέρας θέσεως, ἡ οποία εἶναι πλέον ἀρκετὴ, τῆς ἐξασφαλίζει ἐν ὅλῳ 78 ἐδρας καὶ τοποθετεῖ αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς αἰματωμένης Ἀντιπολιτεύσεως. Ὁ σχηματισμὸς τῆς νέας οὐν τῶν Κ. Καραμανλῆ, Κυβερνήσεως θα πραγματοποιηθῇ ἀπὸς τὸν ὅριστον προσηχὸν ἡμερῶν.

Αἱ ἀποτυχὲς ἔλαβον ἐπὶ συνόλου 415. Ἐγγραφο ἀριθ. 316.829. Ἐγγραφο ἀριθ. 271.999. Ελάσαν: Φυλάκιστρο 48.419. Ε.Ρ.Ε. 85.596. Ε.Δ.Α. 87.818. Λαϊκόν Κόμμα 6.297. Π.Α.Δ.Ε. 21.385. Ανεξάρτητοι 346.

Τὰ συνολικά ἀποτελέσματα εἰς ψήφους καὶ ποσοστά

Υπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν ἀνεκοινώθησαν τὴν 7.30 ὁπέρην τὰ ἀποτελέσματα 8.687 ἐκλογικῶν τμημάτων ὁλοκληροῦ τῆς χώρας ἐπὶ συνόλου 8.688.

Ὅπου, ἐγγραφο ἀριθ. 3.796.050. Ἐλάσαν :

	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΑ
Ε.Ρ.Ε.	1.539.957	41,1%
Κ.Κ.	187.961	20,7%
Ε.Δ.Α.	925.299	24,4%
Π.Α.Δ.Ε.	404.050	10,6%
Ε.Α.Κ.	111.238	3,9%

Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀποτελέσματα, αἱ ἐκλογικαὶ ἐδρας καταλαμβάνονται ὡς ἀκολουθεῖται: Κ.Κ. 36, Ε.Ρ.Ε. 173, Π.Α.Δ.Ε. 9, Ε.Δ.Α. 78, Ε.Α.Κ. 4.

Ὁ ὅλος τῆς τῆς Β' κατανομῆς ἔλαβον ἐπὶ συνόλου 415. Ἐγγραφο ἀριθ. 316.829. Ἐγγραφο ἀριθ. 271.999.

Οι εκλογές του 1958

Ο Μιχάλης Ανυπεράτος γράφει για την πρώτη νίκη του Αριστερού κινήματος στη μετεμφυλιακή Ελλάδα

τας του μια παρατεταμένη κρίση απήχησης, ενώ η ίδια είχε εξασφαλίσει μια άνοδο της εκλογικής της επιρροής σε σχέση με τις εκλογές του 1952 που στις μεγάλες πόλεις ξεπέρασε το 70%, αποφέροντάς της ένα πανελλαδικό ποσοστό που κυμαινόταν από 18 έως 20%, εμφανώς αντίστοιχο με το ποσοστό της δύναμης (γύρω στο 35%) που οι αντίπαλοί της της απέδιδαν, αν συμμετείχε στις εκλογές του 1946.

Κρίση

Το αποτέλεσμα αυτής της εξέλιξης ήταν η παρατεταμένη κρίση της κυβέρνησης Καραμανλή (στην ουσία κυβέρνηση μειοψηφίας) που εκδηλώθηκε με σφοδρότητα, όταν παραιτήθηκαν την 1η Μαρτίου 1958 οι Ράλλης και Παπαληγούρας και 13 ακόμα βουλευτές της ΕΡΕ διαφώνησαν, μεταξύ άλλων, με την ασθμαίνουσα επιβολή της ενισχυμένης αναλογικής που πρότεινε η κυβέρνηση για να προσεταιριστεί το Κέντρο υπό τον Γ. Παπανδρέου, ώστε να αποφύγει μια νέα μελλοντική εκλογική ήττα.

Το νέο εκλογικό σύστημα που υιοθετήθηκε προέβλεπε την παραχώρηση εδρών σε δύο κατανομές, ενι-

σχύνοντας το πρώτο κόμμα, με ιδιαίτερα αυστηρούς περιορισμούς στη συμμετοχή στη δεύτερη κατανομή (25% σε αυτοτελή κόμματα, 35% σε συνασπισμούς κομμάτων) ώστε να αποκλειστεί από αυτή η Αριστερά, εις βάρος της οποίας, επιπλέον, ο νέος νόμος επιδιώκλεισε τη διχοτόμηση περιφερειών (Αθήνα, Πειραιά, Θεσσαλονίκη), στις οποίες η ΕΔΑ είχε ιδιαίτερη δύναμη.

Ωστόσο, στην κρίσιμη φάση η ΕΔΑ, αν και απέτυχε να διευρύνει τις συμμαχίες της, παρότι η ίδια μετασχηματίστηκε σε ενιαίο κόμμα (Α' Συνδιάσκεψη της ΕΔΑ, Ιούλιος 1956) για να παρακάμψει τους περιορισμούς του εκλογικού νόμου, κατόρθωσε και διέσπασε τις δυνάμεις του Κέντρου, τμήμα των οποίων συντάχθηκαν μαζί της. Επειδή οι μάζες απέδωσαν ευθύνες για την πεισματική αντικομμουνιστική στάση των δυνάμεων της κεντροαριστεράς στην κρίσιμη φάση της επιθετικής αναδιπλώσης του κράτους της Δεξιάς, στήριξαν εκλογικά την ΕΔΑ.

Έτσι, στις εκλογές που διεξήχθησαν στις 11 Μαΐου 1958 η Δεξιά (ΕΡΕ) είχε μια γενναία πτώση των εκλογικών ποσοστών της (από 47, 4 σε 41,2%) με έμφαση στην πρωτεύουσα, όπου η δύναμή της μειώθηκε στο 32%. Την ίδια στιγμή η ΕΔΑ ανέβασε την εκλογική της απήχηση εντυπωσιακά. Αφού περιόρισε το παραδοσιακό Κέντρο στην τρίτη θέση, εξασφάλισε ένα ποσοστό της τάξης του 23.8%, καταδεικνύοντας μια αλλαγή στη νοοτροπία του αριστερού εκλογικού σώματος που έδειξε να απορρίπτει τη λογική που

εκλάμβανε τις εκλογές ως μέσο καταγραφής της πολιτικής ταυτότητας του χώρου, αλλά αντίθετα τις αναδείκνυε ως μέσο προαγωγής του συλλογικού αριστερού συμφέροντος στα πλαίσια αντίστασης στην επιδίωξη του αστικού κράτους να νομιμοποιήσει την εξουσία του.

Αναμετρήσεις

Με άλλα λόγια, η ΕΔΑ σε εκείνη τη φάση κατόρθωσε να αντιπαρέλθει (κάτι που δεν έγινε σε επόμενες αναμετρήσεις, ιδίως στη μεταπολίτευση) τον ιδεολογικό και πολιτικό ρόλο των εκλογών ως μηχανισμό του κράτους να διασπά τις εργατικές συνεργασίες που εκδηλώνονται στο πεδίο των μαζικών αγώνων, με όχημα την εκλογική νοοτροπία της «καταγραφής», αξιοποιώντας τις μικροαστικές λογικές που ενδημούν στην Αριστερά και που αντιμετωπίζουν τις εκλογές ως μηχανισμό διακίωσης σε ένα αυτόκλητο παιχνίδι ανταγωνισμού των καλύτερων αριστερών στρατηγικών. Σε κάθε περίπτωση, τέτοιες πολιτικές συμπεριφορές δεν επέτρεψαν να δημιουργηθούν ριγγματα με βάση τις αντιφάσεις του εκλογικού μηχανισμού, αθέλητα δικαιώνοντας τη νομιμοποίηση που αυτός προσφέρει στο αστικό σύστημα εξουσίας.

Αντίθετα, η εμπειρία των εκλογών του 1958 έδειξε ότι η Αριστερά υπερέβη τη διάσπαση που της προκαλούν οι εκλογικές αναμετρήσεις, τις αποκαθάρωσε από τον μοναδικό νομιμοποιητικό μηχανισμό της πολιτικής της, και οι μάζες την αντάμειψαν, αναδεικνύοντας με ενάργεια

ότι η παρέμβαση σε αυτές όφειλε να εγγράφεται στο πεδίο διεξαγωγής της ταξικής πάλης, που στη φάση εκείνη συνδέθηκε με την επιτακτική ανάγκη εκδημοκρατισμού του κράτους και μέτρα υπέρ του καθημαγμένου πληθυσμού. Έτσι, στις βεβαρημένες και φτωχές περιοχές, όπως τη Β' Πειραιώς ή τη Α' Θεσσαλονίκης, η ΕΔΑ εξασφάλισε το 61% και 43,4% αντίστοιχα, σε μια συνολική παρουσία που σε όλα τα μεγάλα αστικά κέντρα ξεπέρασε το 35%, ενώ στη Β' Αθηνών πήρε το 46,1% των ψήφων. Σε Δραπετσώνα, Κερατσίνι, Κορυδαλλό, Νίκαια, Αιγάλεω, Καισαριανή, Νέα Ιωνία, Αγία Βαρβάρα, Ταύρο, Περιστέρι, Πετρούπολη η ΕΔΑ ξεπέρασε το 50% (με τη Νίκαια να φτάνει το 66%), καθιστώντας το εκλογικό αποτέλεσμα μια κραυγάζουσα κοινωνική και πολιτική διαμαρτυρία (χωρίς την αυταπάτη ότι αρκούσαν οι εκλογές για να μεταβάλουν τους συνολικούς ταξικούς συσχετισμούς).

Αποφασιστικό ρόλο, στην επιτυχία της Αριστεράς, έπαιξε και ο εύστοχος χειρισμός από μέρους της στα εθνικά θέματα με άξονα το Κυπριακό. Η Αριστερά της εποχής, αξιοποίησε το ζήτημα αυτό από τη σκοπιά της πάλης κατά του ιμπεριαλισμού, ενισχύοντας αποτελεσματικά τον απελευθερωτικό αγώνα κατά των Βρετανών της ΕΟΚΑ στην Κύπρο, απομονώνοντας, μάλιστα, τις συντηρητικές πλευρές του. Με έμφαση τις καμπές του Κυπριακού οργάνωσε ένα εκτεταμένο κύμα συμπαράστασης στην Ελλάδα με τις πλέον μαχητικές διαδηλώσεις, μεταφέροντας το κλίμα αντι-ιμπεριαλιστικής επανάστασης που επικρατούσε στην Κύπρο και στον ελλαδικό χώρο.

Βοήθησε, παράλληλα, ώστε να ακυρωθούν οι βρετανικές επιδιώξεις ανανέωσης των αποικιοκρατικών δομών στο νησί μέσω διπλωματικών ελιγμών, καταγγέλλοντας τις ελληνικές κυβερνήσεις που έσπευδαν να πλαισιώσουν τις επιδιώξεις αυτές.

Συνέχεια στη σελ. 19

Διαβάστε επίσης

Το Σύνταγμα και η Αριστερά

Κυκλοφορεί και πρόκειται να παρουσιαστεί στη Θεσσαλονίκη το βιβλίο του Μπάμπη Κουρουνδή “Σύνταγμα και Αριστερά”. Όπως γράφει ο ίδιος σε ανάρτηση στο φέισμπουκ “η συγγραφή του ήταν μια ευχάριστη, αν και κουραστική, διαδρομή, που σηματοδεύτηκε από πολλές εκπλήξεις. Δεν περίμενα πχ να βρω τηλεγράφημα με το οποίο οι μετέπειτα δολοφόνοι του Γρηγόρη Λαμπράκη χαιρέτιζαν την πρόταση συνταγματικής αναθεώρησης («βαθεία τομή») του Κ. Καραμανλή...”

Πολύ περισσότερο όμως μου έκανε εντύπωση ότι, σε αντίθεση με όλες τις θεωρίες περί μεταστροφής του Καραμανλή την περίοδο της δικτατορίας, ο Κ. Καραμανλής κατέθεσε στα τέλη Δεκεμβρίου 1974 και αρχές Ιανουαρίου 1975 ένα αυταρχικό σχέδιο Συντάγματος, που κινούνταν στα χνάρια της «βαθείας τομής» και παρουσίαζε σημαντικές ομοιότητες με τα συνταγματικά κείμενα της δικτατορίας. Και είναι εξίσου εντυπωσιακό ότι το τελικό κείμενο του Συντάγματος ήταν αρκετά διαφορετικό διότι η απαίτηση των μαζών για ρήξη με το μετεμφυλιακό παρελθόν της «καχεκτικής δημοκρατίας» ήταν τόσο έντονη που δεν μπορούσε να την αγνοήσει χωρίς να διακινδυνεύσει τη συνολική νομιμοποίηση του Συντάγματος.

Για περισσότερα, θα σας πρότεινα φυσικά να διαβάσετε το ίδιο το βιβλίο και θα χαρώ να σας δω όλους και όλες στην παρουσίαση του βιβλίου το Σάββατο 5 Μάη στις 5μμ στη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου της Θεσσαλονίκης”.

• **Ο Μπάμπης Κουρουνδής θα είναι ομιλητής στον Μαρξισμό 2018 με θέμα “Σύνταγμα και ταξική πάλη”.**

Το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο στη Θεσσαλονίκη

Από τις 3 ως τις 6 Μάη θα πραγματοποιηθεί φέτος η 15η Διεθνή Έκθεση Βιβλίου Θεσσαλονίκης (ΔΕΒΘ), που διοργανώνει το Ελληνικό Ίδρυμα Πολιτισμού στο Διεθνές Εκθεσιακό Κέντρο Θεσσαλονίκης (ΔΕΘ-HELEXPO). Το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο θα βρίσκεται όλες τις μέρες στο περίπτερο 13 (Stand 34) και την Κυριακή 6 Μάη, στις 7 το απόγευμα, θα διοργανώσει στο χώρο της Έκθεσης εκδήλωση παρουσίασης της συλλογής αφισών του Μάη του '68 με ομιλητές τον **Κώστα Πίττα** από το MB και τον ιστορικό Τέχνης και επιμελητή του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης **Γιάννη Μπόλη**.

ΜΑΗΣ '68 Η επιστροφή της επανάστασης

Η ιστορία προχωράει με άλματα. Για χρόνια, ακόμα και δεκαετίες, τα πάντα φαίνεται να κυλάνε ήρεμα, ο καπιταλισμός να «δουλεύει» απρόσκοπτα και οι άρχουσες τάξεις να κρατάνε τον έλεγχο. Και «ξαφνικά», όσα δεν έχουν γίνει στη διάρκεια χρόνων γίνονται μέσα σε μερικές μέρες και μήνες: οι «απαθείς» εργάτες και εργάτριες φέρνουν τον κόσμο ανάποδα. Αυτή είναι η εικόνα όλων των μεγάλων επαναστατικών εκρήξεων. Αυτό έγινε και πριν πενήντα χρόνια, το Μάη του 1968.

Στις 3 του Μάη εκείνης της χρονιάς οι φοιτητές και οι φοιτήτριες του Παρισιού ξεκινούσαν τις διαδηλώσεις που οδήγησαν στη μεγαλύτερη γενική απεργία όλων των εποχών. Οι κόκκινες σημαίες δεν ανέμιζαν μόνο στην κατειλημμένη Σορβόνη, αλλά και στην κατειλημμένη Ρενό. Η εργατική τάξη, ο «ιστορικός νεκροθάφτης» του καπιταλισμού επέστρεφε στο προσκήνιο. Η νέα έκδοση του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου Μάης '68 – Η Επιστροφή της Επανάστασης, πιάνει το νήμα από τις μέρες του «γαλλικού Μάη» για να ξετυλίξει το πανόραμα της συγκλονιστικής χρονιάς και όσων την ακολούθησαν. Από την Άνοιξη της Πράγας μέχρι το «καυτό φθινόπωρο» των απεργιών στην Ιταλία και την αναγέννηση της επαναστατικής Αριστεράς σε όλον τον κόσμο και στην Ελλάδα.

Το βιβλίο περιλαμβάνει τρία κείμενα του **Κρις Χάρμαν** (1942-2009) για τον γαλλικό Μάη, την Άνοιξη της Πράγας και τον «Μάη» στην Ιταλία, που προέρχονται από το βιβλίο *The Fire Last Time* 1968 and After που είχε πρωτοκυκλοφορήσει το 1988. Ο Κ. Χάρμαν ήταν ένας επαναστάτης μαρξιστής με πλούσιο θεωρητικό έργο και δράση από τις γραμμές του SWP, του αδελφού κόμματος του ΣΕΚ στη Βρετανία.

Ρίζες

Τα δυο κείμενα της **Μαρίας Στύλλου**, υπεύθυνης έκδοσης του περιοδικού Σοσιαλισμός από τα Κάτω, μιλάνε για τη γέννηση της επαναστατικής Αριστεράς τόσο διεθνώς, για παράδειγμα στην Βρετανία, όσο και στην Ελλάδα μέσα από την εμπειρία των μαχών εκείνης της περιόδου. Το κίνημα των Ιουλιανών του '65 ήταν ένα από τα προανακρούσματα του «παγκόσμιου Μάη». Η εξέγερση του Πολυτεχνείου τον Νοέμβρη του 1973 είναι κομμάτι του. Αυτό που μεσολάβησε ήταν η χούντα του '67, η κρίση που προκάλεσε στην Αριστερά και οι διεργασίες που γέννησαν την επαναστατική Αριστερά στην Ελλάδα. Εκεί βρίσκονται οι ρίζες της ΟΣΕ (Οργάνωση Σοσιαλιστική Επανάσταση) από την οποία προέρχεται το ΣΕΚ.

Τα δυο παλιότερα κείμενα του **Πάνου Γκαργγκάνα**, διευθυντή της εφημερίδας Εργατική Αλληλεγγύη, αναφέρονται στις αντιπαραθέσεις για τον ιδεολογικό προσανατολισμό της επαναστατικής Αριστεράς του Μάη. Πολλές από τις οργανώσεις που δημιουργήθηκαν τότε, ξεκίνησαν με επιρροές μπερδεμένες, με ημιτελείς ρήξεις με τον ρεφορμισμό. Ακόμα και οργανώσεις που στηρίχτηκαν στον επαναστατικό μαρξισμό ήταν πολύ αδύνατες για να αντιμετωπίσουν την καινούργια κατάσταση. Είναι δυο κείμενα που υπογραμμίζουν την σημασία της επιμονής στην άποψη ότι η απελευθέρωση της εργατικής τάξης θα είναι έργο της ίδιας.

Σήμερα ο καπιταλισμός κάθε άλλο παρά θυμίζει την εικόνα της επιφανειακής σταθερότητας και ελέγχου που εμφάνιζε στις παραμονές του Μάη. Πενήντα χρόνια μετά, το σύστημα βρίσκεται σε κρίση, σε μια διαδικασία πρωτοφανών ανταγωνισμών, κοινωνικής και πολιτικής πόλωσης. Αν τότε οι ιδέες του κοινοβουλευτικού δρόμου και της μεταρρύθμισης έμοιαζαν να είναι η ρεαλιστική απάντηση στα μάτια εκατομμυρίων εργατών και φοιτητών, σήμερα υπάρχουν ένα σωρό εμπειρίες που δείχνουν ότι αυτός ο δρόμος είναι κλειστός.

Αντίθετα, ο ρεαλιστικός δρόμος για να παλέψουμε ενάντια στη βαρβαρότητα αυτού του συστήματος, είναι ο δρόμος του αντικαπιταλισμού, ο δρόμος της επανάστασης. Χρειάζεται να δυναμώσουμε την Αριστερά που βαδίζει σταθερά σε αυτό το δρόμο. Η νέα έκδοση του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου είναι μια συμβολή σε αυτή την προσπάθεια.

Διαπραγματεύσεις για την “έξοδο” Ατέλειωτοι εκβιασμοί

Με “άδεια χέρια” γύρισε, για μια ακόμα φορά, ο Ευκλείδης Τσακαλώτος από το Γιούρογκρουπ της Σόφιας την περασμένη εβδομάδα. Η κυβέρνηση επιμένει να μιλάει για “καθαρή έξοδο” τον Αύγουστο. Αλλά οι πιστωτές έχουν μάλλον διαφορετική γνώμη.

Δυο ζητήματα ξεκαθάρισαν στη Σόφια. Πρώτον η Ελλάδα απέρριψε την ιδέα της “προληπτικής γραμμής στήριξης”, ενός νέου “μίνι προγράμματος” δηλαδή με δόσεις που θα εκταμιεύονταν όμως μόνο εάν η κυβέρνηση αδυνατούσε να αντλήσει χρήματα από τις αγορές. Δεύτερον οι πιστωτές συμφώνησαν να παραπεμφθεί το ζήτημα της “ελάφρυνσης του χρέους” στο τέλος του προγράμματος, χωρίς όμως να ξεκαθαρίσουν τι ακριβώς θα περιλαμβάνει αυτή η “ελάφρυνση”. Η Ελλάδα θα βγει από τα μνημόνια τον Αύγουστο. Αλλά το χρώμα της εξόδου θα είναι γκριζο.

Παρακολούθηση

Πρώτον, η Τρόικα (το Κουαρτέτο, οι Θεσμοί, οι πιστωτές ή όπως αλλιώς θέλει να την ονομάσει κανείς) θα συνεχίσει να έρχεται στην Αθήνα και να “ξεσκονίζει” τα βιβλία των υπουργείων. Από τα 310 δισεκατομμύρια που χρωστάει σήμερα η Ελλάδα τα 200 περίπου τα χρωστάει στους “Θεσμούς” οι οποίοι δεν έχουν καμιά απολύτως πρόθεση να αφήσουν την αποπληρωμή τους στην καλή θέληση της όποιας ελληνικής κυβέρνησης. Σε μια συνέντευξή του στην εφημερίδα Financial Times ο Ευκλείδης Τσακαλώτος παραδέχτηκε ότι η “μεταμνημονιακή παρακολούθηση θα είναι... πιο συχνή από τις εξαμηνιαίες αξιολογήσεις που συνηθίζονται για τις χώρες που έχουν βγει από προγράμματα στήριξης... Το πλαίσιο επιτήρησης θα είναι πολύ πιο αυστηρό από αυτό που

αναμένει η κυβέρνηση” (Καθημερινή 29.4.2018).

Η κυβέρνηση μπορεί να απέρριψε την πρόταση της “προληπτικής γραμμής στήριξης” που θα ισοδυναμούσε στην ουσία με ένα νέο μνημόνιο με κανονικούς ελέγχους, προαπαιτούμενα, όλα αυτά που ξέρουμε τα τελευταία οκτώ χρόνια. Αλλά οι Θεσμοί έχουν πολλές δικλείδες για να συνεχίσουν τους εκβιασμούς τους.

Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) ανήκει τυπικά στους “φίλους” της Ελλάδας που αντιτάσσονται υποτίθεται στη σκληρή γραμμή της Γερμανίας. Η ΕΚΤ όμως απειλεί ότι

θα σταματήσει να δέχεται τα ελληνικά ομόλογα σαν εγγύηση για την παροχή ρευστότητας προς τις τράπεζες μόλις λήξει το μνημόνιο. Ο Μάριο Ντράγκι, ο διοικητής της ΕΚΤ είχε κάνει ακριβώς το ίδιο τον Γενάρη του 2015, την επομένη (σχεδόν κυριολεκτικά) της νίκης του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές, σπρώχνοντας με αυτόν τον τρόπο ολόκληρο το τραπέζι-κό σύστημα στον διαβόητο (και ακριβό) “Μηχανισμό Έκτακτης Ρευστότητας” της Τράπεζας της Ελλάδας.

Τυπικά βέβαια ο Ντράγκι δεν θα είναι άμεσα υπεύθυνος για αυτή την εξέλιξη. Οι κανονισμοί της ΕΚΤ απα-

γορεύουν στη διοίκησή της να δέχεται σαν εγγύηση ομόλογα αφερέγγυων χωρών και τα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου εξακολουθούν να χαρακτηρίζονται “σκουπίδια” από τους διεθνείς οίκους αξιολόγησης. Η ΕΚΤ δεχόταν τα ελληνικά ομόλογα όλα αυτά τα χρόνια “κατ’ εξαίρεση” (waiver) επειδή η Ελλάδα ήταν σε “πρόγραμμα διάσωσης”. Αν ήθελε η κυβέρνηση να διατηρηθεί το καθεστώς του waiver λέει η ΕΚΤ θα μπορούσε απλά να πει “ναι” στην προληπτική γραμμή στήριξης.

Ακόμα πιο ξεκάθαρη είναι η οσμή του εκβιασμού όταν μιλάμε για το ζήτημα της ελάφρυνσης του χρέ-

ους. Πρώτα απ’ όλα η ίδια η λέξη “ελάφρυνση” είναι παραπλανητική. Οι “εταίροι” μας δεν είναι διατεθειμένοι να χαρίσουν ούτε ένα σεντ από αυτά τα 200 δις που “τους χρωστάμε”. Οι μόνες παραχωρήσεις που συζητάνε είναι μια μικρή επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής, η μείωση του (εξωφρενικού) επιτοκίου των δανείων από το ΔΝΤ (με την ανταλλαγή τους με δάνεια από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης) και η επιστροφή ενός μέρους από τα (επίσης εξωφρενικά) κέρδη που είχαν οι ευρωπαϊκές Κεντρικές Τράπεζες από τα δάνεια που έδωσαν κατά καιρούς στην Ελλάδα για την “διάσωσή της”. Αλλά ακόμα και αυτές οι μηδαμινές παραχωρήσεις μετατρέπονται σε όπλα εκβιασμού. Και σε πεδίο αντιπαράθεσης ανάμεσα στη “σκληρή γραμμή” της Γερμανίας και τη “μετριοπαθή γραμμή” του Γιούνκερ, της Κομισιόν, του ΔΝΤ και της Γαλλίας.

Η Γερμανία (και μαζί της η Ολλανδία, η Αυστρία, η Σλοβακία και η Φινλανδία) πιέζει για μια “ελάφρυνση” σε δόσεις -που θα εξαρτώνται όπως και οι μνημονιακές δόσεις από την πορεία των μεταρρυθμίσεων, την οποία φυσικά και θα ελέγχει και θα αξιολογεί η ίδια η Τρόικα. Η “μετριοπαθής” γραμμή λέει ο έλεγχος να γίνεται “μόνο” για τις δόσεις επιστροφής των κερδών από τις ευρωπαϊκές κεντρικές τράπεζες.

Μαύρη έξοδος. “Η σκούρα γκρι-Ιδού η απορία.

Σωτήρης Κοντογιάννης

Συνέχεια από τη σελ. 17

Έτσι, η Τριμερής Διάσκεψη του Λονδίνου (Αύγουστος-Σεπτέμβριος 1955) απέτυχε, ο απαγχονισμός των Καραολή -Δημητρίου (Μάιος 1956) εξελίχθηκε σε κόλαφο κατά της κυβέρνησης Καραμανλή, που δεν τόλμησε να στηρίξει τις όποιες βρετανικές προτάσεις, ενώ οι διαπραγματεύσεις Μακαρίου-Χάρντινγκ και Λένοξ -Μπόντ αποδείχθηκαν άκαρπες, χωρίς την ελληνική κυβερνητική στήριξη, γεγονός που οδήγησε στη σύλληψη Μακάριου και την εκτόπισή του στις Σεΰχελες (9 Μαρτίου 1956).

Μεταφέροντας το ζήτημα του πολέμου κατά της αποικιοκρατίας στους δρόμους των ελληνικών πόλεων, η ΕΔΑ και οι μάζες υποχρέωσαν την κυβέρνηση του Καραμανλή να αλλάξει ρότα στην εξωτερική της πολιτική, δημιουργώντας ρήγμα στο ΝΑΤΟ. Αυτές οι διαδηλώσεις της πίεσαν τόσο ασφυκτικά την ελληνική κυβέρνηση που, εκτός από τις παραιτήσεις υπουργών, προτάσεις μομφής στη Βουλή και παρατεταμένη κυβερνητική απολογία, την

Η ΕΔΑ το 1958

υποχρέωσαν να προχωρήσει σε βελτίωση σχέσεων με τη Σοβιετική Ένωση (να επιτρέψει την επίσκεψη του σοβιετικού υπουργού Εξωτερικών στην Αθήνα), σε άνοιγμα στους Άραβες, και ιδίως στην Αίγυπτο του Νάσερ, της επέβαλαν να αρνηθεί την υποστήριξη της αγγλογαλλικής επέμβασης στο Σουέζ (Οκτώβριος 1956), να προχωρήσει σε αναθέρμανση των σχέσεων με Γιουγκοσλαβία και τελικά να συμβάλει στην απελευθέρωση του Μακάριου στις 17 Απριλίου 1957. Ο μαρτυρικός θάνατος του Αυξεντίου, τον Μάρτιο του 1957, και οι διαδηλώσεις που ακολούθησαν ανανέωσαν την πίεση στην κυβέρνηση Καραμανλή, και της επέβαλαν τις ξαφνικές εκλογές του 1958. Η νίκη στις εκλογές του 1958 δημιούργησαν πλέον, νέους όρους πολιτικής πόλωσης με σαφέστερη και πιο έκδηλη ταξική αναφορά (αντίθεση

Δεξιάς- Αριστεράς), ενώ προκλήθηκε μια παρατεταμένη συνολική πολιτική αστάθεια, την ίδια στιγμή που το αστικό καθεστώς με μάταιες αναδιπλώσεις επιχειρούσε να επαναφέρει συνθήκες καταστολής κράτους έκτακτης ανάγκης (ακυρώθηκε κάθε διαδικασία συρρίκνωσης του αριθμού των εγκλειστών σε τόπους εξορίας που άρχισαν να δέχονται, πλέον, νέες «αφίξεις»).

Η προσπάθεια ανασύλωσης του κύρους του Κεντρώου χώρου με την ενεργοποίηση του Γ. Παπανδρέου ως επικεφαλής του αναγεννημένου αντικομμουνιστικού Κέντρου δεν απέδωσε τα αναμενόμενα, και για αυτό απέμεινε η διεξαγωγή νέων εκλογών (Οκτώβριος 1961) και η ενεργοποίηση της τελευταίας αστικής εφεδρείας: το «βαθύ κράτος». Έτσι, αυτό κατέφυγε στον κατασταλτικό του μηχανισμό,

στο παρακράτος, τις μυστικές υπηρεσίες και τη CIA, αφήνοντάς τους τα ηνία της αντικομμουνιστικής εκστρατείας. Κορωνίδα του όλου εγχειρήματος ήταν το σχέδιο «Περικλής», η οργάνωση ενός εσωτερικού πολέμου κατά της Αριστεράς. Το τεράστιο εγχείρημα αλλοίωσης του πολιτικού φρονήματος των πολιτών που ενεργοποίησε το σχέδιο αυτό, συνδυάστηκε και με πολιτικές δολοφονίες στις παραμονές των εκλογών, παρότι αποκαλύφθηκε εγκαίρως με έναν ογκώδη τόμο αντιδημοκρατικών παραβιάσεων που εξέδωσε η ΕΔΑ. Ωστόσο, αν και οι εκλογές έγιναν με «βία και νοθεία», τέτοιες που δεν τήρησαν ούτε τα στοιχειώδη προσχήματα δημοκρατικής επιφάνειας, η συνέπειά τους δεν ήταν άλλη παρά να εξασφαλίσουν μια έωλη κοινοβουλευτική πλειοψηφία στην ΕΡΕ που κατέρρευσε στις 11 Ιουνίου 1963 με την παραίτηση της κυβέρνησης Καραμανλή μετά τη δολοφονία Λαμπράκη σε ένα κλίμα αποθέωσης του ρόλου του «παράλληλου» κράτους.

«Νέο ξεκίνημα» στην κορεατική χερσόνησο;

Θα φτάσει να έχει ο Ντόναλντ Τραμπ πολύ σύντομα μια στιγμή τύπου “Ο Νίξον στην Κίνα”; Τα σημάδια δείχνουν πως η συνάντηση που θα έχει με τον Βορειοκορεάτη ηγέτη Κιμ Τζονγκ-ουν ίσως οδηγήσει σε διπλωματική επιτυχία αντί σε έναν καταστροφικό πόλεμο ανάμεσα στις δύο χώρες.

Αυτή η εκτίμηση έρχεται σε αντιπαράθεση με αυτό που θεωρούσε δεδομένο το κατεστημένο της “εθνικής ασφάλειας” των ΗΠΑ. Έλεγαν πως ο Τραμπ έκανε λάθος να μην επιμείνει να θεωρηθεί προαπαιτούμενο η εγκατάλειψη του προγράμματος πυρηνικών πυραύλων από πλευράς Βόρειας Κορέας πριν γίνει η συνάντηση.

Αυτή η απαίτηση για “πλήρη, εξακριβώσιμη και μη αναστρέψιμη αποπυρηνικοποίηση” της κορεατικής χερσονήσου είναι η επιτομή της αμερικανικής υποκρισίας.

Γράφει ο Αλεξ Καλλίνικος

Στην πράξη αυτό σημαίνει ότι η Βόρεια Κορέα να απαρνηθεί τα πυρηνικά της όπλα, αλλά οι ΗΠΑ όχι. Στη μεγαλύτερη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, οι αμερικανικές δυνάμεις στη Νότια Κορέα ήταν εξοπλισμένες με πυρηνικά όπλα. Περίπου 28 χιλιάδες στρατεύματα παραμένουν εκεί, με την υποστήριξη πλωτών και εναέριων δυνάμεων με ευρείες πυρηνικές δυνατότητες.

Ο Άλεξ Γουέλερσταϊν από το Τεχνολογικό Ινστιτούτο Στίβενς δήλωσε στην εφημερίδα Ομπζέρβερ: “Στον κόσμο αρέσει να αποκαλεί τη Βόρεια Κορέα ‘παρανοϊκό καθεστώς’. Όμως το ‘πιο παρανοϊκό’ πράγμα που θα μπορούσε να κάνει αυτό το καθεστώς τώρα θα ήταν να εγκαταλείψει την πυρηνική του αποτρεπτική δύναμη την ώρα που έχει απέναντί του έναν επιθετικό εχθρό εξοπλισμένο με πυρηνικά.”

Αυτός είναι ο διεστραμμένος ορθολογισμός του καπιταλιστικού συστήματος που έχει για κινητήρια δύναμη τον ανταγωνισμό μεταξύ επιχειρήσεων και κρατών. Όμως η αλήθεια είναι αυτή: το βορειοκορεατικό καθεστώς μπορεί να είναι μια σκληρή σταλινική δικτατορία, αλλά στόχος του είναι να επιβιώσει.

Ο Κιμ ανταποκρίθηκε στην παραλίγο κατάρρευση της βορειοκορεατικής οικονομίας στη δεκαετία του ‘90, επιτρέποντας την ανάπτυξη του ιδιωτικού εμπορίου, μια κίνηση που βοήθησε την οικονομική ανάπτυξη. Ο Αντρέι Λανκόφ, ειδικός σε ζητήματα Βόρειας Κορέας, εξήγησε στους Φαϊνάνσιαλ Τάιμς ότι η διαβόητη συγγνότητα του Κιμ στράφηκε εναντίον υψηλόβαθμων στελεχών του κόμματος και του στρατού. “Σκοτώνει ανθρώπους που φέρουν όπλα... Δεν έχει ακουμπήσει ούτε έναν οικονομικό διευθυντή. Αν είσαι διευθυντής τράπεζας, είσαι ασφαλής. Μέσα σε έξι χρόνια έχει

αλλάξει επτά Υπουργούς Άμυνας, όσους δηλαδή είχαν συνολικά ο πατέρας του και ο παππούς του που κυβέρνησαν 60 χρόνια”.

Ωστόσο, εξετάζοντας τον Κιμ με τα δικά του κριτήρια περί οικονομικής επιτυχίας, βρίσκεται σίγουρα υπό πίεση. Ο Τραμπ, από τη στιγμή που ανέλαβε την προεδρία, δεν έχει σταματήσει να προσπαθεί να βάλει την Κίνα να πιέσει τη Βόρεια Κορέα να σταματήσει το πρόγραμμα πυρηνικών όπλων.

Πάτρωνας

Με το τέλος του Ψυχρού Πολέμου η Κίνα πήρε από τα χέρια της Ρωσίας το ρόλο του πάτρωνα του βορειοκορεατικού καθεστώτος. Το 2015 στην Κίνα αντιστοιχούσε το 85% των εισαγωγών της Βόρειας Κορέας και το 83% των εξαγωγών της. Φαίνεται ότι η εκστρατεία του Τραμπ απέφερε καρπούς. Τα εμπορικά στοιχεία δείχνουν ότι η Κίνα, από τα τέλη της περασμένης χρονιάς, έχει περικόψει λίγο ή πολύ τις εξαγωγές βασικών ειδών προς τη Βόρεια Κορέα, όπως το πετρέλαιο, το κάρβουνο, το ασόλι και τα αυτοκίνητα.

Στο μεταξύ, το εμπορικό έλλειμμα της Βόρειας Κορέας προς την Κίνα έχει διπλασιαστεί, και τώρα το καθεστώς ξοδεύει από τα αποθεματικά ξένων νομισμάτων για να πληρώσει τις εισαγωγές βασικών ειδών. Οι ειδικοί προβλέπουν ότι τα αποθεματικά μπορεί να εξαντληθούν μέχρι τα τέλη της χρονιάς.

Γι’αυτό και ο Κιμ, αφού πήρε ένα θωρακισμένο τρένο προς το Πεκίνο για να συναντηθεί με τον Κινέζο πάτρωτά του, Σι Τζινπίνγκ, συναντιέται τώρα με τον

Νοτιοκορεάτη πρόεδρο Μουν Τζε-ιν, και έπεται η συνάντηση με τον Τραμπ.

Έχει επιβεβαιωθεί ότι και οι δύο πλευρές βλέπουν σοβαρά αυτή τη συνάντηση, μιας και την περασμένη βδομάδα, ο διευθυντής της CIA, Μάικ Πομπέο, που πλέον είναι ο νέος Υπουργός Εξωτερικών του Τραμπ, πήγε στη Βόρεια Κορέα για να συναντηθεί με τον Κιμ. Ενώ από τη μεριά του, ο Βορειοκορεάτης ηγέτης κάνει λόγο για υποχωρήσεις.

Φαίνεται επίσης να έχει εγκαταλείψει την παραδοσιακή απαίτηση της Πιονγκγιάνγκ να αποσύρουν οι ΗΠΑ τις δυνάμεις τους από τη Νότια Κορέα. Παρόλο που το γιατί οι ΗΠΑ συνεχίζουν να βρίσκονται εκεί 65 χρόνια μετά το τέλος του Πολέμου της Κορέας είναι μια από αυτές τις ερωτήσεις που μοιάζει να μην τις ρωτάει κανένας, πόσο μάλλον να τις απαντάει.

Ο Κιμ κάνει επίσης λόγο για μια συνθήκη ειρήνης που θα αντικαταστήσει το καθεστώς εκεχειρίας με το οποίο τελίωσε ο πόλεμος. Και την περασμένη Παρασκευή, η Βόρεια Κορέα ανακοίνωσε πως δεν θα προχωρήσει σε παραπέρα πυρηνικές και πυραυλικές δοκιμές. Οι καχύποπτοι έτρεξαν να παρατηρήσουν ότι ίσως έχει αναπτύξει ήδη αρκετά τις πυρηνικές και βαλλιστικές δυνατότητές της που δεν χρειάζεται κι άλλες δοκιμές.

Όμως, ακόμη κι αν οι συνομιλίες οδηγήσουν κάπου, δεν θα σταματήσουν τον ανταγωνισμό μεγάλων δυνάμεων μεταξύ των ΗΠΑ και της Κίνας. Για τον Τραμπ, οι δύο Κορέες πάντα ήταν απλώς πιόνια σε αυτό το πολύ μεγαλύτερο παιχνίδι.

Μόλις πριν από πέντε μήνες, ένας Βορειοκορεάτης φαντάρος που πέρασε τα σύνορα για να φτάσει στη Νότια Κορέα, δέχτηκε βροχή από σφαίρες. Επέζησε αναισθητός στο νοσοκομείο για καιρό, και χρειάστηκε να του μεταγγίσουν 40 φιάλες αίματος. Για τον απλό κόσμο στο Βορρά και το Νότο, η συνοριακή γραμμή είναι ένα αξεπέραστο, διχαστικό, εμπόδιο. Στις 27 Απρίλη, ωστόσο, οι δύο ηγέτες της Βόρειας και της Νότιας Κορέας έδωσαν τα χέρια, πέρασαν με ευκολία και αστεειεύμενοι την ίδια συνοριακή γραμμή. Πολύς κόσμος που είδε αυτή τη σκηνή εύχεται να φέρει “ειρήνη και ένα νέο ξεκίνημα”. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι πολύ καλύτερα να υπάρξει επίλυση από διαρκή σύγκρουση και εχθρότητα.

Δυστυχώς όμως, η Διακήρυξη που υπογράφηκε δεν είναι αρκετή για να ανοίξει μια εποχή ειρήνης. Στο μεγαλύτερο μέρος της είναι μια επανάληψη πραγμάτων που είχαν ξανασυμφωνηθεί είτε στη διακορεατική σύνοδο του 2007, είτε με τη Συμφωνία Συμφιλίωσης του 1991. Οι δύο χώρες πάντα διακήρυτταν τις καλές τους προθέσεις. Όμως η πράξη ήταν διαφορετική. Στην πραγματικότητα, η Συμφωνία για την “αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη” που υπέγραψαν την περασμένη βδομάδα είναι μια απόδειξη ότι και οι δύο πλευρές έχουν αγνοήσει εντελώς την αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη που υποτίθεται βρίσκεται σε ισχύ εδώ και 65 χρόνια.

Και οι υποσχέσεις ξεχνιούνται πολύ γρήγορα. Στη Σύνοδο, ο Κιμ Τζονγκ-ουν αναφέρθηκε στα “τραύματα των εκτοπισμένων”, αλλά στην τελική Διακήρυξη δεν υπάρχει καμιά αναφορά στο δικαίωμα της ελεύθερης μετακίνησης, εκτός από το ζήτημα της επανένωσης των οικογενειών που χωρίστηκαν στις δυο πλευρές των συνόρων. Το ζήτημα της μετακίνησης των ανθρώπων δεν είναι προτεραιότητα για τις δύο κυβερνήσεις.

Ανταγωνισμός

Το ίδιο ισχύει για τον αφοπλισμό. Η κορεατική χερσόνησος γεμίζει με όπλα από τον διαρκή ανταγωνισμό. Ειδικά η Νότια Κορέα έχει μια τεράστια ετήσια αύξηση των εξοπλισμών της. Κάθε κίνηση που θα σταματήσει αυτή την κούρσα είναι προς όφελος όλων μας. Όμως το θέμα είναι αν η κυβέρνηση του Μουν έχει την πρόθεση να το κάνει. Στη Διακήρυξη δεν υπάρχει κανένα συγκεκριμένο σχέδιο πέρα από τη γενική θέληση. Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση βρίσκεται στο μέσο μιας μεγάλης στρατιωτικής επέκτασης, με την αγορά 40 υπερσύγχρονων F-35. Φυσικά, οι εξοπλισμοί του Νότου έχουν να κάνουν με τις αυξανόμενες πιέσεις σε όλη την Ανατολική Ασία, αλλά λειτουργούν σαν κίνητρο για εξοπλισμούς στο Βορρά.

Πριν από τη Σύνοδο, η Βόρεια Κορέα έκλεισε το κέντρο πυρηνικών δοκιμών και είπε ότι δεν θα πραγματοποιηθούν άλλες δοκιμές. Η Νότια Κορέα, όμως, προχώρησε σε μια κοινή άσκηση μεγάλης κλίμακας με τις ΗΠΑ που εντάσσεται σε εξομίωση εισβολής στο Βορρά. Και λίγο αργότερα η αστυνομία επιτέθηκε στους διαδηλωτές που έκλειναν το δρόμο προς τη βάση όπου στήνεται το αμερικανικό αντι-πυραυλικό σύστημα THAAD, ανοίγοντας δρόμο για τις μπουλντόζες.

Όσο συνεχίζεται η επέκταση των εξοπλισμών και ενισχύεται η συνεργασία Νότιας Κορέας - ΗΠΑ, οι διακηρύξεις ειρήνης θα μένουν απλώς στα χαρτιά. Δεν περιμένουμε από τις Συνόδους να μας εξασφαλίσουν μια ασφαλή ειρήνη στην κορεατική χερσόνησο. Το εργατικό κίνημα πρέπει να βάλει τις βάσεις για ένα πολιτικά ανεξάρτητο, αντιιμπεριαλιστικό κίνημα ειρήνης.

Το κείμενο βασίζεται σε άρθρο του Κιμ Γιουνγκ-ικ, δημοσιογράφου στην εφημερίδα “Εργατική Αλληλεγγύη” που εκδίδεται στη Σεούλ